

R
COLECTIA
ROMANTIC

Elisabeth August SOTUL UITAT

editura alcris

AL
THE

BEST

De ce s-a măritat Eloise cu Jonah Tavish? Cu memoria pierdută, ea trebuie să-l creadă pe Jonah când el pretinde că această căsătorie a lor a fost o înțelegere financiară. Dar Eloise n-a uitat pasiunea pe care o împărtășiseră, odinioară. Și nu-și putea renege dorința pe care încă o simțea față de acest bărbat aspru și misterios.

Deși termenii aranjamentului lor îi erau neclari, Eloise știa un lucru — merita să lupte pentru dragostea soțului ei.

„Ne-
buno!“
se admo-
nestă ea amin-
tindu-și cum ațipise
cu gândul la Jonah
stând alături în pat.
Singurul mod în care ar avea
parte de el ar fi doar dacă l-ar lega.
Și s-ar putea să nu merite osteneala!

ISBN 978-580-009-8

Lei 1862+38 TL=1900

CAPITOLUL I

Bruneta cu părul scurt, care zăcea în patul de spital, își deschise ochii pe jumătate. O durere de cap pulsatorie o făcea să-i vină greu să se concentreze. Când imaginea i se clarifică, văzu că în cameră se aflau două persoane. Acestea stăteau la picioarele patului și chiar dacă vorbeau în șoaptă, vocile lor îi provocau înțepături dureroase în cap.

Una dintre cele două persoane era o femeie foarte drăguță, cu trăsături fine. Avea peste patruzeci de ani, bănuiește bruneta, judecând vârsta după ridurile fine pe care fardul aplicat cu măiestrie nu le putuse ascunde. Părul blond al femeii era coafat proaspăt și hainele ei, un compleu de mătase purpurie, arătau a fi făcute de un croitor de marcă. Era zveltă și de greutate medie, dar avea un aer autoritar, care dădea impresia că este obișnuită să comande.

Celălalt ocupant al camerei era un bărbat. Bruneta îl aprecie ca fiind puțin peste treizeci de ani. Avea o frumusețe aspră, cu obraji pătrăuși și pomeți înalți. Părul lui des și negru era ciufulit, iar umbrele întunecate de pe maxilare ară-

tau că nu se bărbierise recent. Era mai înalt decât femeia și mai robust. Nici un pic de grăsime în plus, totuși, fu sigură bruneta. O străbătu o senzație ciudată de excitație. Îi veni în minte că el ar putea reprezenta o aventură. Dar nu una pe care aş căuta-o eu, adăugă ea continuându-și inspecția.

El era îmbrăcat cu o pereche de jeansi uzați și o cămașă care cunoscuse și zile mai bune. Mănecele cămășii fuseseră suflecate și pe brațul lui se vedea un tatuaj cu un șarpe încolăcit în jurul unui cuțit. Era clar că nu era un bărbat de familie, constată ea și fu surprinsă de o înțepătură bruscă de regret.

Femeia mai în vârstă și bărbatul se certau în mod evident. Brunetei îi trebui o clipă înainte de a înțelege cuvintele lor. Când o făcu, ea se încruntă.

— Știam că se va întâmpla ceva de genul ăsta, când Eloise s-a măritat cu tine, spunea blonda.

Vocea ei era acuzatoare și ascuțită. Bruneta nu simți, de asemenea, nici un fel de simpatie în vorbele femeii, față de Eloise, sau cine o fi fost aceea. În schimb se simțea reproșul în genul „i-am spus eu ei“.

— Dacă aş fi putut, aş fi prevenit asta! N-aveam nici cea mai mică idee că ea va face ceva atât de nebunesc. Mi-aş fi dat mâna dreaptă să fi fost în locul ei, replică bărbatul, cu asprime.

El părea obosit, ca și cum ar fi petrecut o lungă noapte de veghe, și sinceritatea vocii lui nu-i lăsa brunetei nici o îndoială că el credea în ceea ce spunea.

— Doctorul Green zice că nu sunt siguri că creierul ei n-a suferit nici o leziune, continuă femeia mai vârstnică. Dacă ea rămâne în stare de inconștiență și fără șanse de vindecare, voi face tot posibilul ca să primească cea mai bună îngrijire, ripostă scurt bărbatul.

Amenințarea femeii făcuse ca expresia bărbatului să se întunece și mai tare. Arăta de temut, gândi bruneta.

Ca și cum i s-ar fi confirmat presupunerea, ea zări trecând o umbră de teamă pe fața femeii. 'Aproape imediat, fu înlocuită de cinism.'

— Orice persoană de bun simț din oraș știe că te-ai căsătorit cu fiica mea pentru banii ei, replică femeia.

Bruneta doscoperi că devine agitată și că durerea de cap i se întărește. Nu voia să mai audă nimic din această discuție.

— N-ați putea voi doi, să vă certați în altă parte? Am o durere de cap îngrozitoare, mor-măi ea.

— Eloise!

Femeia își îndreptă atenția spre pat. Ușurarea cuiva căruia i s-a luat o povară de pe umeri, se oglindi pe fața ei.

— Ești conștientă și-ți dai seama. Slavă Domnului!

Bruneta se strâmbă, total confuză.

— Îmi pare rău, dar eu nu sunt Eloise și nu știu cine sunteți voi. Cu siguranță că ați intrat în altă cameră, deci, vă rog să vă continuați discuția în altă parte.

Ușurarea de pe fața femeii mai vârstnice fu înlocuită de o expresie șocată. Zvârli o privire

acuzatoare spre bărbat, apoi își îndreptă atenția spre pat.

Bărbatul nu văzuse privirea ostilă a femeii. Ochii lui, atât de închiși la culoare, aproape ca ebonita, păreau s-o sfredelească pe bolnavă. Dar ceea ce o impresionă pe aceasta fu îngrijorarea sinceră ce se citea pe fața lui. Nu înțelegea motivul, dar această compasiune o surprinse.

— Eu... începu ea, apoi se opri.

Se chinui să descopere un nume. Dar totul era doar întuneric.

— O să-l aduc pe doctorul Green, spuse blonda, îndreptându-se deja spre ușă.

Panica începu s-o cuprindă pe brunetă.

— Nu pot să-mi amintesc cine sunt, recunosc eu cu o voce slabă ca un suspin.

Expresia bărbatului deveni precaută.

— Nu-ți amintești nimic ?

— Nu știu... Frica crescându-i, se concentră și mai tare. În minte începu să i se formeze o imagine încețoșată... Îmi amintesc pescuitul. Era o punte... Închise ochii și încercă să se forțeze să gândească, dar durerea de cap făcea dificil acest lucru... Este o fermă. Sunt la o fermă... Se luptă să-și clarifice imaginea... Sunt tânără, foarte tânără.

— Ferma a aparținut tatălui tău. Acum este a ta, spuse bărbatul, încurajator.

— Tatăl meu ?

— Lester Orman, rosti bărbatul. A murit acum câțiva ani.

— Lester Orman, repetă bruneta.

Numele atrase după sine imaginea unui bărbat înalt, puternic: Era chel și pielea îi era arsă

de soare, ca și cum ar fi petrecut mult timp în aer liber. El era în ceea ce părea un atelier de lucru, concentrându-se la ceva de pe bancul din fața lui.

— Tatăl meu, spuse ea, încercând-o un fior de tristețe.

Ușa se deschise brusc și un bărbat slab, în vârstă, cu un halat de doctor pe el, intră. Femeia care fusese înainte în încăpere îl urma.

— Muriel îmi spune că ai o ușoară pierdere a memoriei, spuse doctorul, cu un zâmbet prietenos, încurajator pe față, în timp ce se apropia de pat.

— Mai mult decât ușoară, replică bruneta, cu spaima întipărită pe chip.

— Nu, nu te necăji, o calmă el, băgându-i o lumină în ochi. Trebuie să procedăm la o mică intervenție pentru a ușura presiunea. Trauma cauzează o mică pierdere a memoriei. Trebuie doar să te relaxezi.

Aerul lui încrezător îi dădu speranță brunetei, care răsufală adânc.

— Acum, ieșiți amândoi afară, ordonă doctorul uitându-se mai întâi la bărbatul în cămașă și apoi către femeia îmbrăcată în purpuriu. Trebuie să-mi examinez pacienta.

— Ce s-a întâmplat cu mine? întrebă bruneta, imediat ce ceilalți plecară. Cum am ajuns aici?

— Ai avut un accident de motocicletă. Din câte am înțeles de la cei care au fost acolo, ai încercat să faci o acrobație și ai căzut. Ai aterizat în cap. Din fericire, așa cum am spus întotdeauna, ai o țeastă tare.

— Mă cunoașteți de multă vreme ?

Ea se concentra tare asupra feței doctorului, brăzdată de riduri, dar nu-i trezea nici o amintire.

El termină să-i numere pulsul înainte de a răspunde :

— Eu te-am asistat la naștere.

Bruneta își îngustă ochii încercând și mai tare să-și amintească. Prin cap îi treceau doar imagini umbrite. Genu de nemulțumire.

— Nu-mi pot aminti.

— Nu este de nici un folos să te enervezi, o preveni el blând.

Amintindu-și conversația pe care o auzise când se trezise, ochii ei se holbară. O copleși o stare de stânjeneală.

— Atunci eu sunt Eloise și sunt măritată cu bărbatul care era aici.

Doctorul zâmbi ușurat.

— Îți amintești asta ?

— Nu, i-am auzit pe bărbat și pe femeie certându-se când m-am trezit... Ochii ei îl fixară... Cine este femeia ?

— Este mama ta.

— Și ea nu aprobă căsătoria mea, spuse Eloise făcându-se ecoul sentimentelor pe care le auzise exprimate.

— Muriel este foarte conștientă de locul ei în societate, replică doctorul.

Eloise îl studie. Mama ei insinuase că toată lumea din oraș îl dezaprobă pe bărbatul în cămașă. Avea nevoie să știe dacă este așa.

— Dumneavoastră sunteți de acord cu căsătoria mea ?

— Eu l-am adus pe lume pe Jonah Tavish. A apărut în împrejurări dificile. Voi doi sunteți o pereche la care eu nu m-aș fi gândit, dar căsătoria voastră se pare că merge bine.

Nu era ceea ce ar fi numit o aprobare totală, dar nu aducea nici a dezaprobare. Imaginea bărbatului cu ochii căprui îi apărură în minte. Deci, numele lui era Jonah. După îmbrăcămintea și comportarea lui ea putea ghici că ducea o viață aspră și-și stabilea propriile-i reguli. Judecând după amintirea tatălui ei și din ceea ce văzuse la maică-sa, era sigură că viața ei fusese foarte diferită. Cum ajunsese să se mărite cu Jonah Tavish ? se întrebă ea.

Capul îi fu străbătut de o durere ascuțită și oboseala amenința s-o copleșească.

— Vreau să încerci să-ți reamintești și doar să te relaxezi și să te odihnești, îi ordonă doctorul. O să te faci bine.

Considerând că sfatul lui era cel mai bun, Eloise își permise să adoarmă din nou.

Eloise stătea proptită de perne, în patul ei de spital. Trecuseră trei săptămâni de când își recăpătase pentru prima dată cunoștința și simțea că înnebunește dacă mai stă o zi în plus. Îi spusese doctorului Green asta, când venise dimineața s-o consulte. El o informase că-i va da voie să plece acasă ori cu mama, ori cu soțul ei.

— Nu este o alegere ușoară, mormăi ea.

Nu era chiar sigură de ceea ce voia cu ade-vărat.

Mama ei, ea era sigură de asta, venise s-o viziteze doar dintr-un simț al datoriei. Cât despre Jonah Tavish, el o veghease atent până când fusese sigur că este pe drumul însănătoșirii fizice. După aceea, continuase să vină în fiecare zi să controleze dacă ea este în regulă. Dar comportamentul lui față de ea era ciudat de inexpresiv. Se comporta mai mult ca o cunoștință politicoasă, decât ca un soț. Niciodată n-o atingea sau nu încerca s-o sărute.

Se încruntă când recunosc că atitudinea lui o călca pe nervi.

— Nu este vorba de atitudinea lui, ci de a mea, mormăi ea.

De câte ori el intra în cameră, ea încerca o senzație de excitație și se trezi gândindu-se cum s-ar simți dacă ar fi sărutată de el. „Ei bine, el arată destul de bine și eu nu sunt de piatră“, își explică ea. Încruntarea i se adânci.

— Totuși, dacă s-a căsătorit cu mine pentru bani, el trebuie să se fi gândit serios, dacă a luat această hotărâre, conchise ea.

— Când vorbești singură este un semn sigur că a venit vremea să ieși de aici, spuse Olivia Miller intrând în cameră.

Eloise îi zâmbi infirmierei. În ultimele săptămâni, ea aflate că Olivia avea treizeci de ani, un bărbat de douăzeci și cinci de ani, numit Dan și patru copii. Aflase de asemenea că spitalul era în Asheville, Carolina de Nord și Olivia se născuse în Hornsburg. Iar Hornsburg, la mai puțin de douăzeci de mile la sud, era așezat în munții

Carolinei de Nord, unde și Eloise se născuse, crescuse și locuia. Fusesse adusă aici din cauza accidentului.

— Îl cunoști pe soțul meu ? întreabă Eloise abrupt.

— Hornsburg este un orașel drăguț și fiecare știe câte ceva despre celălalt. Pe unii îi cunosc mai bine decât pe alții. Cât despre bărbatul tău, ar fi mai corect să spun că știu despre el. Nu pot spune că-l cunosc cu adevărat, răspunse Olivia. Acum, deschide gura, îi ordonă ea, gata să-i bage un termometru.

— Ce știi despre el ? reuși Eloise să întrebe înainte de a i se băga instrumentul în gură.

Olivia rămase tăcută în timp ce-i număra pulsul lui Eloise apoi, cu o expresie gânditoare, spuse :

— Știu că a trecut prin mai multe încercări decât își închipuie lumea.

— Cum așa ? întreabă Eloise cu termometrul sub limbă.

Pentru o clipă, Olivia ezită, apoi dădu din umeri.

— Nu văd nici un rău în a-ți spune. Doctorul Green a dat dispoziție să-ți dăm ocazia să-ți amintești singură. Dar oricum, copilăria lui Jonah nu face parte din amintirile tale. Cărările voastre nu s-au încrucișat până când nu ați crescut. În afară de asta, ar fi mai corect pentru el să-ți povestesc eu, în loc s-o las pe mama ta să-ți prezinte versiunea ei.

Eloise era sigură că infirmiera avea dreptate în privința aceasta. Dacă Jonah intra în camera ei când o vizita maică-sa, reacția lui Muriel era

să se strâmbe ca și cum i-ar fi mirosit ceva, îi spunea fiicei ei la revedere și pleca. Dacă Jonah era acolo când venea Muriel, acesta nu intra în cameră. Spunea, pur și simplu, c-ar fi mai bine să se întoarcă mai târziu.

Olivia notă repede ceva pe foia de observație pe care o avea și-și îndreptă atenția spre Eloise.

Din nou Eloise văzu ezitarea pe fața infirmierei.

— Trebuie să iau câteva decizii importante; spuse ea, vorbind cu greu din cauza termometru-lui... Am nevoie de niște informații.

Olivia dădu din cap ca și cum spusele ei aveau un sens.

— Cred că cel mai politic mod de a o descrie pe Vivian Tavish, mama lui Jonah, ar fi să spun că era genul de femeie care nu se putea stabili. Când l-a născut pe el, avea șaptesprezece ani și era necăsătorită. Bărbatul, Kirt Kagan, despre care ea spunea că este tatăl lui, avea nouăsprezece ani. Familia lui Kirt a refuzat să aibă de a face cu copilășul și Kirt a șters-o spre California înainte ca Vivian să-l aducă pe Jonah de la spital. Din câte știu, Jonah n-a avut niciodată vreun contact cu familia Kagan. Kirt nu s-a întors niciodată. Restul familiei a ignorat existența lui Jonah. Acum, frații și surorile lui Kirt au părăsit orașul, iar părinții lui Kirt au plecat de câțiva ani în Florida.

Olivia făcu o pauză și scutură din cap ca și cum n-ar fi fost de acord cu comportamentul familiei Kagan, apoi continuă :

— Mama și tatăl lui Vivian s-au oferit să crească băiatul, dar o făceau mai mult din datorie decât din dragoste. Întotdeauna ei m-au frapat

prin răceala de care dădeau dovadă... În ochii infirmierei apărură stânjeneală și brusc, se uită la ceas... Este timpul să-ți iau temperatura... Scoțând termometrul din gura fetei, constată... Normal, spuse ea cu un zâmbet.

Observând-o, Eloise își dădu seama că zâmbetul ei era forțat. În mod sigur, infirmiera se simțea prost fiindcă îi spusese prea multe lucruri referitoare la Jonah. Luând în considerare răceala pe care el o manifestase față de ea, fata gândi c-ar fi mai înțelept să și-l alunge din minte. Dar curiozitatea ei față de bărbatul tăcut și întunecat era prea mare.

— Deci el a fost crescut de mama și bunicii lui ? o provocă ea pe Olivia care tocmai scutura termometrul.

— Nu chiar.

— Atunci, cum a crescut ? insistă Eloise, dorința ei de a afla devenind atât de puternică încât se gândea să blocheze retragerea infirmierei în cazul în care aceasta ar fi dorit să plece.

— Mama lui nu putea rămâne să trăiască alături de părinții ei, ripostă Olivia încet. Nici măcar nu pot s-o învinuiesc. Ei erau prea aroganți și dominatori. Din cele auzite, nu-i îngăduiau nici un pic de libertate. Ea nu putea avea prieteni, iar ei aveau grijă de copil doar când Vivian era la lucru. În tot restul timpului insistau ca ea să stea acasă și să-și vadă de copil. Asta nu era viață. Semăna mai curând cu o pedeapsă nesfârșită pentru greșeala făcută... Olivia oftă cu simpatie... Oricum, când Jonah a împlinit un an, Vivian s-a mutat, luându-și copilul cu ea. Și a reușit să asigure existența amândurora.

— Pare să fi fost o femeie hotărâtă, spuse Eloise, mirându-se de ce apăruse acea notă tăioasă în vocea Oliviei.

Pe figura infirmierei apăru o umbră de ezitare, apoi fața ei deveni mai hotărâtă.

— Cred că ei i-a plăcut libertatea, susținu ea cu încăpățănare. Vivian nu era genul care să se fixeze vreodată. Îl luase pe Jonah cu ea fiindcă părinții ei n-ar mai fi avut grijă de el. Nu s-a mai măritat niciodată. A preferat să trăiască cu prietenii ei și, de-a lungul anilor, a avut câțiva. Așa că viața de copil a lui Jonah a fost foarte instabilă. Nu cred că el a fost înconjurat de dragoste și a fost îndrumat cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi avut un cămin.

Ascultând-o pe infirmieră, Eloise își putu imagina cu ușurință băiețelul posomorât care devenise mai târziu soțul ei tăcut și întunecat. Începu să se simtă foarte neliniștită în legătură cu Jonah Tavish și se întreabă dacă mama ei n-avusese dreptate să fie supărată din cauza căsătoriei ei cu acest individ.

— Dar ai menționat că el a reușit să treacă peste greutăți, spuse ea în speranța că infirmiera avusese un motiv să facă această afirmație.

Olivia zâmbi cu adevărat de data aceasta :

— Clyde Gilder a fost acela care l-a ajutat. Nu se știe de ce, dar l-a luat pe băiat sub aripa lui ocrotitoare. Clyde avea o stație de benzină la câteva blocuri distanță de unde locuia Jonah și era considerat cel mai bun mecanic din împrejurimi. El l-a învățat meseria lui.

— Deci, soțul meu este un mecanic care lucrează pentru Clyde Gilder, spuse Eloise repe-

tând numele ca și când ar fi trebuit să și-l amintească.

— Nu chiar.

Eloise văzu stânjeneala care apărea din nou pe figura Oliviei.

— Cu ce se ocupă exact soțul meu ca să trăiască ? întrebă ea cu încăpățănare.

— Este o poveste lungă... Nervozitatea Oliviei se accentuase... Când a făcut optsprezece ani, Jonah s-a urcat pe motocicletă și a plecat. Lumea a presupus că n-o să se mai întoarcă. Mama lui plecase în Texas, în urmă cu un an de zile, cu un călăreț de rodeo și fusese mușcată de un șarpe cu clopoței ; din câte am auzit era un șarpe mare și o mușcase de mai multe ori. Oricum, ea a murit. Iar Jonah și bunicii lui nu vorbiseră de ani de zile. Deci el nu mai avea legături de sânge care să-l facă să vină înapoi. Apoi, peste patru ani, Clyde s-a îmbolnăvit. Jonah păstrase, probabil, legătura cu el, fiindcă s-a întors și a avut grijă de garaj în locul lui. Clyde nu s-a mai însănătoșit niciodată ca să se ocupe de afacerea lui. El era văduv, iar fiul lui fusese ucis cu vreo zece ani în urmă. N-avea alte rude apropiate așa cum menționase și în testament, deci nimeni n-a fost surprins să afle, după moartea lui, că-i lăsase garajul și casa lui Jonah. Oricum, acum un an a ars totul. S-a spus că focul a izbucnit în garaj, dar casa era atât de aproape și focul atât de puternic, încât a ars și ea.

— Și ce face Jonah acum ? insistă Eloise, întrebându-se dacă soțul său stătea pur și simplu pe lângă casă, trăind din moștenirea ei.

— I-ai construit un garaj nou, replică Olivia, adăugând repede : și el a făcut un adevărat succes

din el. Omul este foarte muncitor... Din nou, ea se uită la ceas... Doamne ! Întârzii, izbucni ea și se grăbi să iasă din cameră.

— Deci, eu i-am construit un nou garaj, murmură Eloise.

Stânjeneala infirmierei și plecarea ei grăbită îi spuneau altceva. Olivia făcea parte dintre cei care gândeau că banii Eloisei fuseseră motivul principal al căsătoriei dintre ea și Jonah Tavish. Eloise se încruntă. Nu era o imagine prea flatantă pentru ea sau pentru căsătoria ei.

Strămbându-se, se întrebă de ce o luase Jonah în căsătorie. Fusesse ea atât de disperată de a se agăța de un soț, încât îl acceptase pe primul care o ceruse ? Sau o făcuse să-și piardă capul ? Această din urmă ipoteză nu părea chiar probabilă. Îi era greu chiar să și-l închipuie zâmbind. Bineînțeles că exista o senzație de excitație când el se afla în cameră cu ea.

Și ea văzuse o îngrijorare adevărată pe fața lui, când se trezise pentru prima oară. De asemenea, o dată îi adusese chiar și flori. Dar totuși, păstrase distanța.

— Evident, chiar dacă trebuie să fi simțit o oarecare atracție fizică pentru el, Jonah nu are nici un sentiment pentru mine, mormăi ea.

O ciocănitură puternică îi atrase atenția spre ușă și mama ei intră.

— Doctorul Green apreciază că este timpul să te duc acasă, zise Muriel apropiindu-se de pat.

Eloise observă că mama ei părea mai încordată ca de obicei. Până în acel moment, presupusese că va avea de ales : să meargă acasă cu Muriel,

sau cu soțul ei. Acum, brusc îi veni în cap că Muriel putea să n-o invite. Spuse tare :

— Îmi pare bine, fiindcă sunt pe cale de a înnebuni dacă mai stau o zi.

Muriel dădu din cap înțeleghătoare, apoi expresia sa deveni hotărâtă.

— Te-aș lua acasă cu mine, dar tu și Sidney nu v-ați împăcat niciodată.

„Se pare că, chiar dacă nu-mi amintesc unele detalii, instinctele mele funcționează bine“ gândi Eloise, felicitându-se că ghicise corect faptul că nu fusese invitată să-și petreacă convalescența în casa mamei sale.

Se pare că nu bănuise numai din instinct, recunoscându-l ea. Reușise să afle că părinții ei divorțaseră când ea mergea de-a bușilea și Sidney era tatăl ei vitreg. Acesta era un bancher bogat și un mare proprietar de pământuri. Aflase de asemenea că are doi frați vitregi, Sidney junior și Philip. Faptul că nici unul dintre ei și nici tatăl lor nu venise s-o viziteze la spital îi întăriseră definitiv convingerea că era considerată oaia neagră a familiei.

Și totuși, o durea să știe că mama ei putea fi atât de ușor îndepărtată de ea. O nedumerire, care zăcea în subconștientul Eloisei și care-și făcu loc în față, o determină să pună o întrebare de care era sigură că nu-i va face plăcere s-o audă :

— L-ai urât pe tatăl meu atât de tare încât această ură te-a făcut să nu mă placi ?

Muriel se încruntă.

— Dar nu pot să spun că nu te plac.

— Nu pare să mă placi prea mult, ripostă ea, hotărâtă să continue subiectul, acum, când îl abordase.

Muriel o privi gânditoare.

— Nu este din cauză că nu te plac, este doar din cauză că n-am fost pregătită să am un copil.

— Și pentru că nu erai pregătită să ai un copil, n-ai găsit nici un pic de dragoste în inima ta pentru mine ? întreabă Eloise scurt.

Muriel se încruntă la acuzația din vocea fiicei sale.

— Îmi dau seama că nu-ți amintești, dar am mai avut această conversație. Tu și cu mine am fost întotdeauna sincere una față de alta. Nu văd de ce ar trebui să schimbăm asta acum.

Făcu o pauză pentru câteva clipe, ca și cum și-ar fi adunat gândurile, apoi continuă :

— M-am căsătorit cu tatăl tău ca să am o viață mai bună. Părinții mei nu aveau bani și noi eram nouă copii. Eram norocoasă să am ce încălța iarna. Voiam să ies din mizerie și Lester mi-a oferit ocazia. Ferma lui era mai mare decât cea pe care o aveau părinții mei și eram doar noi doi. Credeam că viața mea va fi mai bună. Și într-un fel a fost.

Își privi încruntată mâinile manichiurate și apoi își îndreptă ochii spre fata ei.

— Existau ceva mai mulți bani și el era bun și blând cu mine. Dar invențiile și ferma lui au însemnat pentru el mai mult decât aș fi însemnat eu vreodată. În afară de aceasta, să fiu nevastă de fermier nu era, oricum, viața pe care o căutam.

Tu ai fost un accident. M-am străduit să am grijă de tine cât mai bine, dar de fiecare dată când spălam scutece, îmi doream un alt gen de viață.

— Și eu eram piatra de gâtul tău, spuse Eloise sec, întrebându-se dacă ea și Jonah nu fuseseră atrași unul către celălalt fiindcă amândoi aveau mame cărora nu le păsa de ei.

— Nu. N-am gândit chiar așa despre tine. Tu și cu mine nu ne-am potrivit niciodată. Erai dulce, dar liniștită ca tatăl tău. Semănai mai tare cu el decât cu mine. Și păreai să fii mai atașată de el decât de mine. Apoi, Sidney s-a întors în oraș. El și cu mine avusesem o mică idilă în liceu, dar părinții lui socotiseră că nu sunt de el. Am descoperit că acea atracție dintre noi nu dispăruse. De fapt, devenise mai puternică. I-am cerut tatălui tău să divorțeze și el a făcut-o fără comentarii.

Pe fața lui Muriel apărură o expresie de scuză.

— Te-am luat cu mine. Părea că așa trebuia să fac. Dar de la început, Sidney a fost gelos. Nu-i plăcea să i se reamintească faptul că am fost cu alt bărbat. Tatăl tău și cu mine am hotărât că ai fi mai fericită cu tatăl tău.

Scuza fu înlocuită de convingere.

— Și acel aranjament a fost cel mai bun. Erai fericită cu Lester. Trebuie să recunosc că el era foarte absorbit de munca lui, dar asta ți-a folosit să înveți să fii independentă și sigură de tine. Și eu am fost în stare, astfel, să am viața pe care mi-am dorit-o. Poate să nu fi fost soluția cea mai ortodoxă, dar era cea mai practică, în interesul tuturor.

Figura lui Muriel fu umbrită de invidie.

— Totul s-a întors în favoarea ta. Una dintre invențiile tatălui tău s-a dovedit a fi de mare folos și a făcut din tine o fată foarte bogată.

— Așa se pare, replică Eloise, spunându-și în gând să verifice cât de curând cu puțință cât era de bogată.

Se întrebă de asemenea ce-o fi simțit ea, copil fiind, când mama ei o trimisese la taică-su. Înțelesese sau se simțise părăsită? Luând în considerare faptul că atitudinea tatălui său vitreg față de ea trebuie s-o fi făcut să se simtă prost în casa lui, hotărî că fusese încercată de ambele sentimente. Și așa, admise ea, se simțea și în acest moment. Totuși, exista o senzație de ușurare înlăuntrul ființei sale ca și cum ar fi știut că locul ei nu este lângă maică-sa.

— Acum, este vremea să te duci acasă, repetă Muriel, întorcând conversația la punctul de plecare. Și doctorul crede că ar trebui să fii acolo unde te-ai simți mai bine. Acest loc ar fi ferma ta. După ce tatăl tău a dat lovitura și s-a îmbogățit, a modernizat locul și l-a lărgit. Și, de-a lungul anilor, ai contribuit și tu la asta... Muriel se foi stânjenită... Jonah va fi acolo, bineînțeles, la urma-urmei este soțul tău. Oricum, el m-a asigurat că nu va avea nici un fel de pretenții de la tine și locul este destul de spațios ca să poți avea cât de multă singurătate dorești... Fața ei deveni din nou hotărâtă... De asemenea, am aranjat ca mătușa ta Sarah să vină să stea cu tine. Este o infirmieră cu experiență. Din fericire, era disponibilă. Va fi ceea ce-ți trebuie.

Eloise se încruntă.

— Mătușa Sarah ? Până acum, nu-mi vorbeai despre frați și surori ; am avut impresia că ești singura mea rudă, spuse ea, întrebându-se dacă unchii și mătușile ei locuiau prea departe, sau nu veniseră s-o viziteze deoarece și ei o considerau o oaie neagră.

— Nu. Există mai mulți, recunosc Muriel. Tatăl tău are și el câțiva frați și câteva surori. Dar nimeni din familie nu locuiește prin împrejurimi. Sunt răspândiți în toată lumea. Cred că tu corespunzi cu unii dintre ei cu ocazia sărbătorilor, dar eu nu mă prăpădesc după nici unul din ei. De la divorț, am intrat foarte puțin în contact cu acea parte a familiei tale... Dădu din umeri cu dispreț, ca și cum familia primului soț era prea puțin importantă, apoi continuă cu răceală... Cât despre familia mea, nu suntem prea apropiați. Surorile și frații mei își văd de viețile lor.

Indiferența din vocea mamei sale o făcu pe Eloise să afle că Muriel nu se simțea legată de nimeni din familie, fie ei frați sau surori. Se părea că Sidney și fiii lui erau singurii de care-i păsa mamei sale, conchise Eloise. Nu era de mirare că ea nu-și amintea nimic despre trecut, adăugă ea sec, în gând. Avea o mamă care nu o dorise și un soț care o voise numai pentru banii ei. Și acum era pe cale de a deveni subiectul unei mătuși care, probabil, nici ea nu avea de gând să se obosească cu ea.

— Dar în ciuda vieții ei ocupate, ți-ai convins sora să vină să aibă grijă de mine, spuse ea cu sarcasm.

— Te înșeli ! Eu sunt sora cea mică a tatălui tău ! bubui o voce din pragul ușii. Și n-a fost nevoie să mă convingă nimeni ca să vin.

Eloise o văzu pe mama ei că se cutremură. Privind pe lângă Muriel, atenția ei fu atrasă mai întâi de o rochie viu colorată, care atârna pe o siluetă înaltă și decorativă. Ochii i se opriră asupra femeii care vorbise. Bănuî că vârsta noii-venite se situa undeva în jur de patruzeci de ani. Trăsăturile femeii erau conturate puternic și părul ei negru, ușor presărat cu fire albe, era ondulat și strâns sever în jurul capului.

O cuprinse un sentiment de familiaritate când văzu că ochii femeii erau de același verde ca al tatălui ei. Apoi, privirea ei se întoarse din nou la rochie. Luminozitatea culorilor și desenul erau nepotrivite cu seriozitatea feței noii-venite. Atenția lui Eloise se mută asupra pantofilor. Aceștia erau de un roșu strălucitor, asortându-se cu unele flori din rochie, ca și cu poșeta femeii.

— Am venit cum am auzit ce s-a întâmplat, continuă Sarah, grăbindu-se către pat. Muriel nu m-a contactat până ieri... Se uită acuzator spre Muriel... Ea n-a contactat pe nici unul dintre noi.

— N-am văzut nici un motiv să te îngrijorez pe tine sau pe familia ta, fără să fie necesar, i-o întoarse Muriel apărându-se.

Ascultând acest schimb de cuvinte, Eloise își dădu seama că mama ei era intimidată de această femeie. Avusese impresia că nimeni n-o poate intimida pe Muriel și găsi lucrul care se petrecea acum foarte interesant. Apoi, mătușa Sarah își în-

toarse privirea spre ea și ea înțelese cum se simțea mama ei.

— Nu-mi vine să cred că nepoata mea atât de cuminte, atât de docilă, atât de foarte, foarte convențională, s-a putut băga într-o astfel de porcărie... Cu o expresie solemnă ea adăugă... Un dram de prevenire valorează mai mult decât zeci de îngrijiri medicale... Apoi, pe neașteptate, zâmbi glumeț și ochii îi sclipiră șmecherește... Nu mai puțin decât să faci o acrobație pe strada principală, în fața mulțimii. Doamne-Dumnezeule, a fost un lucru nebunesc, dar aș fi vrut să-l fi putut vedea.

Eloise se trezi zâmbind, un zâmbet plin de încredere în sine.

— Vă las pe amândouă ca să vă reobișnuiți, se interpuse Muriel... Trebuie să mă duc la un comitet de binefacere.

Oprindu-se o clipă, pentru a-i atinge obrazul Eloisei cu un sărut ușor, își flutură mâna spre fiică-sa și fosta cumnată și plecă în grabă.

Expresia lui Sarah deveni din nou dură când urmări plecarea ei. Când se întoarse spre Eloise, comportamentul îi era profesional.

— Și acum, gata cu acrobațiile, este timpul să te întorci la vechiul tău eu.

— Poate că nu-mi place vechiul meu eu... Eloise se înroși când își dădu seama ce spusese. Dar gândul o urmărea de multă vreme și termină cu voce tare... Poate din cauza asta nu-mi pot aminti nimic.

— Nimeni nu-i perfect, replică Sarah cu o încăpățănare egală. Și nimeni din cei pe care i-am cunoscut vreodată n-a fost complet satisfăcut de

viața lui. Dar nu m-am gândit niciodată la tine ca la cineva care ar fugi din cauză că viața este grea. Tu ai fost întotdeauna persoana care, atunci când a fost trântită la pământ de viață, te-ai ridicat și i-ai dat un pumn în nas. Sunt sigură că nu-ți amintești fiindcă ți-ai deranjat creierul, dar imediat ce te vei vindeca, memoria îți va reveni.

Femeia vorbea cu o astfel de autoritate încât Eloise aproape o crezu. O străbătu un fior de înțelegere. Gândul că ar fi mai bine dacă nu și-ar aminti îi străfulgeră mintea. Dar știa că trebuie să încerce:

CAPITOLUL II

Eloise stătea pe locul din față al BMW-ului cel gri. Conducea Jonah și mătușa Sarah adormise în spate.

Pe furiș, Eloise îl studia pe soțul ei. A doua oară când se trezise în spital, el era acolo, bărbierit și îmbrăcat cu o cămașă de bumbac și jeanși care cunoscuseră și zile mai bune, dar care erau curați. Din acea zi și până acum, aceasta fusese îmbrăcăminte de obișnuită. Totuși, în timp ce privirea ei cobora pe picioare spre cizmele lui negre, de motociclist, imaginea lui, așa cum arătase acea primă oară când ea se trezise, îi reveni repede în minte. Îl vedea cu acel început de barbă, care dădea expresiei lui mohorâte un plus de asprime. Apoi mai erau cămașă murdară de ulei, jeanșii prăfuiți, tatuajul de pe braț și cicatricea lungă și subțire de pe obrazul stâng.

Își aminti de asemenea tot ceea ce-i spusese Olivia și gândul că el trebuie să fi făcut parte dintr-o bandă de motocicliști, în acei ani în care fusese plecat, îi veni în minte. „Ar trebui să fiu precaută în privința lui,” gândi ea. El o făcea să se simtă încordată și nervoasă. Dar o examinare a propriilor ei sentimente îi arătă că acestea nu

se datorau fricii. Ceea ce o preocupa era cât de mult era el interesat de ea. De fapt, era forțată să recunoască, atunci când el era în preajma ei, îi era greu să-și mute atenția de la persoana lui. Și instinctul părea s-o avertizeze că aceasta era o preocupare periculoasă.

— Mătușa mea spune că a venit cu avionul chiar în dimineața asta. Gândește-te ce călătorie obositoare a făcut, spuse ea nemaiputând să suporte tăcerea ce se instalase în vehicul, din momentul în care părăsise spitalul.

— A venit din Australia. Pariez că o să moștaie câteva zile până când ritmul ei biologic se va obișnui din nou cu fusul nostru orar, replică el.

Tonul lui era politicos dar rece și ea notă că figura lui era severă.

— Sper că nu te deranjează că vine să stea cu noi.

Nu era sigură de ce se scuza, dar i se părea corect s-o facă.

Furia umbri brusc fața lui.

— N-ai nevoie să fii protejată de mine. I-am promis mamei-ti că te voi trata cum se cuvine și c voi face... Furia se topi la fel de repede precum venise și expresia lui deveni de nedescifrat... Totuși, nu mă deranjează s-o am pe Sarah lângă noi. Ea poate fi uneori îngrozitor de lipsită de tact, dar cel puțin, știi întotdeauna cum stai cu ea.

Eloise crezu c-a prins o urmă de acuzare în vocea lui. În minte îi veni din nou un gând care stătea ascuns. Deși el o vizitase cu regularitate, ei nu avuseseră niciodată o convorbire cu carac-

ter mai personal. Vorbiseră despre vreme, el o întrebase cum se simte, dar se feriseră amândoi de a discuta lucruri intime. „Niciodată n-o să-mi recapăt memoria și sunt lucruri pe care am nevoie să le știu“ își spuse ea. Tare, întreabă :

— Cu mine n-ai știut întotdeauna cum stai ?

— Uneori așa am crezut. Altă dată n-am fost sigur, răspunse el concentrându-și atenția asupra drumului... Dintr-odată îi apărură un zâmbet cinic în colțul gurii... Dar presupun că cele mai multe relații dintre bărbați și femei sunt ambigui.

Tentația de a-l întreba cum fusese relația lor era puternică, dar vorbele îi muriră în gât. O șocă gândul că-i era teamă de ceea ce ar spune el. „Nu sunt încă gata pentru prea multe revelații“, conchise ea. În afară de asta, cum putea ști dacă el spune adevărul ? Era mai bine să aștepte un pic, hotărî ea.

Din nou se lăsă tăcerea și Eloise simți că încordarea se întorsese. Ea era în drum spre fermă, unde va trăi cu doi oameni care, practic, erau doi străini. Din nou, încercând să-și liniștească nervozitatea prin conversație, căută un subiect neutru.

— Frumoasă mașină, se auzi ea spunând.

— Este a ta, îi replică Jonah cu o indiferență rece. Mi-am închipuit că tu și cu mătușa ta vă veți simți mai bine în ea decât în vechea mea camionetă.

Eloise se uită în jur spre scaunele de piele. Interiorul mașinii mirosea a bogăție. Ca să evite întrebări privind relația ei cu Jonah, evită și încercarea de a-l ruga ceva. Succesul ei cu ceilalți,

în această direcție, se dovedise mai puțin decât satisfăcător.

Puntea și tatăl ei erau tot ce-și amintea despre trecut. Și chiar aceste amintiri erau vagi. Mătușa Sarah se referise la ea ca fiind o persoană convențională și așa cum trebuie. Și iată, se măritase cu un bărbat care arăta ca un motociclist și era mai întunecat decât moartea. Și se accidentase în încercarea de a face o acrobație în fața orașului plin de oameni. Fusesse de fapt o mică grămadă de gură cască, se corectă ea, încercând să-și limiteze senzația de tulburare. Hotărând că încercarea de a obține niște informații de la Jonah s-ar dovedi o pierdere de timp, ea întrebă totuși cu insistență :

— Cum îmi petreceam eu zilele ? Era o lenvie de bogătaș ?

De data aceasta el se uită spre ea și fu aproape sigură că în ochii lui citise o sclipire de admirație. Întorcându-și atenția spre drum, el spuse :

— N-avea nici o legătură cu lenea. Erai calificată în afaceri administrative și contabilitate publică. Atunci când ai terminat colegiul, ai intrat ca partener de afaceri cu Paul Thompson. Tu și cu el aveți o afacere foarte profitabilă de contabilitate.

— Paul Thompson. El a fost unul din cei patru oameni, în afară de mama și de tine, care au venit să mă vadă.

Imaginea unui om scund, durduliu, comportându-se ca un tată, care părea să fie în jur de cincizeci de ani sau poate mai bătrân, îi apără în minte. Era aproape complet chel și purta ochelari.

lari cu lentile atât de groase încât abia putuse să-i vadă ochii.

— El a zis că era un asociat de afaceri, dar n-a spus mai mult. Eu am crezut că el, poate, îmi administrează banii.

— Din cauza acelor dureri de cap pe care le-ai avut până acum câteva zile, doctorul Green ți-a redus vizitatorii la minimum. El voia ca și amintirile să-ți revină prin tine și să nu-ți fie implantate de alții, așa că a dat instrucțiuni, fiecăruia care a venit, să nu vorbească despre relațiile cu tine. Ei s-au prezentat doar ca să vadă dacă numele și fețele lor îți trezesc amintiri.

Eloise aprobă dând din cap.

— Îmi amintesc regulile... Își aminti dealtfel că Jonah, fără a fi forțat, le călcase... De când ai răspuns la întrebarea despre mine, pot să presupun că regulile s-au schimbat ?

— Doctorul a fost de acord că este timpul pentru tine să reintri în viață. Durerile de cap s-au ameliorat, așa că el simte că poți suporta mai multe informații.

— În afară de asta, memoria s-ar putea să nu-mi revină și nu pot trăi în stare de invaliditate la nesfârșit, interveni ea, lăsându-l să afle că înțelege toate posibilitățile.

Încruntarea lui adâncindu-se, Jonah dădu din cap.

Apetitul fiindu-i stimulat, Eloise trecu în revistă fețele celorlalți care o vizitaseră. Fusese un reverend Randal, un bărbat tânăr, cu un păr des castaniu ce amenința să se zburlească, cu ochi căprui și un zâmbet simpatic.

— Mă duceam la slujbe la biserică ?

— Cu regularitate.

Înlăturând imaginea reverendului, se gândi la femeia micuță și zveltă, de vârstă mijlocie, cu păr închis la culoare și cu ochii ca murele, îmbrăcată într-un costum gri, sever. Femeia se recomandase ca fiind Mary Howe și avusese un zâmbet matern.

— Mary Howe a spus că este secretara mea. Este secretara mea socială, sau ce ?

— Lucrează la firma de contabilitate. Duceai o viață destul de obișnuită, așa că nu există nici un motiv pentru o secretară socială.

Ea se uită pe fereastră, evaluându-și portretul despre sine pe care i-l schițase Jonah. În afară de faptul că-și alesese bărbatul taciturn de lângă ea ca soț, părea să ducă un gen de viață foarte conservatoare.

Îi veni în minte cel de al putrulea vizitator. Charles Polasky era, după aprecierea sa, spre cincizeci și nouă sau șaiszeci de ani. Era un bărbat uscățiv, înalt și îmbrăcat într-un costum cu vestă. O informase că este avocatul ei și fusese și avocatul și prietenul tatălui ei. Și o sfătuisese să nu semneze nimic înainte de a-l căuta.

Gândindu-se la avocat, își aminti că pe când ceilalți vizitatori își arătasera îngrijorarea și simpatia, în comportamentul domnului Polasky nu era decât o politețe profesională. Admitând că el s-ar fi arătat îngrijorat și ea l-ar fi simțit sincer, tot n-ar fi scăpat de impresia că ei doi sunt mai curând cunoștințe de afaceri decât prieteni.

— Am încredere în domnul Polasky ? întrebă ea.

— Din câte știu eu, ai, răspunse Jonah. El și fiul lui au avut grijă întotdeauna de afacerile tale și ale tatălui tău și de treburile personale.

Eloise îl studie pe omul de lângă ea.

— Ai încredere în el ?

— Da, rosti Jonah.

Era curios, gândi ea, că-i cerea părerea soțului ei în privința caracterului avocatului. Această observație fu repede urmată de realizarea că instinctul ei o făcea să creadă în părerea lui Jonah. O învălui o senzație de frustrare. Ar fi vrut să-și amintească cum fusese căsătoria lor.

Inspiră adânc, în timp ce o durere ascuțită îi străbătu capul. Încercând atât de tare să înlăture barierele care-i blocau memoria, nu putea decât să se aleagă cu o zdravănă durere de cap. Știa din experiență acest lucru. Să se concentreze asupra celor aflate, își ordonă ea.

— Deci eu sunt o femeie cu carieră, mormăi ea... Privirea ei se plimbă peste linia fermă a maxilarelor lui Jonah și, în ciuda a ceea ce își impunea, continuă să-și pună întrebări despre căsătoria lor... Cum putea o femeie de afaceri, conservatoare și plină de succes, să se bage într-o astfel de situație ? murmură ea, apoi se înroși dându-și seama că vorbise cu voce tare.

— Aș vrea să știu și eu, spuse el ironic.

Îi veni un alt gând. Consideră că mersese destul de departe, așa că întrebă :

— Am cumva o parte necontrolabilă a firii, despre care nimeni nu-mi spune ?

El zâmbi strâmbându-se, ca și când întrebarea ei era atât de amuzantă încât nu se putuse opri să zâmbească.

— Nu, din câte știu eu... La fel de repede cum apăruse, zâmbetul dispăru și o expresie posacă îi luă locul... Bineînțeles că acrobația nu-ți este caracteristică. Nu erai pregătită s-o faci și știai asta.

Eloise abia dădu atenție acestei ultime constatări a lui. Zâmbetul lui o năucise. Gândi că nu văzuse niciodată un bărbat care să arate mai atrăgător. El avea două gropițe în obraji și apăruse o îmblânzire a trăsăturilor lui care-l făceau mult mai apropiat.

— Poți zâmbi.

Din nou vorbise fără să gândească și din nou se înroși.

El înălță o sprânceană spre ea ca și cum ar fi vrut să spună că observația era nelalocul ei.

— Ei bine, este prima dată, din cât îmi amintesc, că te văd zâmbind, ripostă ea în apărare. Incepeam să cred că mușchii tăi refuză să funcționeze în acel mod.

— Mușchii mei funcționează în orice fel, spuse el scurt.

Un val neașteptat de căldură o copleși. Pentru o scurtă vreme, se văzu în brațele lui. Erau întinși în pat, înlănțuiți într-o îmbrățișare de iubire. Ea râdea și el o mușca de gât. Simți un foc interior. Apoi, imaginea dispăru, lăsând-o tulburată.

— Sunt sigură de asta, ripostă ea.

Pe sub gene, îl studie pe bărbatul de lângă ea în timp ce altă tăcere se instaură în mașină. Fuseseră ei oare amanți atât de înfierbântați, sau îi lucra imaginația? Era o întrebare pe care, cate-

goric, nu era pregătită să i-o pună. În loc de asta, întrebă :

— Aveam și o parte domestică, preocupată de gospodărie ?

— Niciodată n-a părut să te intereseze munca în casă, dar o ai pe Nancy Perkins care vine la curățenie o dată pe săptămână... Făcu o pauză, apoi adăugă... Ești o bună bucătăreasă.

Ea observase ezitarea lui înainte de a-și exprima această opinie și se întrebă ce o cauzase.

— Sunt ?

— A fost o surpriză pentru mine, răspunse el scepticismului din vocea ei.

Eloise se întreba despre ce să se mai intereseze în continuare, când el semnaliză și încetini. Se concentrase atât de mult asupra lui, încât nu-și dăduse seama cât merseseră de mult. Acum realizează că părăsiseră Asheville de multă vreme. Un timp fuseseră pe o autostradă cu două sensuri, dar în ultimele câteva mile merseseră pe o șosea îngustă. La dreapta se afla valea unui râu. Un lan bogat de secară începuse să crească pe solul fertil. Peste râu, văzu câpițe mari de fân, adunate în urma ultimului cosit.

La stânga, peisajul era muntos. În această sălbăticie era tăiat un drum pietruit, cu un indicator care arăta că este vorba de un drum privat. Pe acest drum coti Jonah. În timp ce el conducea mașina pe drumul care urca, ea își dădu seama că nu văzuse nici o casă. Câtăva vreme, ei meraseră printr-un teren împădurit, apoi intrară într-o zonă unde, la stânga, o porțiune fusese cosită și transformată în pajiște. Pajiștea era îngrădită și patru cai pășteau alene. În spate se afla

un grajd în stare foarte bună. La dreapta văzu o fermă ca din povești. Nervii ei se încordară și mai tare.

— Aici locuim noi ? Cât de departe se întinde pământul nostru ? Există vreun vecin peste dealuri ? întrebă ea în grabă, o parte a ei sperând să descopere că mai există cineva în apropiere.

— Tu ești proprietara acestui loc, o corectă el. Tu aveai mult pământ, dar după ce a murit tatăl tău, ai vândut o mare parte și ai păstrat doar patruzeci și opt de acri care înconjoară casa.

Privirea ei măsură peisajul.

— Cultiv grâne ?

— Nu. Ai vândut pământul arabil. Ceea ce ai păstrat este teren sterp și pietros.

— Presupun că nimeni n-a vrut să-l cumpe-re, îl provocă ea, o parte a ei fiind vrăjită de frumusețea împrejurimilor, iar cealaltă parte afectată de izolarea locului.

— Gurile rele spuneau că ai avut o ofertă bună de vânzare de la un constructor de case, dar tu l-ai păstrat ca să ai spațiu pentru a-ți călări caii, spuse el, parcând în fața casei bine întreținute, cu o grădină plină de flori sălbatice, în fața.

Eloise se uită în urmă, la caii care pășteau alene pe pajiște. Din instinct, știa că se va simți bine în compania lor.

— Ce făceam eu pe o motocicletă în loc de un cal ? murmură ea.

Ochii lui Jonah se ridicară spre ea.

— Cu câteva luni în urmă, ai hotărât să dai o șansă motocicletelor.

Eloise se încruntă.

— A fost într-adevăr o greşeală.

— Într-adevăr, o aprobă el.

O notă de răceală din vocea lui o făcu să se simtă ca şi cum l-ar fi jignit.

— N-am nimic împotriva motocicletelor, spusese ea repede. Dar nu sunt pentru mine. Bănuiesc că o persoană ar trebui să ştie ce i se potriveşte mai bine.

— Aşa ar fi mai sigur şi mai înţelept, confirmă el.

Ea văzu cinismul din ochii lui înainte ca expresia să-i devină indescifrabilă din nou. Nu ştia cum, dar îşi dădea seama că mărise distanţa dintre ei.

— A venit timpul să te așezi la casa ta, încă o dată. Vocea autoritară a mătușii Sarah pătrunse în gândurile Eloisei. Casa este acolo unde ți-e inima și e locul cel mai bun când ai nevoie să te însănătoșești.

Surprinsă că o uitase, Eloise se uită peste umăr ca s-o vadă pe Sarah dându-se jos din spatele mașinii. Mătușa ei, notă ea, părea să aibă o zicală pentru orice ocazie. Spera cu ardoare ca Sarah să aibă dreptate și acest loc să fie un loc de însănătoșire. Întinse mâna să apuce clanța, dar Sarah deja îi deschisese ușa. În clipa în care Eloise se opri, Sarah o luă de braț și o conduse spre casă.

Eloise fu cuprinsă de frustrare. Sperase să încerce un sentiment de bun-venit la sosirea aici. În loc de asta, se simțea nervoasă, în timp ce urca treptele verandei.

Jonah mergea în spatele lor, cărând o mică valiză cu puținele lucruri ale Eloisei, pe care i

le adusesese la spital. Când femeile ajunseră la ușă, el păși în fața lor, deschise, apoi se dădu la o parte ca să le permită să intre.

Eloise se opri în fața coridorului de la intrare. Acest loc îi era familiar.

— Am fost chiar fericită aici ?

Întrebarea izbucni înainte ca ea să-și dea seama că gândurile i se transformaseră în cuvinte.

— Recent, evident că nu, repetă Jonah cu o privire rece și inexpresivă când o întâlni pe a ei.

— Acum, să nu tragem concluzii pripite, interveni Sarah în forță. Luând-o pe Eloise de talie o conduse spre scări... Avem nevoie să ne aranjăm și îndată ce voi pregăti ceva bun de mâncare, sunt sigură că o să te simți mai vioaie.

Imaginea bruscă a ei însăși ca fetiță, stând jos la masa din bucătărie, în fața unui castron cu fasole verde și orez, cu un sos de zahăr ars și mirosind a nucșoară, apăru în mintea Eloisei. În bluză roz, cu părul ei negru atârănându-i pe spate și prins în fața cu o cordeluță tot roz. „Am creat asta special pentru noi” spunea versiunea mai tânără a lui Sarah, zâmbind cu mândrie.

Imaginea se lărgi și Eloise realizează că și tatăl ei era la masă.

— Dumnezeu să ne apere de creațiile lui Sarah în bucătărie, murmură el doar pentru urechile Eloisei.

Când aceste amintiri dispărură la fel de repede cum apăruseră, ea fu pe cale să spună că nu-i este foame, dar cuvintele i se opriră în gât. Nu voia s-o jignească pe mătușa ei. Dacă Sarah pleca, Eloise ar rămâne singură cu Jonah și nu

era pregătită pentru asta. În afară de asta, deja începuse s-o placă.

Sarah se întoarse spre Jonah.

— Arată-i Eloisei camera ei.

În timp ce vorbea, îi lăsă brațul Eloisei. Apoi, îi ridică acesteia mâna și i-o puse pe brațul lui Jonah.

Eloise își înăbuși o senzație de surpriză când acest contact o făcu să simtă o ușoară căldură. Sub palma ei simțea cum mușchiul lui Jonah se încordează. Se uită spre fața lui așteptând să vadă o umbră de nerăbdare și în loc de asta, simți ca un fel de plictiseală.

— Sunt sigură că pot urca scările și singură, spuse ea retrăgându-și repede mâna.

Sarah se strâmbă și întoarse imediat mâna Eloisei spre brațul lui Jonah.

— Nu vreau să ametești, să cazi și să-ți spargi capul din nou, spuse ea. Ai zăcut mai bine de trei săptămâni. Mușchii tăi sunt neantrenați încă.

— Sarah are dreptate, spuse Jorah cu o figură fermă.

Înainte ca Eloise să poată reacționa, el își eliberă mâna de sub apăsarea ei ușoară și o prînse cu putere de deasupra cotului. Puterea acestor degete îi provocă o furnicătură și din nou imaginea îmbrățișării lui îi trecu prin minte. Apoi, văzu gheața din privirea lui și o cuprinse răceala. Deși probabil că ea fusese atrasă de el, se îndoia că, la rândul lui, el ar fi fost atras vreodată de ea. Mândria o făcu să-și îndrepte spatele. Vrând să se elibereze de atingerea lui, pe cât de repede posibil, începu să urce scările fără a mai protesta.

Se aștepta ca el să-i dea drumul când ajunseră pe palier. În loc de asta, el continuă s-o țină, ghidând-o pe un coridor la dreapta și apoi, în prima cameră pe stânga. Doar când intră înăuntru, el o eliberă.

Așezându-i valiza pe podea, lângă pat, Jonah spuse :

— Mi-am mutat lucrurile în camera de musafiri de la capătul holului... Îndreptându-și privirea rece spre ea, continuă... Vreau să știi că nu te țin legată de mine.

O posibilă explicație îi blocă memoria.

— Mă simțeam prizonieră în căsătoria noastră ? întrebă ea cu încăpățănare.

— N-ai spus-o niciodată, dar exista o încordare din ce în ce mai mare între noi. Poate că dacă aș fi plecat mai de mult, acest accident n-ar fi avut loc... Maxilarele i se strânseseră... Dar îmi închipui că acum ai nevoie de cineva care să te țină sub observație. Deci, o să stau până când o să știu că o să fii bine. Apoi am de gând să mă mut.

— Îmi pare rău că nu-mi amintesc despre noi, zise ea sințind nevoia să se scuze.

Din nou îi veni în cap imaginea aceea cu ea în brațele lui, dar hotărî să nu menționeze asta. Nu voia să judece relația dintre ei dintr-o singură amintire fugară de pasiune. Și apoi, ținând cont de distanța pe care el o păstra între ei, găsea că este greu de crezut că amintirea era reală.

El dădu din umeri.

— Nici noi nu ne așteptam ca această căsătorie să meargă.

Eloise îl studie îndeaproape.

— Nu ne așteptam ?

— Suntem proveniți din lumi diferite și a-măndoi o știm, ripostă el și plecă brusc.

Ascultând pașii grei care coborau la parter, ea știu că el avea dreptate.

— Poate că **nu vreau** să-mi amintesc nimic pentru că vreau un nou început, murmură ea, apoi se îndreptă spre baie să facă un duș fierbinte.

CAPITOLUL III

Eloise se uită bosumflată la imaginea ei din oglindă. Dușul care sperase s-o relaxeze, nu reușise. Și părul ei nu-i ridica moralul, recunoscuse ea în timp ce-și usca pletele. Pe o parte a capului, părul îi era puțin peste umăr, des, castaniu și ondulat. De cealaltă parte, el îi fusese ras în vederea operației și era încă în stadiul de perie.

— Seamănă cu una dintre coafurile la modă, mormăi ea.

Brusc, se trezi întrebându-se dacă Jonah cunoscuse alte femei cu părul tăiat în coafuri ciudate și poate chiar și cu tatuaje pe brațe sau în locuri mult mai intime. Un ghem, care semăna a gelozie, i se formă în stomac.

Iritarea față de sine i se întipări pe figură.

— El și cu mine nu avem nimic în comun. Căsătoria noastră trebuie să se fi bazat pe o atracție fizică... și din comportamentul lui față de mine, bănuiesc că eu am fost atrasă de el și nu el de mine.

O trecu un fior. Apoi, o străbătu un gând care o îngheță. Fusese oare așa de îndrăgostită de el încât își făcuse și ea un tatuaj? Își smulse re-

pede prosopul din jurul trupului și se examinează cu atenție.

— Nici un tatuaj, oftă ea cu ușurare.

Înfășurându-și din nou prosopul, își întoarse atenția asupra feței. Avea o înfățișare destul de plăcută, hotărî ea. Totuși, spre deosebire de mamica-sa care avea o frumusețe delicată, ea era mai curând croită cu o constituție ceva mai solidă. Buzele îi erau pline, fața mai rotundă și nasul cărn.

— Semăn mai mult cu cei din familia tatălui meu, conchise ea amintindu-și ochii ei gri care se potriveau cu ai lui Sarah ca formă și nuanță.

Dând din umeri ca și când felul în care arăta era ultima ei grijă în acest moment, se îndreptă spre baie. Camera de baie se deschidea doar spre camera ei. Din acest motiv se aștepta ca intimitatea să-i fie asigurată. Data viitoare, se gândi ea, atunci când îl văzu pe Jonah și îngheță, îmi voi aminti să încui ușa.

Deșirându-se din fotoliul așezat lângă fereastră, el spuse cu răceală :

— Am auzit apa curgând. Când am auzit că faci un duș, am gândit c-ar trebui să vin să mă asigur că nu amețești și te lovești.

Comportamentul lui era profesional, amintindu-i de cineva care are o obligație ce nu-i face prea multă plăcere. O cuprinse furia. Din nou el o făcuse să se simtă ca o pacoste.

— Chiar n-am nevoie de tine să mă urmărești... începu ea, vocea fiindu-i la fel de rece ca și a lui.

Dar sfârșitul propoziției îi muri pe buze, când privirea lui o măsură și ochii lui se întunecară.

Gheața ce se oglindea în acei ochi câprui era înlocuită de o dorință atât de puternică încât chiar cu distanța care-i separa, ea putea să-i simtă căldura.

— Se pare că te descurci bine și singură, bombăni el ieșind din cameră.

Tulburată, ea rămase să se uite la ușa pe care el o trânti după sine. Aparent, atracția fizică dintre ei nu fusese numai dintr-o singură parte.

„Sau poate că el n-a mai fost de multă vreme cu o femeie și orice trup l-ar încălzi“ se corectă ea, hotărâtă să nu rămână asupra primei concluzii.

La urma-urmei, până acum câteva clipe, fusese sigură că el n-are nici un fel de sentimente pentru ea.

„În afară de asta, sunt sigură că poftele nu reprezintă un fundament serios pentru o căsătorie“ adăugă ea, deși se părea că altă dată ar fi vrut să rămână la acest lucru.

Dar, oricât încercă de tare să-și scoată din minte acea privire fierbinte a lui, aceasta o urmărea. Prea agitată ca să se ascundă în camera ei, porni să-și caute îmbrăcămintea. Prima ușa pe care o deschise era a unui șifonier gol.

— Când Jonah a spus că s-a mutat, el a și făcut-o, murmură ea, raționamentul spunându-i că acolo trebuie să-și fi păstrat el hainele.

Se aștepta să fie ușurată. În loc de asta, o străbătu o durere.

— Aș vrea să-mi pot aminti, bombăni ea nemulțumită, închizând ușa.

Inima începea să-i bată cu putere și ea renunță să încerce să-și mai amintească.

Îndreptându-se spre ușa următoare o deschise și constată că era un al doilea dulap. Acesta era plin cu haine femeiești.

— Al meu, spuse ea sigură, încercând o senzație de familiaritate.

În dreapta ei se aflau costume de marcă, bluze scumpe și taioare-pantaloni, împreună cu câteva rochii. Poșete cu pantofi asortați erau aranjate pe rafturi, lângă partea dinspre ușa. În fund, atârnau niște rochii pentru cocktail și două toalete lungi împreună cu colanți și jachete nostime.

La stânga erau așezați jeanși, pantaloni raliați, pulovăre, tricouri, bluze, cămași și alte rochii. Pe același perete se aflau în rafturi cizme, sandale și câteva perechi de pantofi foarte confortabili. Pe un raft de deasupra ei se aflau pălării Stetson, una maro, una neagră, alta bej și alta albă.

— O puzderie de haine, murmură ea.

Alegându-și o pereche de jeanși, o cămașă și adidași, se îmbracă și coborî la parter.

La capătul scărilor descoperi sufrageria spre dreapta și camera de zi, la stânga. Stomacul îi chiorăi amintindu-i că este vremea prânzului. Presupunând că bucătăria este undeva în apropierea sufrageriei, o luă spre stânga. La capătul coridorului, împinse o ușă dinspre care venea miros de mâncare și descoperi o bucătărie în stil country, imensă. Așezat la o masă lungă de lemn, în centrul încăperii, se afla Jonah. El se uita cu o privire neîncrezătoare la farfuria de mâncare din fața lui.

— Preparatele mele sunt întotdeauna mai bune la gust decât arată, zicea Sarah încruntându-se nerăbdătoare la el. Ar trebui să ai în cap

să nu hărțuiești bucătăreasa, dacă nu-ți plac vegetalele... Privirea ei deveni mai hotărâtă... Ți-aș sugera să guști mai întâi și pe urmă să judeci.

El ridică o mână, ca și cum s-ar preda.

— O să gust, dar trebuie să-mi fac curaj.

— N-aș fi crezut niciodată că ești un asemenea artist, îl repezi Sarah.

Nici eu, gândi Eloise, surprinsă de umorul lui sec. Începuse să creadă că este lipsit complet de simțul umorului.

El băgă furculița în ceea ce semăna a omletă aseasonată cu ceva fasole.

— Ei bine ? întrebă Sarah, tonul ei interzicându-i să spună ceva neplăcut.

— Este ceva interesant, replică el cu diplomatie.

— Interesant este suficient de bun, ripostă Sarah cu un aer de triumf.

În acel moment, ca și cum simți că nu sunt singuri, Jonah își îndreptă atenția spre pragul în care stătea Eloise. Dorința pe care o citise în ochii lui mai devreme nu mai exista. Exista doar o politețe rece.

— N-ar trebui să te odihnești ? întrebă el cu o notă de dezaprobare în glas care sugera că ar trebui să se întoarcă imediat în camera ei.

— Da, așa ar trebui, confirmă și Sarah.

Spatele Eloisei se îndreptă cu îndrăzneală. Ea-și dădu seama că nu-i place să primească ordine. Cu voce tare, spuse cu hotărâre :

— Am zăcut săptămâni întregi. Și mi-e foame.

— Aveam de gând să-i dau lui Jonah o tavă cu mâncare să ți-o ducă sus, după ce termină de

mâncat, rosti Sarah, deja îndreptându-se spre mașina de gătit. Dar deoarece tot ești aici, poți să i te alături. Stai jos, îi ordonă ea.

— Adu-ți aminte că stomacul ei este obișnuit cu mâncare de spital, o preveni Jonah, încrun-tându-se spre spatele lui Sarah. Poate că ar trebui să-i faci o omletă simplă.

Sarah îl gratulă cu o privire nervoasă.

— Îi voi face ouă cu roșii, ceapă și cimbru, exact cum ți-am dat și ție. Are nevoie de varietate, ca și de proteine.

Jonah îi aruncă o privire Eloisei care spunea „am încercat“ în timp ce ea se așeza la capătul îndepărtat al mesei. Acest mic gest de protejare făcu să-i bată fetei inima mai tare. Se înfurie pe ea însăși. Dar cu puțin timp în urmă el o lăsase să înțeleagă clar că n-are sentimente pentru ea. „Deci știe să fie și cumsecade“ rumegă ea în sine ea ei.

— Așează-te sau lângă Jonah, sau în fața lui, îi comandă Sarah peste umăr. Nu văd nici un motiv pentru mine să mă plimb prea mult între voi doi ca să vă aduc mâncarea.

Admițând că bărbatul o irita, Eloise se revolta la gândul că trebuie să se apropie de el mai mult decât e absolut necesar.

— Pot să-mi aduc singură mâncarea, ripostă ea ridicându-se și mișcându-se spre cafetieră.

— Mă enervează să am pe cineva încurcându-mi-se printre picioare, se rățoi Sarah. O să-ți dau eu de mâncare.

Știind c-ar fi tratată drept proastă sau lăsată dacă ar fi refuzat să coopereze, Eloise își cără cafeaua înapoi la masă și se așează pe scaunul din

fața lui Jonah.

Fața lui fu umbrită de mânie când se uită spre ea.

— Nu mușc, spuse el cu voce înceată, în timp ce ea luă o sorbitură din cafea.

Imaginea lui mușcând-o de ureche o fulgeră pe Eloise care simți că se încălzește. Imediat ea se prefăcu foarte interesată de cafea.

— Bineînțeles că nu te mușcă, afirmă Sarah apărând pe neașteptate lângă masă... Plasă o farfurie cu ceva ce arăta a cereale arse... Poți să începi cu asta până îți pregătesc ouăle. Conține hidrați de carbon și zahăr pentru refacerea grabnică a energiei... Se uită spre Jonah... Mănâncă-ți ouăle până nu se răcesc.

— Da, șefa, replică el.

Sarah se uită în sus, spre el. Din nou văzu o sclipire de umor în ochii lui Jonah, ca răspuns la cicăleala maternă a lui Sarah. Apoi, aceasta dispăru și fața-i deveni indescifrabilă în timp ce-și îndrepta atenția spre hrană. Dar acea scurtă lucire de amuzament copilăresc rămase vie în mintea ei și-i provocă o senzație de căldură. „Acest om nu dorește să fie aici. S-a însurat cu mine doar pentru bani și nimic mai mult“, își reaminti ea cu severitate. „Oprește-te să te gândești la el!“ își ordonă ea și se concentrează asupra mâncării.

Umplându-și lingura, ea avu o ezitare. Era suficient de flămândă ca să mănânce orice, dar avea adevărate dubii asupra a ceea ce se afla în fața ei.

— Sunt cereale aromate cu cocos și zahăr, o lămuri Jonah văzând-o că se codește. Și nu sunt atât de rele pe cât par.

— Mulțumesc, se auzi vocea lui Sarah de lângă plită, dându-i de înțeles că l-a auzit.

Stomacul Eloisei ghiorăi din nou. Jonah mănecase și supraviețuise, raționă ea și-și băgă limba în gură. Constată că nu era deloc rău, deși cam neobișnuit la gust și continuă să mănânce.

— Acum, dacă nu vă deranjează, mă duc să trag un pui de somn. Corpul meu reacționează încă după ora Australiei, anunță Sarah punând omleta și pâinea prăjită în fața Eloisei... Privirea ei se fixă asupra lui Jonah... Spui că mi-ai pus lucrurile în camera galbenă pentru musafiri?

— Urci scările, o iei la stânga, prima ușă pe partea stângă, o instrui el.

Sarah dădu din cap.

— Același loc ca întotdeauna.

Înainte ca Eloise să-i poată mulțumi politicos pentru omletă, mătușa ei ieșise pe ușă de la bucatărie.

În momentul în care Sarah dispăruse, Jonah se ridică, luă din fața Eloisei farfuria cu ouăle făcute de Sarah și le aruncă la gunoi.

Uimită, ea rămase mută observându-l cum ia alte ouă și începe să le bată.

— Se pare că știi ce să faci la plită, constată ea încercând să nu se gândească ce bine arăta el în jeansi.

— Am fost singur mulți ani, ripostă el.

„Și vei fi în curând la fel“ gândi Eloise, amintindu-și vorbele lui că ar fi trebuit să plece de multă vreme. Studiind încrâncenarea de pe fața lui, ar fi putut spune că el nu se simțea bine în compania ei și chiar se miră de ce nu împachetase încă. Acum, o avea pe Sarah care să aibă grijă

de ea. Din nou el o făcea să se simtă ca o pacoste pe capul lui.

— Nu este nevoie să aștepti după mine, spuse ea încordată. Eu aş fi mâncat ouăle făcute de mătuşa mea.

— Stomacul meu este obișnuit cu tot felul de lucruri, replică el cu răceală, punând ouăle în farfurie și adăugând două felii subțiri de pâine prăjită... Punându-i farfuria în față, zise... Dacă crezi că o să te simți bine cu Sarah aici, am treabă care așteaptă să fie făcută la garaj.

— Mă voi simți bine, îl expedie ea.

Aprobând-o, el își luă farfuria lui, o curăță, o puse în mașina de spălat vase, apoi se îndreptă spre ușă. Dar când să iasă pe ușă, se opri.

— Am scris numărul de telefon de la garaj și l-am pus lângă telefon. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă.

— Bineînțeles, spuse ea, zicându-și în gând că mai bine ar muri decât să-i ceară ceva.

Era mai sigură ca niciodată că el nu voia să fie acolo și din nou se minună de ce se tot învâрте în jurul ei.

El iar porni spre ușă și din nou făcu o pauză, întorcându-se.

— Și amintește-ți că doctorul Green a spus să-ți limitezi activitățile în următoarele săptămâni, deci nu încerca să-ți alergi caii aceia ai tăi. Jed Loeck are grijă de ei, de cinci ani. Este foarte priceput și-și face treaba cum trebuie.

Recomandarea lui o călcase pe nervi, dar dându-și seama că încă nu era în forma cea mai bună pentru a avea grijă de astfel de animale mari, încuviință, aprobându-l.

De data aceasta el ieși de-a binelea, lăsând-o singură în bucătărie.

— Și acum, cred că este timpul să încep să văd câte parale fac, murmură ea.

Uitându-se în jurul bucătăriei, zări telefonul. Atârna pe un perete, iar un raft de sub el conținea o carte de telefon, o agendă și o cutie plină de creioane și pixuri.

— Este clar că conduc un cămin eficient, spusese ea aprobator, ridicându-se și traversând încăperea.

Găsi numărul lui Charles Polaski și îl formă. Secretara acestuia o puse imediat în legătură cu avocatul ei, iar el fu gata să-i acorde o întâlnire, stabilind să vină la fermă într-o oră.

Această afacere încheiată, mănca ouăle și pâinea prăjită fiindcă îi era foame. Dar chiar când devoră mâncarea, își promise să nu accepte nici un ajutor de la Jonah Tavish. De fapt, putea chiar să-i facă bagajele, care să-l aștepte la ușă, când se va întoarce.

*

* * *

Eloise termină de cercetat documentul legal, apoi își privi avocatul.

— Conform acestui aranjament prenuptial, Jonah n-are nici un fel de drept asupra banilor mei, indiferent dacă această căsătorie rămâne în vigoare sau se termină prin divorț.

— Asta s-a făcut la insistența lui, declară Charles Polaski. Inițial, tu și cu mine am lucrat

la o înțelegere care era mai mult decât generoasă, dar el a refuzat s-o semneze.

Eloise se încruntă încurcată.

— Eram sigură că el s-a căsătorit cu mine pentru bani, recunosc eu cu încăpățănare.

Comportamentul serios al lui Charles deveni și mai sobru.

— N-aș zice că banii tăi n-au avut nici o legătură cu căsătoria.

Eloise îl privi cu atenție.

— Cum au intrat banii mei în asta ?

— Garajul și utilarea lui erau vechi și ieșite din uz. Asigurarea pe care a primit-o pe ele a fost mai nimic. Și n-a primit nici o asigurare pe casă. I-ai dat fonduri să-și reconstruiască afacerea, dezvoltă el ideea. Și ai insistat să-și lărgască afacerea și să cumpere cele mai moderne utilaje.

Ochii Eloisei se luminară a înțelegere. Deci asta era ! El își luase profitul mai-nainte.

— Totuși, continuă Charles, el a ținut socoteala fiecărui banuț cheltuit și-ți plătește lunar datoria. A vrut să plătească și dobândă, dar ai refuzat.

— Bărbatul ăsta este o enigmă, bombăni Eloise, scăpându-i motivul pentru care Jonah se învârtea pe acolo când de fapt ar fi vrut să plece.

— Când ai venit la mine și mi-ai spus despre intenția ta de a te mărita cu Jonah Tavish, te-am avertizat să te gândești de două ori, spuse Charles, mânat de o îngrijorare părintească.

— Atunci înseamnă că nu aprobi căsătoria mea ? întreabă ea, gândindu-se dacă era cineva care s-o aprobe.

— Am avut îndoielile mele, continuă el sobru. Totuşi, unele căsătorii îi surprind pe oameni! A ta a fost una dintre ele. Ca să spun aşa, se pare că voi vă potriviţi... Se încruntă gânditor... Nu zic că aş crede că ai cea mai perfectă relaţie... Se simte uneori tensiunea între voi, dar este perfect firesc.

Cu siguranţă că nu aşa gândea Eloise despre Jonah Tavish, găsim că descrierea căsătoriei ei de către avocat nu se potrivea deloc cu modul în care se comporta el faţă de ea.

— Deci, crezi cu sinceritate că mergea căsătoria noastră ? întrebă ea cu scepticism.

— Ai venit să mă vezi acum două luni şi ți-ai schimbat testamentul. Ai lăsat majoritatea averii tale lui Jonah şi oricărui copil ce s-ar fi născut din căsătoria voastră.

Eloise îl privi.

— Am vorbit eu despre copii ?

Trebuia să recunoască atracţia erotică pe care i-o inspira omul, dar de aici şi până la a-i purta copilul era o mare distanţă.

Ochii lui Charles se ridicară spre ea.

— Te cunosc din ziua în care te-ai născut. N-ai fost niciodată o femeie frivolă. Erai, din multe puncte de vedere, prea serioasă, chiar din copilărie. Şi întotdeauna ai fost categorică în privinţa conceperii unor copii într-o căsnicie în care n-ar fi doriţi. De fapt, menţionarea unui moştenitor m-a convins că testamentul trebuia schimbat.

Puţin mai târziu, Eloise stătea la uşa verandei observându-l pe avocat cum pleacă cu maşina.

Încă nu-i venea să creadă că plănuse un viitor cu un bărbat care zâmbea atât de rar și menținuse o răceală distantă între el și ea, din momentul în care se trezise în spital.

„Poate că eu eram singura care voiam progeneruri. Poate că tot ceea ce voia el era să-și vadă garajul reconstruit și apoi să scape de căsătoria noastră“, raționă ea căutând un răspuns.

Se întoarse să intre în casă. Sarah dormea încă și, simțindu-se obosită, Eloise știa că ar trebui să urmeze exemplul matusii sale. Dar era prea agitată ca să se culce. O briză caldă îi ciufulea părul și miresmele dulci ale verii îi stărneau simțurile. Schimbând direcția, ieși pe ușa verandei.

O potecă ce ducea în spatele casei păru s-o tenteze. Urmând-o, se trezi la ușa unei construcții de mărimea a două garaje. Încercă ușa și descoperi că nu este încuiată. Intrând înăuntru, se găsi în ceea ce părea a fi un atelier mecanic. Un banc de lucru ocupa aproape un perete și unelte de toate felurile erau aranjate pe un raft deasupra lui. Și mai multe unelte atârnavă pe ceilalți doi pereți. Unele mai mari, ce nu puteau fi agățate, erau aliniate de-a lungul peretelui din spate.

Există ceva foarte liniștitor în acest loc, gândi ea. Trebuie să fi fost atelierul tatălui ei. Și după lipsa prafului, era sigură că cineva încă îl utilizează. Jonah, hotărî ea.

— Aici erai !

Eloise se învârti pe călcăie la sunetul vocii femeiești îngrijorate. Sarah stătea în prag, arătând ușurată și neliniștită în același timp.

— Când m-am trezit nu te-am găsit nici pe tine și nici pe Jonah, am sunat la garaj să văd dacă te-ai dus în oraș cu el, continuă Sarah privind-o pe Eloise cu severitate. El a spus că ai rămas aici și eu am gândit c-ar fi mai bine să te caut pe aici înainte de a intra în panică și a crede că te-ai pierdut.

— N-am avut stare, explică Eloise. Îmi pare rău dacă te-am speriat.

— Bine, vino acum în casă să bei niște ceai cu gheață sau limonadă, îi ordonă Sarah, ținând ușa deschisă și poftind-o cu mâna pe Eloise să iasă. Nu vreau să ajungi deshidratată.

— Mi-e sete, recunosc Eloise contrariată, ștergându-și o broboană de transpirație de pe sprânceană.

Pe când femeile înconjurau casa, auziră un vehicul care se apropia în viteză. O camionetă albastră, veche, frână cu scrâșnet la câțiva pași în fața lor și Jonah sări din ea, trântind portiera.

— Credeam că te-ai dus să stai înăuntru și să te odihnești, o certă el pe Eloise.

Furia lui era evidentă. Dar ea observă că el avea mâinile murdare de motorină, semn că plecase în grabă din garaj și nu avusese timp să se spele, și în spatele furiei văzu îngrijorare în adâncul ochilor lui. Avu un sentiment de încântare în adâncul ființei.

— Am stat închisă săptămâni de zile. Am nevoie să ies și să respir aer proaspăt, spuse ea scu-zându-se, mișcată de felul în care îngrijorarea lui o încântase.

Încruntarea lui se adânci.

— Ai luat destul aer ?

— Pentru moment da, replică ea, trezindu-se că se uită după alte semne de îngrijorare din partea lui.

El o fixă în ochi.

— Vreau să-ți dai cuvântul că n-ai să mai pleci singură, cel puțin în următoarele zile. În jur e pustiu. Te-ai putea rătăci. Există șerpi cu clopoței și vipere.

— Mi-am amintit că trebuie să mă uit pe unde calc, spuse ea bucurându-se imens de atitudinea lui protectoare. Nu eram sigură că știu de ce, dar acum știu.

— Vreau cuvântul tău de onoare, repetă el scurt.

— N-o să mai hoinăresc, promise ea, dorindu-și brusc ca el s-o ia în brațe.

— Bine, spuse el ferm cu o licărire de nerăbdare în ochi. Acum, trebuie să mă întorc la lucru.

Eloise rămase tăcută în timp ce el se urca înapoi în camionetă. O copleși un sentiment de singurătate. Era uimită cât de tare o tulburase îngrijorarea lui.

— Omul părea tulburat de-a binelea când a apărut, făcu Sarah gânditoare, urmărind camioneta care se îndepărta.

— Da, era, spuse Eloise, conștiința zicându-i c-ar trebui să încerce un sentiment de vină pentru faptul că-l îngrijorase atât de tare.

Dar în loc de asta, cuvintele lui îi produsese o senzație de încântare.

— Acum, hai să intrăm în casă să băgăm ceva lichid în tine, ordonă Sarah, devenind din nou ca o cloșcă grijulie.

După ce mașina lui Jonah dispăru la o cotitură, ea dădu din cap și o urmă pe mătușa sa.

— Te previn că cina din astă-seară nu va fi prea gustoasă, o anunță Sarah croindu-și drum spre bucătărie. Doctorul Green m-a atenționat că a uitat să-mi spună să-ți dau mâncare cât mai simplă.

Eloise era sigură că în spatele acestei indicații se afla Jonah. Când va avea ocazia, îi va mulțumi. O trecu un fior de excitație socotind că astfel îl va putea vedea singur.

Gândul venit pe neașteptate că el era soțul ei și n-avea nevoie de o scuză ca să-l vadă în particular îi mai temperă entuziasmul. Forțându-se să vadă lucrurile clar, își aminti că el o făcuse să înțeleagă că nu-i dorește compania. Se considera o proastă că-și dorise să se afle în brațele lui și avusese un sentiment de părăsire atunci când plecase.

Dar chiar dacă mândria îi cerea să-i evite, se trezi că-și face reproșuri, fiindcă el apăruse în goană atunci când auzise că i se întâmplase ceva. O cuprinse oboseala și se așeză la masa din bucătărie pentru a-și bea limonada.

— Cred că este timpul să trag un pui de somn, anunță ea ridicându-se în picioare.

— Nu mă surprinde, răspunse Sarah, zâmbindu-i matern... Nu vrei să cobori în propriii tăi ochi. Dorești să arăți cât mai bine pentru soțul tău.

Sigur că asta voia, gândea Eloise în timp ce urca scările. În următoarea secundă se certa pentru că este atât de fraieră. El îi arătase în mod

clar că vrea să scape din această căsătorie a lor. N-avea mândrie ? se întrebă ea.

Dar chiar dacă o frământa această întrebare, nu-și putea șterge din minte îngrijorarea pe care o văzuse pe fața lui, în spatele mâinii. Îi scăpă un oftat de exasperare. Cum fusese oare căsătoria ei ? De ce se simțea atât de abătută din cauza unui bărbat care era atât de hotărât să păstreze distanța dintre ei ?

„Refuz să cred că sunt atât de slabă de minte încât să mă preocupe un om căruia nu-i pasă de mine“, stabili ea în gând.

Stând lungită în patul cel mare, se uita în tavan. Avea un acut sentiment de singurătate. Brusc, îi apărură imaginea lui Jonah stând lângă ea și această senzație dispărură. „Cred c-ar trebui să aflu mai multe lucruri despre soțul și căsătoria mea, înainte de a-i pune bagajele la ușă“ hotărî ea.

O apăsa gândul că s-ar putea juca cu focul. Era și aceasta o posibilitate. Și totuși, imaginea lui Jonah nu o părăsi până nu căzu într-un somn adânc.

*

* *

Un ușor miros de usturoi și ceapă îi pătrunse în nări când Sarah veni s-o anunțe că cina este gata. Era clar că nici prescripțiile doctorului nu puteau stăvili creativitatea de bucătăreasă a lui Sarah, își spuse Eloise când coborî la parter, unde mirosul era puternic.

O ajuta pe Sarah să scoată pâinea din cup-tor când intră Jonah.

— Rămăsesem cu impresia că Eloise trebuie pusă la un fel de regim, zise el dezaprobator.

Sarah se întoarse spre el cu o strâmbătură de „știam eu“.

— Există un motiv adevărat în asta, sau tu și cu doctorul ați clocit totul în spatele meu?

— L-am sunat pur și simplu pe doctorul Green ca să mă asigur că urmăm instrucțiunile lui, ripostă el privind-o pe Sarah cu o privire fermă, de comandă.

I-ar fi intimidat pe mulți oameni cu o astfel de privire, gândi Eloise, dar mătușă-sa Sarah abia îl învrednici cu o privire superioară.

— Nu-i nimic mai plicticos decât o friptură fără gust. În afară de asta, usturoiul și ceapa sunt bune pentru sânge. Este o chestie de bun-simț. Și Eloise arată de parcă ar trebui să prindă puteri.

Eloise își propusese să fie foarte stăpână pe ea când era vorba de Jonah Tavish. Dar în ciuda acestei hotărâri, grija pentru ea îi produse plăcere. Apoi privirea lui rece și impersonală se îndreptă spre ea.

— Arată cam palidă, se pronunță el.

Eloise arată de parcă ar trebui să prindă puteri, evaporându-se. Pierduse o grămadă de timp să se fardeze și să-și aranjeze părul într-un mod atrăgător, dar el o făcea să se simtă ca o persoană murată de ploaie.

— Dacă ați terminat discuția despre îngrijirea și hrănirea mea, aș vrea să mănânc, spuse ea înțepată.

Jonah se duse la scaunul ei și i-l trase pentru a se așeza, apoi înconjură masa pentru a face la fel cu Sarah.

Cu o expresie mohorâtă și neîncrezătoare, se așază și el și-și puse o porție mare de mâncare.

— Este bun ? întrebă ea în timp ce el mesteca prima înghițitură.

— Nu-i rău, mărturisi el și-și mai puse în farfurie.

Sarah pufni triumfător, apoi începu să mănânce și ea.

În timp ce începea să mănânce, Eloise îl cercetă pe sub gene pe soțul ei. „Nu-mi vine să cred că mă simt atrasă de el“, bombăni ea în gând. Este ca un nor rece și nepăsător. Totuși, era bărbatul ei și ea-și promisese să încerce să-l cunoască mai bine.

— Cum a fost astăzi la lucru ? întrebă ea.

— Bine, replică el, neînvrednicind-o nici măcar cu o privire, ci continuând să se concentreze asupra mâncării.

Eloise se încruntă. Era evident că el considera conversația drept o belea. „El este o belea“ stabili ea, simțindu-se ca o idioată pentru că găsisese o oarecare plăcere în aparenta lui grijă pentru ea.

— Bine, ripostă ea înțepată și se întoarse spre mătușa ei. Nu mi-ai spus niciodată despre călătoria ta în Australia.

— A fost o încântare, se luminează Sarah. Întotdeauna am vrut s-o văd și s-a nimerit să mă sune Beverly Martin. Este o verișoară din partea bunicii. Fiica ei Margaret era gravidă și nu se simțea prea bine, iar Beverly intenționa să se ducă

s-o ajute, dar apoi soțul ei a făcut un atac de inimă și ea m-a rugat să mă duc în locul ei. A fost aproape o aventură. Sunt bucuroasă să vă anunț că Margaret și copilul ei au suportat nașterea cu bine. După aceea, am mai rămas să vizitez țara.

Cum Sarah continua să-și descrie excursia, printre înghițituri, Eloise nu se putu opri să nu se uite iarăși la Jonah. El părea să le fi uitat complet pe femei. Își luase ziarul și-l citea în timp ce mânca.

„Nu-mi voi pierde timpul gândindu-mă la el” își spuse ea. Apoi, privirea îi căzu pe mâinile lui. Își amintea forța lor. Clipa de dorință neascunsă pe care o văzuse în ochii lui când intrase în dormitorul ei, după duș, îi veni în minte și o trecu un fior. Trebui să se forțeze pentru a-și înăbuși un geamăt.

— Imediat ce spal vasele, mă duc în pat, anunță Sarah, terminând brusc o relatare a unei excursii cu cortul prin Australia.

Era clar pentru Eloise că mătușa ei o văzuse preocupată și hotărâse că este timpul să se retragă discret și s-o lase singură cu Jonah.

— Și eu sunt cam dărâmat, spuse el punând jos ziarul și luând o ultimă înghițitură din plăcinta cu cireșe. Cred că o să mă bag în pat și o să citesc puțin.

Sentimentul că este dată la o parte o înțepă pe Eloise, dar mândria îi interzisese să-i spună să mai rămână. Oricum, nu voia să-și petreacă timpul singură cu el, întrebându-se pentru ce naiba s-a măritat cu un astfel de bărbat.

— Eu cred c-am să mă uit la televizor, spuse ea cu nonșalanță.

După ce se ridică de la masă, o ajută pe Sarah să curețe farfuriile. Și Jonah o ajută, dar Eloise observă că el se ținea tot timpul la o oarecare distanță de ea.

„Nebuno !“ se admonestă ea amintindu-și cum ațipise cu gândul la Jonah stând alături în pat. Singurul mod în care ar avea parte de el ar fi doar dacă l-ar lega. Și s-ar putea să nu merite ostenala !

CAPITOLUL IV

Eloise stătea pe verandă și privea cerul nopții. Luna poleia cu o lumină argintie întregul peisaj. Ea clipi surprinsă când becul de pe verandă se aprinse brusc.

— Credeam că te-ai băgat în pat, spuse ea cu o ușoară neplăcere când Jonah apăru lângă ea.

Încercase să se relaxeze și el era ultima persoană pe care ar fi dorit s-o întâlnească.

— M-am gândit c-ar fi mai bine să văd ce faci, îi explică el.

Felul lui de a o trata cu condescendență o irita.

— Sunt curioasă de un lucru, spuse ea sec.

El își ridică o sprânceană, interogativ.

— Cum naiba m-ai convins să mă mărit cu tine ?

Sprijinindu-și umărul de peretele casei, el o privi cu aceeași răceală.

— Nu eu te-am convins. Tu mi-ai propus să mă căsătoresc cu tine.

Ea-l privi în timp ce tulburarea o făcuse să se înroșească.

— Eu te-am cerut în căsătorie ?

Umerii lui se înălțară cu aroganță.

— Da.

Ei bine, zăcuse în spital încercând să prezinte o figură stăpână pe sine, celor care o priveau din afară, își aminti ea. La urma-urmei, nu-i spusese toată lumea cât de conservatoare era ea, în mod normal ?

— Dacă încerci să spui că am căzut în genuchi și m-am rugat de tine, te-aș numi un mare mincinos.

În colțul gurii lui Jonah apăru umbra unui zâmbet.

— A fost mai degrabă o propunere de afacere.

Asta, cel puțin, suna mai rezonabil, dacă cumva ceva legat de căsătoria lor putea fi considerat rezonabil. Îl studie cu ochii îngustați.

— Ce fel de afacere ?

— Spuneai că vrei un soț.

— Am năvălit pur și simplu în casa ta, într-o zi, și am zis că vreau un soț ? îl contracară ea, nevenindu-i să creadă.

— Și pe mine m-a surprins, recunosc eu el.

Ea-i cercetă fața să vadă dacă spune adevărul.

— Ți-am spus de ce vreau un bărbat sau de ce te-am ales pe tine ?

— Ziceai că plănuiseși dintotdeauna să te căsătorești înainte de vârsta de treizeci de ani. Ai spus de asemenea că ți s-a făcut silă să te mai joci de-a „întâlnirile“. Nu erai sigură dacă pe un bărbat îl interesează persoana ta sau banii pe care-i ai.

— Am stat eu așa și ți-am spus asta ? întreba ea, nemaiputând nici să respire.

El se foi jenat.

— Te vedeai cu Mark Thompson. Este fiul lui Paul. Terminaseși cu el de câteva săptămâni. Bănuiesc că pe el îl interesau mai mult banii tăi, decât tu.

— Deci, eram „pe liber“.

Eloise oftă ușurată, în gând. Cel puțin avusese un motiv să se comporte atât de scandalos. Sigur că era un motiv prostesc, dar era totuși un motiv.

Expresia lui se întunecă.

— N-aș fi profitat niciodată de pe urma unei femei. Ți-am spus că cred că ești în pasă proastă și ar trebui să te gândești mai bine înainte de a face ceva de care să-ți pară rău mai târziu.

Ea-l privi cu cinism, dându-i să înțeleagă că nu credea tot ce pretindea el.

— Se pare că n-am ținut cont de sfatul tău.

El îi primi scepticismul cu o demnitate înghețată.

— Mi-ai spus că nu ești într-o pasă proastă fiindcă n-ai avut niciodată nici un fel de sentimente pentru Thompson. Ziceai că ai încercat să te convingi că simți ceva, dar n-ai putut. Apoi, ai descoperit că te curta doar pentru că-ți voia banii și l-ai lăsat.

Ea se încruntă, continuând să nu-l creadă.

— Am făcut asta și apoi am venit fuga la tine cu o propunere de căsătorie ?

— Ai așteptat câteva săptămâni după ce ai terminat cu Thompson. Când ai venit să mă vezi, arătai ca un avocat hotărât să câștige o bătălie, ripostă el.

Ceva în adâncul ei, îi zicea Eloisei că el spusese adevărul. Gemu gândindu-se la stupiditatea comportării ei.

— De ce tu ?

Ochii lui deveniră de gheață.

— Poate că nu fusesem cea mai bună alegere, dar nu eram nici cea mai rea din cele pe care le aveai la îndemână.

Roșeața provocată de tulburare îi reveni.

— Îmi cer scuze. N-am vrut să spun chiar asta, zise ea, încercând să mai atenueze insulta pe care tocmai i-o adusese. Doar că noi suntem atât de diferiți.

— Acesta a fost unul din motivele pentru care ai venit la mine, replică el tăios. Spuneai că ai oboșit să participi la întrunirile de familie, ca apoi să fii tratată ca o intrusă. Îți închipuiai că dacă eu și cu tine ne-am căsătorit, mama ta te-ar exclude de pe lista invitaților, folosindu-se de mine drept scuză. Așa, amândouă ați fi avut o scuză acceptabilă de a vă evita una pe cealaltă.

Eloise răsuflă încurcată.

— Se pare că-ți datorez scuze pentru purtarea mea.

El dădu din umeri și expresia îi deveni indescifrabilă.

— Erai cinstită. Nu-mi amintesc ca oamenii să fi fost cinstiți cu mine. Și mi-ai făcut o ofertă corectă. Garajul meu arsesese și eu aveam necazuri cu împrumutul banilor pentru reconstruire. Ai spus că-mi vei da banii de care aveam nevoie.

Ea se încruntă la el, neînțelegând.

— Dar mi i-ai dat înapoi.

Umerii lui se îndreptară.

— Ți-am spus că nu profit de pe urma oamenilor.

Deci domnul Jonah Tavish era deopotrivă de mândru și de moralist. Dar ce însemna asta pentru ea ?

— Îmi spui că te-am ales fiindcă știam că aveai dificultăți financiare și erai inacceptabil din punct de vedere social, pentru mama mea ? întrebă ea.

O cuprinse un sentiment de umilință fiindcă trebuia să se coboare atât de jos pentru a-și găsi un bărbat.

— Asta a fost o parte a înțelegerii.

Ea prinse un subînțeles în vocea lui și știu că în spate se mai ascunde ceva.

— Care a fost cealaltă parte ?

El își părăsi poziția, își îndreptă trupul și, cu mâinile în buzunarele de la jeanși, își înțepeni și mai tare umerii.

— Știai că era o atracție fizică între noi. Ne-am sărutat o dată !

— Ne-am sărutat ? repetă ea întrebător, vaga amintire de a fi în brațele lui revenindu-i chinuitor în minte.

— Se întâmplase cu câteva luni înainte, îi explică el. În ultimii ani, te angajasem să-mi verifici impozitele. Ai venit într-o seară să te mai uiți peste cifre. Nu sunt sigur cum s-a întâmplat cu exactitate. Miroseai foarte bine. Era vorba de parfumul pe care-l foloseai. Și m-am trezit urmărind modul drăgălaș în care îți rodeai creionul.

O îngroșare a vocii lui îi cauză un val de fierbințeală. Își linse buzele uscate cu limba.

El se încruntă.

— Bănuiesc că mă simțeam foarte singur în acea seară.

— Mulțumesc, se rățoi ea, fierbințeala transformându-i-se în răceală.

El se încruntă nerăbdător.

— Știam că nu ne potrivim.

— Dar, oricum, m-ai sărutat, îl provocă ea, având nevoie să știe ce se întâmplase în acea seară care o condusesse la alegerea lui pentru a-l cere în căsătorie.

Expresia lui încruntată se adânci.

— A fost un lucru reciproc. Ai terminat și te-ai ridicat de pe scaunul pe care stăteai. Apoi, te-ai întins fiindcă îți înțepenise spatele. Aveai o siluetă a naibii de drăguță și nu m-am putut împiedica să nu observ. Când te-ai uitat la mine, ai văzut că te priveam. Mi-am închipuit că o să treci peste mine cu ochii și o să-ți pui coada pe spinare. În loc de asta, te-am văzut privind-mă cu o lucire de interes.

Ea răsuflă încordat.

— Nu am putut rezista să nu-ți ating obrazul. Îmi imaginam că o să mă pălmuiеști. Dar acei ochi gri ai tăi păreau să se întunece și ai făcut un pas spre mine.

Eloise își simți picioarele moi și se bucură că stă jos. Dacă ar fi fost în picioare, era sigură că s-ar fi dus spre el acum, așa cum el îi descria scena care se petrecuse atunci.

— Următorul lucru pe care l-am știut era că ne sărutam, continuă el bosumflat. Bănuiesc că ți-a plăcut și ție, la fel ca și mie, deoarece a fost doar un sărut... Vocea lui deveni rece... Dar s-a sfârșit acolo. Brusc, te-ai îndepărtat de mine și

mi-am dat seama că erai șocată de comportarea ta. Amândoi eram de acord că sărutul n-ar fi trebuit să se întâmple, că se datorase unui moment de pierdere a lucidității. Și am fost de acord să-l uităm.

Evident că Eloise nu-l uitase. Ea se întorsese și-i ceruse să se însoare cu ea.

— Și tu ai uitat? se auzi ea întrebând.

— Este puțin cam greu să uiți ceva ca asta, replică el inexpressiv.

— Deci, noi ne-am căsătorit fiindcă eu voiam un soț, tu aveai nevoie de bani și între noi exista o puternică atracție fizică, spuse ea, rezumând tot ceea ce-i spusese el.

El dădu din cap.

— Cam despre asta este vorba.

Și-l aminti pe Charles spunându-i că ea se gândise să aibă copii. Se întrebă cam ce crede Jonah despre asta.

— Și cum mergea căsătoria noastră? întrebă ea.

— Era clar că nu prea bine, deci nu trebuie să te chinui prea tare ca să-ți amintești. Dar nicio dată nu-mi făcusem iluzii romantice despre căsătorie, ripostă el sec.

Brusc, el intră în casă, lăsând-o singură pe verandă.

Pentru ea, acum era clar că amnezia ei îl convinsese că era nefericită cu acest aranjament. Asta ar explica răceala lui față de ea. Dorința de a alerga după el era puternică. Dar ce i-ar spune? Adevărul era că amnezia ei ar putea fi de natură emoțională și trebuie să fi fost cauzată de faptul că voia să iasă din această căsătorie.

Poate că după ce vorbise cu Charles, se întâmplase ceva care o făcuse să aibă și astfel de gânduri.

Inima începu să-i bată cu putere. Oftând din cauza frustrării, ea intră în casă și se culcă.

Eloise stătea lungită în pat, uitându-se la cerul pe care apăreau zorii. Când se culcase noaptea trecută, adormise imediat. Dar când se trezise cu o jumătate de oră în urmă, văzuse că era abia ora patru și încerca să adoarmă din nou, dar fără succes. Conversația cu Jonah îi rămăsese în minte.

Fiindu-i imposibil să adoarmă la loc, sări din pat, se îmbracă în jeanși și o bluză de bumbac și coborî la parter. Intrând în bucătărie, o descoperi pe Sarah care desfăcea cuvinte încrucișate din ziarul de ieri.

Mătușa ei, își mărturisi ea, o cam intimidă. Oricum, orice companie, în afară de cea a lui Jonah, era preferabilă singurătății.

Sarah îi zâmbi.

— Văd că ești încă în orarul spitalului. Să sperăm că într-o zi, două, amândouă vom reveni la orarul normal.

Amintindu-și că nu-i mulțumise mătușii sale că zburase atâta drum din Australia ca să fie cu ea, Eloise spuse :

— Apreciez gestul de a veni să stai cu mine.

— De când m-am pensionat din armată, încerc să-mi păstrez agenda deschisă pentru fami-

lie, zise Sarah. Bineînţeles, foarte rar, când mă interesează un caz, încă mă mai ocup de îngrijiri medicale particulare... În ochii ei apăru o sclipire şugubeaţă... Am primit chiar o ofertă să mă ocup de directori şi actori accidentaţi. Dar uş fi venit să am grijă de tine, renunţând la orice.

Pentru prima dată de când se trezise cu amnezia, pe Eloise o învălui gândul că este iubită cu adevărat. Păşind spre severa ei mătuşă, dar îmbrăcată atât de colorat, o îmbrăţişă.

— Mulţumesc, rosti ea recunoscătoare.

Sarah o îmbrăţişă şi ea pe Eloise apoi, comportamentul său deveni autoritar.

— Ştiu că acum eşti cam speriată. Este firesc. Dar o să fie bine.

Simţindu-se ca şi cum ar fi primit un ordin, Eloise trebui să-şi înăbuşe dorinţa de a saluta.

— Da, şefa, spuse ea în loc de asta şi-şi continuă drumul spre cafetieră.

După ce-şi umplu o ceaşcă cu lichid fierbinte, Eloise se așază în balansoarul de lângă fereastră. Un coş mare, conţinând diverse gHEME de lână, stătea în apropierea scaunului. De cealaltă parte se aflau câteva cărţi de tricotat şi nişte tricotate începute. O senzaţie puternică de familiar o convinse că acest coş şi conţinutul lui erau ale ei.

Aplecându-se, ridică o împletitură, ca să descopere o pereche de botoşei parţial lucraţi. Nu era sigură de ce, dar instinctiv, puse împletitura la loc, ca să-şi ascundă senzaţia de căldură pe care o simţea.

Învinovățindu-se din cauza neputinței de a-și aminti, își sorbea cafeaua balansându-se cu scaunul.

— Arăți ca o femeie care are ceva în minte.

Eloise se uită la mătușă-sa și o văzu pe Sarah studiind-o cu îngrijorare maternă.

— Mi-am cumpărat un soț și acum nu-mi pot aminti dacă am fost încântată sau nu de cumpăratură.

Se încruntă. Nu-i venea să creadă că fusese atât de deschisă față de cineva. Dar atunci, oricine din oraș presupusese că banii ei fuseseră baza căsătoriei sale.

— Și cum de ești sigură că Jonah s-a însurat cu tine pentru bani ? întrebă Sarah.

— L-am întrebat cum ne-am căsătorit și el mi-a spus.

Sarah se încruntă gânditoare.

— Jonah nu pare genul de om care poate fi cumpărat.

— A fost mai mult un aranjament reciproc avantajos, cedă Eloise. El și-a refăcut garajul și eu am obținut un soț... Din corectitudine, adăugă la repezeală... Oricum, mi-a dat înapoi toți banii pe care i-am dat pentru reconstruire.

— Deci, tot ceea ce a primit el pentru a se căsători cu tine, a fost un împrumut, clarifică Sarah.

Eloise dădu din cap.

— Nu a fost acesta târgul pe care i l-am oferit eu, dar el așa a vrut.

— Și tu ai obținut un bărbat, repetă Sarah cuvintele Eloisei... O studie cu atenție pe nepoata ei... Ai vreo idee de ce voiai atât de mult un soț încât să închei o înțelegere ?

— Jonah mi-a spus că i-am povestit că vreau să mă mărit înainte de a avea treizeci de ani și că n-aveam nici o perspectivă. El a pretins că mă simțeam frustrată fiindcă nu-mi plăcea să cred că un bărbat umblă după banii mei, așa că am hotărât să pornesc de la această premiză.

Sarah dădu încet din cap.

— Chestia cu a nu ști dacă un bărbat umblă după banii tăi mi se pare rezonabilă. Poate fi foarte demoralizant. Și tu vrând să te măriți înainte de a avea treizeci de ani, seamănă foarte bine cu tine. Întotdeauna ai avut tendința de a-ți planifica viața. Dar nu mi-am închipuit niciodată să fii atât de rigidă... În ochii lui Sarah apăru interesul... S-a întâmplat să-ți spună de ce l-ai ales pe el ?

Eloise se strâmbă.

— A zis că am făcut asta pentru a-mi da mie și maică-mi o scuză de a fi exclusă din calendarul ei social.

Ochii lui Sarah se îngustară.

— Asta nu ține. Niciodată n-ai avut probleme în a-ți înfrunta mama. În afară de asta, a-ți inventa o durere de cap este mult mai ușor decât a-ți cumpăra un soț.

Stânjeneala Eloisei crescú.

— A menționat că ne-am sărutat o dată. Se pare că între noi a existat o puternică atracție fizică.

Sarah zâmbi larg.

— Asta sună mult mai rezonabil decât tot cea ce mi-ai spus până acum.

— Și am căpătat impresia că această răceală a lui față de mine se datorează faptului că el crede amnezia mea provocată de dorința de a uita de această căsătorie, adăugă Eloise.

Sarah încuviință.

— Pare foarte probabil. Nu-l cunosc de multă vreme, dar mi-am dat seama că este un om mândru.

Eloise oftă.

— Problema este că el ar putea să aibă dreptate. Nu știu.

— Te-ai băgat singură în încurcătură, spuse Sarah cu simpatie.

Eloise închise ochii cu putere.

— Aș vrea să-mi pot aminti, spuse ea printre dinți, încercând să-și răscolească memoria.

— O să-ți provoci o durere de cap, o avertiză Sarah.

Știind că mătușa ei avea dreptate în privința durerii de cap, Eloise răsufală adânc și deschise ochii. Uitându-se pe fereastră, văzu că soarele se ridicase deasupra orizontului. Brusc, imaginea lui Jonah îi apărură în minte, învăluind-o într-un val de emoții, de la dorință la furie și frustrare, făcând-o să se simtă sfârșită și tulburată. „Nu-mi doresc decât să-mi reamintesc curând“, își spuse ea.

— Ai mai multe șanse să atragi albinele cu mierea decât cu oțetul, spuse Sarah înțepată în timp ce așeza micul dejun în fața lui Jonah.

— Este un avertisment că ar fi mai bine să mănânc plăcinta asta și să nu întreb ce ai pus în ea ? replică el sec.

— Să nu te aștepti să găsești în ea altceva decât niște mure pe care le-am găsit lângă gardul de la hambar, ripostă ea tăios... Își îndreaptă privirea spre el... Făceam o constatare privind comportamentul, în general.

— Poate că pe Jonah nu-l interesează albinele, interveni Eloise.

Imediat se întreabă ce o făcuse să spună asta. Încearca oare subconștientul ei să-i spună ceva ?

— Nu mi-a plăcut niciodată să fiu înțepat, replică el, tonul lui dând de înțeles că presupunerea ei era corectă.

Sarah scutură din cap.

— Singura ființă mai puțin pretențioasă ca tine pe care am cunoscut-o era un câine bătrân care fusese atât de prost tratat ca pui, încât refuza să se atașeze de cineva, de teamă de a nu suferi din nou.

— Femeile, bombăni el, ignorându-le fătîș pe Sarah și Eloise și întinzându-și unt pe plăcintă.

Analogia neașteptată a lui Sarah o uimi pe Eloise. Dar ceea ce o șocă cu adevărat era umbra de stânjeneală pe care o văzuse traversând chipul lui Jonah. Amintindu-și ceea ce știa despre

trecutul lui și faptul că el se însurase cu ea fiindcă nu-și făcea iluzii în privința căsătoriei, îi veni în cap că răceala lui Jonah față de ea s-ar fi putut să fie comportamentul lui normal. Dacă era așa, căsătoria lor trebuie să fi fost o uniune incompatibilă ? Cu excepția timpului pe care-l petreceau în pat. Cât despre ea, vrând copii, poate că asta era situația... ea voia copii. Lui Jonah probabil nu-i păsa. Dar de ce îl pusese în testament ? se întreba ea. Gemu în gând. De fiecare dată când începea să creadă că înțelege, apăreau și mai multe întrebări.

CAPITOLUL V

Sarah parcă mașina într-un loc situat lângă o clădire mare, cu două nivele, care fusese cândva o reședință particulară. În mijlocul unei grădini de flori circulare, în fața pajiștii se afla o pancartă de lemn pe care scria : Asociația Thompson și Orman, contabili publici autorizați.

— Și acum amintește-ți, nu te afli aici ca să muncești, îi spuse ea Eloisei care apucase clanța portierei. Doctorul a fost foarte clar că trebuie să te mai relaxezi și să te odihnești încă două săptămâni.

— Mi-amintesc, ripostase Eloise.

Se săturase să stea toată ziua acasă. Când Sarah o anunțase că avea nevoie să meargă în oraș după cumpărături, Eloise insistase s-o însoțească. Dar în loc să-și continue drumul spre magazin, îi dădu banii mătușii ei și o rugă s-o lase la biroul ei.

Trebuieră să se uite după adresă, dar Hornsburg era un oraș mic și nu le fu greu să găsească firma Thompson și Orman.

— Voi fi înapoi cât se poate de repede, spuse Sarah în timp ce Eloise cobora din mașină.

— Nu te grăbi, o sfătui Eloise.

Apoi, închizând portiera, flutură din mână și o luă pe cărarea dintre flori.

O străbătu o ușoară senzație de familiar, dar nici o amintire mai puternică nu-i-apăru în minte.

— Doamnă Tavish ! sări Mary Have de la biroul ei cu surpriza întipărită pe față, la apariția Eloisei... Surpriza fu repede înlocuită de un zâmbet... Îmi pare bine să vă văd din nou.

— Și mie-mi pare bine.

— Doamne, Eloise este cea pe care o aud ? tună vocea lui Paul Thompson din spatele ușii unui birou, deschisă pe jumătate.

— M-am gândit să vin și să te văd dacă ceva îmi trezește vreo amintire, spuse ea, în timp ce el veni cu pași mari și-i luă mâna într-a lui.

— Ei, și cum este ? întrebă el, expresia lui devenind imediat părintească și plină de grijă.

Eloise își plimbă privirea prin camera de primire.

— Nu prea-mi dau seama, oftă ea dezamăgită.

— Dar ai primit o lovitură puternică la cap, îi reaminti Paul.

— Știam că ar fi trebuit să stai departe de acele motociclete, interveni Mary. Am un văr care și-a pierdut un picior din cauza uneia.

— Presupun că ai dreptate, admise Eloise și apoi fu surprinsă să încerce un sentiment mic de revoltă, undeva în adâncul ființei ei.

Aparent, o parte a ei trebuie să se fi bucurat să fie pe o motocicletă. Probabil acea parte care o convinsese să se mărite cu Jonah Tavish, gândi

ea. Pe viitor va trebui să fie mai precaută cu pornirile acelei părți răzvrătite a personalității ei.

Nevrând să discute despre stupiditatea ei, Eloise își întoarse atenția spre Paul.

— Mă întrebam dacă aş putea să arunc o privire în biroul meu.

— Bineînțeles... O conduse în josul holului, împingând-o ușor de spate... Dar nu mă aștept să lucrezi ceva, spuse el părintește, în timp ce mergeau... Mi-a dat telefon doctorul Green și mi-a spus să nu-ți permit să te întorci prea curând. L-am angajat pe Henry Persell cu jumătate de normă și el o să facă treaba ta până când doctorul va declara că ești suficient de restabilită ca s-o iei de la capăt.

Oprindu-se în fața unei uși care avea o plăcuță cu numele ei, o deschise și se dădu la o parte, făcându-i loc să treacă.

Intrând, ea-și lăsă privirea să hoinărească încet în jurul încăperii, căutând ceva care să-i trezească vreo amintire. Camera era mare. Trei pereți erau aranjați cu rafturi. Al patrulea avea multe ferestre, dând locului o atmosferă aerisită, însorită. La capătul camerei era un birou mare cu două scaune de lemn în fața lui. La celălalt capăt era o masă înconjurată de câteva scaune foarte confortabile. Avu sentimentul că aparține acestui loc, dar nimic mai mult.

Paul închise ușa și rămase în picioare s-o studieze, grija părintească de pe fața lui accentuându-se.

— Jonah se poartă cum trebuie cu tine ? întrebă el brusc.

Eloise era surprinsă de îngrijorarea din vocea lui. Părea ca și cum el s-ar fi așteptat ca Jonah să se poarte rău cu ea.

— Este un gentleman perfect, ripostă ea.
Pe fața lui Paul apăru jena.

— N-am vrut să insinuez că n-ar fi, spuse el repede. Este adevărat că eu n-am avut niciodată încredere în el.

Eloise simți că se enervează.

— Jonah s-ar putea să nu fie persoana cea mai potrivită din lume din punct de vedere social, dar este un om decent și onest, zise ea, și imediat fu șocată pentru cât de repede sărise în apărarea soțului ei.

— Educat, că așa pare să fie, cedă Paul. Și știu că întotdeauna ai crezut că nu-mi place alegerea lui Jonah Tavish, fiindcă voiam ca tu și fiul meu să vă căsătoriți, continuă el, vocea lui devenind și mai părintească. Dar adevărul este, că întotdeauna am gândit c-ar fi trebuit să găsești pe cineva mai potrivit.

— Poate, recunoscui Eloise.

Paul zâmbi cu ușurare, ca și când ar fi simțit că ea-și venise în fire.

Din nou Eloise simți o înțepătură de enervare.

— Cred că mi-ar plăcea să fiu puțin singură, spuse ea.

— Da, bineînțeles, zâmbi Paul încurajator în timp ce se îndrepta spre ușă. Dacă ai nevoie de ceva, anunță-ne pe mine sau pe Mary.

— Mulțumesc, răspunse Eloise, simțindu-se cuprinsă de ușurare când ușa se închise după el.

Rămânând singură, se plimbă încet în jurul camerei. Trecu cu mâinile alene peste cărțile aflate în rafturi. Ajungând la masă se trezi zâmbind la figura de porțelan a unui clown care se strâmba în mijlocul mobilei. Își lăsă mâna pe spatele unuia dintre scaune și remarcă moliciunea tapițeriei de piele. Camera, recunoscute ea, îi părea confortabilă. Ajungând la birou, se așează în spatele lui. În mod clar, arăta ca un loc căruia îi aparținea. Deschise dulapurile și se uită la conținuturi. Nervozitatea pe care o simțise, din momentul în care intrase, se accentuă.

Ridicându-se, trase un sertar și scoase un dosar. Așezându-se din nou la birou, începu să-l frunzărească. Se simți ușurată când înțelese conținutul și-și dădu seama că știa ce ar trebui să facă cu el.

O cuprinse un sentiment de frustrare.

— Pot să-mi amintesc cum să-mi fac meseria, cum să mănânc, cum să citesc, chiar cum să conduc o mașină, murmură ea, amintindu-și cum o urmărise pe Sarah când veniseră în oraș și știind c-ar fi putut să se afle ea în spatele volanului. Dar nu pot să-mi amintesc nimic despre viața mea personală.

O ciocănitură în ușă îi întrerupse tânguirea. Înainte de a putea răspunde, ușa se deschise larg și intră un bărbat tulburător de chipeș, îmbrăcat într-un costum. Era proaspăt ras, cu păr blond tuns într-un mod foarte sever și ochii albaștri pătrunzători.

— Tata mi-a spus că ești aici, zise el închizând ușa și apropiindu-se de birou. Este o ușurare să te văd arătând așa de bine.

— Mark ? ghici ea, descoperind imediat că-l compară cu Jonah.

El nu era atât de înalt ca soțul ei, dar, în sensul clasic, arăta mai bine, recunoscua ea. Și totuși, nu simțea nici măcar o fărâma de atracție pentru el.

Agitația făcu ca albastrul ochilor lui să devină și mai intens.

— Mă recunoști ?

Eloise îl mai studie încă o clipă, răscolindu-și amintirile. Nu găsi nimic.

— Nu, Jonah mi-a spus că mă întâlneam cu fiul lui Paul. De asemenea, a menționat numele tău.

Mark se încruntă posomorât.

— Acum, recunoaște că te-ai măritat cu el din spirit de frondă ?

Din nou, Eloise simți cum o cuprinde iritația.

— Mi-a spus că eu i-am zis că nu era vorba de spirit de frondă și el m-a crezut.

— Ar fi crezut orice ca să pună mâna pe banii tăi, ripostă Mark cu asprime.

Eloise ridică ochii spre el. Nu era în dispoziția de a înfrunta adevărul.

— Mi-a spus că ajunsese la concluzia că interesul tău era datorat banilor mei.

Apropiindu-se de birou, Mark privea în jos, spre ea, cu o expresie de nefericire pe figură.

— A fost o neînțelegere. Te-am iubit. Încă te mai iubesc. Mi-ar place să-l zdrobesc pe Tavish pentru că te-a lăsat să te accidentezi. Ai fi putut fi moartă.

În vocea lui se simțea o furie sinceră, în timp ce privirea i se plimba pe fața ei, ca o mângâiere. Eloise se întrebă dacă nu cumva se înșelase în privința lui. Și chiar dacă el era interesat de banii ei, dar și de ea, nu se măritase oare cu un bărbat care era interesat numai de banii ei? Gândul că fusese o greșeală teribilă în alegerea soțului o făcu să se cutremure.

Înconjurând biroul, Mark îi luă fața în mâini.

— Știu că am vorbit despre banii tăi, dar eu sunt consilier financiar. Mănuirea banilor este meseria mea. Dacă aș fi fost pilot, probabil aș fi vorbit despre avioane tot timpul. Bărbații așa fac. Ei vorbesc despre carierele lor.

Eloise trebui să admită că el avea dreptate. Stând nemișcată, se concentră asupra lui, încercând să simtă ceva în legătură cu bărbatul care arăta ca soțul pe care ar fi trebuit să și-l aleagă. Dar atingerea lui o lăsa rece. Nici chiar acești ochi albaștri nu-i spuneau nimic.

— Te cunosc mai bine decât te cunoști tu. Niciodată n-ai vrut să recunoști că ai făcut o greșeală în viața ta personală. Dar ai făcut una atunci când te-ai măritat cu Tavish. Recunoaște, o sfătui el, aplecându-se spre ea. Pun pariu că atunci când îți va reveni memoria, vei ști că tu și cu mine trebuie să fim împreună.

Ea-i văzu fața apropiindu-se tot mai mult de a ei și știu că el voia s-o sărute. Brusc, îi apărură în minte imaginea lui Jonah și se smuci să se elibereze de atingerea lui.

— Poate că am făcut o greșeală, dar încă sunt o femeie măritată și n-am să calc legământul că-

sătoriei. Cred c-ar trebui să pleci, îi ordonă ea, înțepată.

Pentru o clipă, el ezită, apoi se îndreptă.

— Întotdeauna ai fost serioasă și chiar dacă cred că Tavish nu merită fidelitatea ta, te înțeleg... Trasă conturul obrazului ei... Dar ține minte, voi fi aici oricând vei avea nevoie de mine.

— Chiar acum, ea trebuie să meargă acasă, înainte ca înghețata pe care am cumpărat-o să se topească.

Eloise își îndreptă atenția spre ușă, unde se afla mătușa Sarah. Uitându-se înapoi spre Mark, văzu în privirea acestuia o scânteie de enervare, dar când el își întoarse fața spre Sarah era tot numai un zâmbet.

— Domnișoara Orman, spuse el apropiindu-se de Sarah și luându-i mâna într-a lui. Arătați la fel de bine ca întotdeauna.

Sarah se înroși de plăcere, sub privirea lui caldă.

— Și dumneata ești la fel de lingușitor ca întotdeauna, replică ea. Dar nu-i nici o nenorocire să spui ceva drăguț despre o femeie. Cred în plăcerea provocată când ești atins la coarda sensibilă.

Zâmbetul lui Mark deveni și mai călduros și expresia îi deveni plină de camaraderie.

— Mă bucur că ați venit să aveți grijă de Eloise. Știu că sunteți cea mai indicată pentru a o readuce pe drumul cel bun.

Eloise se gândi că soarele va începe să strălucească de mândrie.

— Acea înghețată se va topi, dacă n-o por-
nim la drum, îi reaminti ea mătușii sale, ridicându-
se de la birou și îndreptându-se spre ușă.

Mark se întoarce spre ea când Eloise trecu
prin dreptul lui.

— Antîtește-ți că poți conta pe mine dacă ai
nevoie de ceva, spuse el cu o voce plină de sinceritate... Și apoi, către Sarah... Și dumneavoastră
să vă reamintiți.

— Ce amabil, replică Sarah cu un zâmbet.

Câteva minute mai târziu, în timp ce Sarah
pornea mașina, zâmbetul de pe fața ei nu se șter-
sesese.

— Acest om ar putea vrăji și un bloc de
gheață.

— Chiar îți place de el ? întrebă Eloise, între-
bându-se din nou dacă nu făcuse o greșală în-
grozitoare, renunțând la el.

— Mă încântă. Știe să facă o femeie să se
simtă foarte feminină și dorită, răspunse Sarah,
apoi râse. Dar nu sunt sigură că aş avea încredere
în el. Întotdeauna m-a frapat faptul că el este
prea perfect ca să fie real.

— Dar dacă era sincer într-adevăr, ar fi so-
țul perfect, mormăi Eloise.

Sarah îi azvârli o uitătură ironică.

— Nimeni nu este perfect. Trebuie să hotă-
răști cu care imperfecțiune te poți acomoda și
să-ți alegi jumătatea în funcție de asta.

Se pare că ea alesese un bărbat cu câteva
imperfecțiuni esențiale, când fusese vorba de că-
sătorie, gândi Eloise. În general, el era un cinic
care nu credea că instituția căsătoriei era viola-
bilă și, în particular, era indiferent față de ea. De

fapt, singurul factor în favoarea lui era faptul în care sângele ei se înfierbânta doar la auzul vocii lui. Și aceasta era mai curând o slăbiciune periculoasă din partea ei, trase concluzia Eloise.

Curiozitatea ei față de Jonah rămăsese puternică și devenise și mai intensă în acel moment.

— Te-ar deranja să conduci până la stația de benzină a lui Jonah? Presupun că este pe strada principală, o rugă ea. Mi-ar place să văd locul.

Sarah aprobă dând din cap și intra într-o parcare pentru a întoarce mașina.

— El mi-a dat instrucțiuni explicite cum să ajung acolo în cazul în care am avea nevoie de benzină sau ar interveni vreo urgență când suntem în oraș.

Se aflau aproape de periferia părții celei mai depărtate a orașului, când Sarah semnaliză și năvăli pe intrarea largă a unei benzinării. Patru pompe de benzină erau așezate în fața a ceea ce părea o construcție nouă. O parte a clădirii era un mic magazin unde clienții intrau să plătească. Pereții acestuia erau înțesați cu diverse piese de mașini... curele, faruri etc. Partea mare a clădirii adăpostea trei ateliere mecanice. Mașini care arătau ca și cum ar fi fost nevoie să fie reparate erau parcate în ordine. Eloise realizează că ocupația majoră a lui Jonah erau reparațiile. Își aminti că Olivia îi povestise că el își învățase meseria de la cel mai bun mecanic din zonă.

— Pot foarte bine să-mi umplu rezervorul cu benzină, spuse Sarah apucând furtunul unei pompe.

— Sigur, replică Eloise absentă, continuând să supravegheze clădirea.

— Doamnă Tavish, îi zâmbi un puști cu părul negru, ieșind dintr-unul din ateliere și apropiindu-se de mașină. Îmi pare bine să văd că ați ieșit din spital. Ne-ați provocat o spaimă strașnică. Niciodată nu l-am văzut pe Jonah atât de speriat, albindu-se ca varul, când ați avut accidentul.

Eloise își aminti din nou îngrijorarea care o văzuse pe figura soțului ei când se trezise prima dată, la spital. Gândul că ea nu-i era chiar atât de indiferentă îi trecu prin minte. Un grăunte de ceva ce semăna a plăcere răsări în adâncul ființei sale. „Sunt cea mai mare proastă din lume, probabil, dacă îmi pasă vreun pic de ceea ce gândește el“, se preveni ea. Zâmbi băiatului cu urme de motorină pe obraji și pe frunte.

— Îmi pare bine să te văd, Dan, spuse ea, citindu-i numele pe ecuson.

Puștiul zâmbi flatat.

— Eu sunt Tommy... Tommy Dun. Am luat cămașa de la Dan fiindcă suntem de aceeași talie și n-am avut timp să scot ecusonul... Pe fața cea copilărească apăru îngrijorarea... Am auzit că aveți necazuri cu memoria.

— Este doar o problemă temporară, spuse Sarah ascuțit, în timp ce îndepărta furtunul de rezervor.

— Da, sigur, răspunse Tommy, uitându-se spre Eloise cu un zâmbet încurajator... Pe fața lui se citi jena... Jonah nu este aici. A trebuit să se ducă la doamna Lester. Ea a dat telefon și a spus că nu-i pornește mașina... Zâmbetul îi reveni... Probabil că iar a înecat motorul, dar se supără dacă-i spunem să controleze. În afară de

asta, întotdeauna ne aduce prăjituri, a doua zi. Face cele mai bune prăjituri cu unt din câte am mâncat vreodată... În ochii lui apăru o inspirație bruscă... Ce părere aveți dacă v-aș conduce prin acest loc, poate că ceva v-ar face să vă aduceți aminte ?

— Mi-ar face plăcere, spuse Eloise, pe cale de a ieși din mașină.

Din nou își spuse că era, probabil, nebună, vrând să știe cât se poate de multe despre Jonah. Totuși, el era soțul ei, cel puțin pentru moment, se certă ea în gând.

— Voi doi, duceți-vă și cercetați. Eu o să mut mașina în partea cealaltă și o să aștept ! strigă Sarah spre Eloise care se îndepărta.

Eloise flutură absentă din mână către mătușa ei, urmându-l pe băiat în micul magazin. Totul era curat și ordonat.

— Avem un stoc bun de piese pentru mașini, menționează Tommy arătând spre rafturile încărcate. Treaba principală a lui Jonah este să dreagă mașinile, continuă el, confirmând presupunerile Eloisei... Pe fața lui apăru admirația... Este cel mai bun mecanic de pe o rază de o sută de mile. Poate și mai mult.

Eloise era surprinsă de laudele entuziaste ale băiatului, referitoare la Jonah. Ea rămăsese cu impresia că soțul ei nu încurajează prietenia.

— Atelierele sunt aici, îi explică Tommy, făcându-i semn să-l urmeze printr-o ușă la dreapta. Când Jonah a reconstruit, le-a instalat aici, spuse el în timp ce pășeau în partea de garaj a clădirii... O privi neliniștit... Chiar nu vă amintiți nimic din toate acestea ?

— Nimic, confirmă ea.

— Așa cum a spus femeia cu care sunteți, vă veți aminti curând, declară el cu fermitate.

Eloise spera ca el să aibă dreptate. Părea din ce în ce mai greu să-și reconsidere viața, cu fiecare zi care trecea.

— Femeia este mătușa mea Sarah, spuse ea, în timp ce puștiul o conducea afară din atelier, spre partea din spate a garajului.

— Oh, da. Jonah a spus ceva despre mătușa dumneavoastră care vine să stea o vreme... Arată cu mâna în timp ce înconjurau clădirea... Acolo este lotul nostru de vehicule uzate... Zâmbi... Trebuie să-l numim așa din cauza sortimentelor.

Eloise notă că avea multe sortimente, de la motociclete la camioane și câteva automobile model vechi. Îi atrase atenția o extensie a construcției principale, care nu era vizibilă din față.

— Nu mi-am dat seama că magazinul se întinde așa de mult.

Tommy se uită în direcția privirii ei.

— Nu se întinde. Este o garsonieră. Jonah m-a lăsat să locuiesc acolo fără chirie, ca să strâng bani pentru colegiu. Bătrânul meu cam bea și nu este prea grozav să-i stai în preajmă nici când este treaz... Zâmbetul băiatului dispăruse... Jonah nu-i dă voie să vină aici... Umerii lui Tommy se îndreptară cu mândrie... Dar eu nu cer de po-mană. Sunt cu ochii pe acest loc, un fel de paznic de noapte.

Eloise observase că băiatul era infirm. Acum, se întreba dacă tatăl lui avea de a face cu asta.

— Sunt sigură că este o ușurare pentru Jonah și mine să te avem aici.

Zâmbetul băiatului reapăru.

— Amândoi ați fost buni cu mine. Apreciez asta.

Eloise întoarse zâmbetul băiatului, dar în interiorul ei simți un fior de gheață. Jonah spusese că nici el sau ea nu crezuseră în mod sincer în trăinicia căsătoriei lor. Era sigură că el își construise acea garsonieră ca s-o poată folosi într-o zi.

Privirea i se întoarse către gama de vehicule. Atenția îi fu atrasă de o motocicletă neagră cu roșu. Rezervorul era tare deteriorat, vopseaua era zgâriată și cauciucul din spate era dezumflat. Dar în ciuda acestui aspect jalnic, ea se simți atrasă de un magnet.

— Jonah a spus s-o punem la punct pentru vânzare, spuse Tommy urmând-o.

— Este motocicleta mea, murmură ea, plimbându-și mâinile peste șa.

Ochii lui Tommy se măriră.

— Vă amintiți de ea ?

Eloise era la fel de uimită ca și băiatul, de cuvintele ei de recunoaștere. Nu-i veni nici o amintire adevărată despre ea și motocicletă. Realizarea faptului că era a ei venise din subconștient.

— Nu, nu chiar, replică ea. Am simțit-o doar foarte, foarte familiară... Se întoarse brusc către băiat... O vreau.

— Sigur.

Imediat el dădu la o parte eticheta „De vânzare“.

— Îi spui tu lui Jonah s-o aducă înapoi la fermă ? îl rugă ea.

— Da, doamnă... Expresia lui de îngrijorare apăru... Dar o să fiți mai prudentă, nu-i așa ? Și pe mine m-ați speriat.

— Promit, răspunse ea, simțind o plăcere neașteptată față de declarația băiatului care spusese că și el se speriasse.

Din anumite motive, Tommy trebuie să o fi interesat în mod special, realizează ea.

El dădu din cap și zâmbi, apoi își șterse cu mâneca o picătură de sudoare de pe frunte.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem la mătușa dumneavoastră. Ziua devine de-a dreptul calduroasă și probabil n-ar trebui să stați în soarele acesta puternic prea mult timp.

Înconjurând clădirea, o descoperiră pe Sarah stând la umbra unui ulm, în așteptarea lor.

— Ți-ai amintit ceva ? întrebă aceasta, plină de speranță.

— Nu, nu prea, recunoscui Eloise.

— Și-a recunoscut motocicleta, sări Tommy, încurajator.

Sarah se încruntă gânditoare.

— Credeam că acea motocicletă va fi ultimul lucru de care și-ar aminti.

— Nu mi-am amintit-o cu exactitate, explică Eloise. Am simțit doar ceva familiar în legătură cu ea.

Sarah continua s-o privească gânditoare.

— Ar fi fost o reacție mai normală să ai o aversiune pentru ea... Comportamentul ei deveni brusc profesional și privi spre mașina care stătea în soare... Sper să-ți placă crema de ciocolată, îi spusese ea lui Tommy peste umăr, grăbindu-se spre mașină.

— Înghețata, bolborosi Eloise, grăbindu-se s-o ajungă pe mătușa ei. Îmi pare rău...

Sarah scoase cutia cu înghețată dintr-una din pungile maro.

— Băiatului pare să-i placă mai mult decât nouă, spuse ea întinzându-i pachetul lui Tommy.

— Este una dintre preferatele mele, declară el cu un zâmbet șmecheresc.

*

* *

Câteva minute mai târziu, în timp ce ieșeau din oraș, Sarah se uită la nepoata ei.

— Zici că motocicleta ți s-a părut familiară ?

— Da, răspunse Eloise.

— Sper că nu te gândești să reconstitui momentul care te-a făcut să-ți pierzi memoria, spuse Sarah cu hotărâre. Știu o grămadă de oameni care procedează așa ca să-și găsească lucrurile pierdute, dar în acest caz, nu cred că este o cale indicată.

Eloise se strâmbă.

— Nu, n-am de gând să reconstitui accidentul sau ceva similar.

— Sunt liniștită să aud asta, zise Sarah.

În timp ce între ele se lăsa o tăcere odihni-toare, Eloise stătea uitându-se pe fereastră. Nu înțelegea de ce spusese că voia motocicleta. N-avea nici o idee ce avea de gând să facă cu ea. A o păstra era o pierdere de timp la fel de mare ca și a continua să fie interesată de Jonah, își spuse ea. Să uite despre ambele lucruri ar fi cel mai inteligent lucru. Când va ajunge acasă, îi va

telefona lui Tommy și-i va spune să pună la loc afișul „De vânzare“.

Dar când ajunseră acasă, ea nu-l sună pe băiat. În loc de asta, se trezi argumentându-și că motocicleta îi produsese un sentiment familiar. Poate că având-o primprejur i se va stimula memoria.

*

* *

Eloise stătea privind la cutiile pline cu bucăți de motocicletă, din spatele camionetei lui Jonah. O apărătoare de roată, cu vopseaua foarte zgâriată, trona în vârful uneia dintre ele.

— Îmi aminteam că nu arăta exact așa motocicleta mea, azi mai devreme spuse ea sec, întrerupând tăcerea în cele din urmă.

— Lui Tommy îi trebuie multă vreme ca să aibă încredere în oameni, replică el stând în camionetă și uitându-se posomorât spre ea. S-a atașat mult de tine. După ce ai plecat, a început să devină îngrijorat că te-ai putea accidenta din nou. I-am promis că o să am grijă să nu ți se mai întâmple ceva.

Acum, ea înțelegea de ce avusese o reacție atât de puternică față de îngrijorarea lui Tommy și-i trecu prin minte că ea trebuie să-l fi plăcut pe băiat foarte mult. Totuși, nu-i venea a crede că Jonah ar merge atât de departe.

— Deci, mi-ai desfăcut motocicleta ? întreba ea.

— Mi-am închipuit că dacă ți-aș pune în mână o motocicletă care funcționează, ar fi ca și cum aș da un pistol încărcat unui copil, ripostă el, să-

rind din camionetă... Înfruntând-o, el înălța umerii... Am s-o duc s-o arunc mâine, în drum spre garaj.

Comparația cu un copil îi stârni mânia.

— N-o să faci așa ceva, îl bruftului ea. Încă o vreau.

Pentru o clipă, el păru că vrea să se certe, apoi dădu din umeri.

— Cum vrei.

Observându-l cum descară cutiile în drum, ea se întrebă dacă-și pierduse și mințile împreună cu memoria. Nu știuse niciodată ce să facă cu o motocicletă din bucăți. Ce naiba avea ea de gând să facă cu o motocicletă dezasamblată ?

Atenția îi fu atrasă de Jonah. Se pare că ea făcuse o alegere foarte proastă în ultimul an, bombăni Eloise în gând. Intrând în casă, aproape că se lovi de Sarah, în hol.

— Tocmai veneam să vă spun că cina este gata, spuse mătușa ei, apoi ochii ei se îngustară spre Eloise... Ce s-a întâmplat ?

Eloise făcu semn spre ușa din față.

— Jonah mi-a adus motocicleta acasă... în cutii.

Sarah păși afară și se uită după Jonah care cobora ultima cutie din spatele camionetei.

— El voia s-o ducă la fier vechi, dar i-am spus că vreau s-o păstrez, continuă Eloise, deși nu știu de ce naiba aș vrea s-o păstrez în aceste condiții. Nu-mi dau seama de ce am vrut-o, chiar când arăta ca o motocicletă adevărată.

Sarah își îmbrățișă nepoata.

— Întotdeauna ai avut o intuiție bună. Ți-aș sugera să te iei după ea. Dacă ea-ți spune să-ți păstrezi motocicleta, trebuie să existe un motiv.

Eloise nu era sigură că mătușă-sa avea dreptate în privința intuiției ei. Poate că era supărată pe Jonah și se comporta irațional, dar încă nu era pregătită să-i spună lui Jonah că se răzgândise. O să păstreze bucățile câteva zile și apoi le va duce ea la mormanul de fiare vechi.

CAPITOLUL VI

Eloise se trezi într-o stare de panică. Se așeză în capul oaselor, invadată de frică. Un tunet atât de puternic de părea că zguduie casa umplu aerul nopții. Privirea i se îndreptă spre fereastră unde văzu un fulger luminând văzduhul. Se agăță cu degetele de cearșaf, apoi își strânse pumnii.

— Nu-i decât o furtună, murmură ea, dar cuvintele nu o liniștiră.

Picături grele de ploaie loveau geamurile. Își apropie genunchii de gură până se făcu covrig.

— Este doar o furtună, repetă ea, dar sunetul propriei voci n-o făcu să se simtă mai bine.

În timp ce un al doilea tunet crescuse și mai tare în intensitate, ușa camerei sale se deschise brusc. Lumina din hol contură silueta unui bărbat. Apoi, lumina unui fulger îl descoperi pe intrus și ea văzu că era Jonah. Avea părul ciufulit și doar o pereche de jeansi pe el. Având în vedere cât de hotărât o ignorase toată seara, rămase surprinsă să-l vadă acolo.

— Ești bine? întrebă el cu voce tare ca să acopere tunetul.

— Da, o forță mândria să răspundă.

Pentru o clipă mai lungă, el continuă să stea tăcut, o umbră întunecată care bloca pragul. O a treia rafală de tunete scutură casa și lumina din hol clipi, ca apoi să se stingă.

O lumină bruscă apărură lângă mâna lui și ea realizează că el își luase măsuri de precauție aducând o lanternă. Intrând în încăperea, el aprinse lampa cu gaz de pe toaleta ei.

— Ar fi mai bine să controlez și la Sarah. Apoi mă voi întoarce, spuse el abia uitându-se la ea, înainte de a se îndrepta spre ușă.

Nerăbdarea din vocea lui cât și faptul că evita s-o privească era proba nemulțumirii lui de a se afla în camera ei. Mândria îi ordona să nu-i spună să se întoarcă, dar frica îi bloca gâtul.

Pașii lui nu puteau fi auziți din cauza zgomotului ploii, în timp ce cobora în josul coridorului. Dintr-odată, ea se simți îngrozitor de singură. Panica creștea atât de mult în ea, încât ar fi vrut să țipe să se grăbească să revină. Trecură doar câteva minute, care părură cât o viață, înainte ca silueta lui să apară în prag, iarăși.

— Sarah doarme buștean, rosti el... Umbra unui zâmbet îi ridică unul din colțurile gurii... Adevărul este că sforăie așa de zgomotos, încât mă îndoiesc că ar putea auzi furtuna.

Încercarea lui de a glumi o surprinse pe Eloise. Ea observase că de câteva ori el glumise cu Sarah, în special în legătură cu mâncărurile mătușii ei, dar nu glumise niciodată cu ea. În ciuda fricii pe care o simțea, o parte a gurii ei se rotunjea într-un zâmbet.

El zâmbi cu toată gura și ea simți că i se oprește inima în loc. Apoi zâmbetul dispăru și expresia lui deveni enigmatică.

— Dacă crezi că totul este în regulă, mă duc la culcare.

Ar fi vrut să-l roage să rămână, dar răceala purtării lui îi dădu puterea să se înfrâneze. Își descleștă degetele de pe cearșaf și-l înfruntă cu o siguranță pe care nu o avea.

— O să fie bine. Nu trebuia să te dai jos din pat ca să vii aici... Politețea o forță să adauge... Dar mulțumesc că mi-ai aprins lampa.

— Pentru nimic, replică el, întorcându-se în prag și închizând ușa după el.

Un alt bubuit de tunet se rostogoli peste casă. Își strânse pumnii și mai tare. Lacrimile îi udară obraji și ea se încovrigă, făcându-se și mai mică.

Se forța să țină ochii deschiși pentru a vedea lumina, și-și acoperi urechile cu mâinile ca să nu mai audă zgomotul tunetului. Frica îi crescă și greața o făcu să i se strângă stomacul.

Brusc, patul scârțai și o pereche de brațe puternice se strânse în jurul ei.

— Totul o să fie bine, se auzi vocea aspră a lui Jonah, la urechea ei.

Ea-și ridică fața ușor ca să-și lipească obrazul pe umărul lui fără cămașă. Mușchii lui încordați se simțeau tari ca oțelul. Încleștarea ei de pe cearșaf slăbi și ea-și ridică o mână, punând-o pe pieptul lui. Părul negru de sub palma ei se simțea aspru la atingere. O cuprinse un sentiment că este protejată. Greața dispăru și frica i se micșoră.

— Ești cea mai încăpățânată femeie pe care am cunoscut-o vreodată, o certă el. De ce nu recunoști că încă te sperie tunetele?

Respirația lui lângă pielea ei, o făcea să simtă fiori de căldură în tot trupul.

— Mă faci să mă simt ca o pacoste.

El își trecu degetele prin părul ei, îndepărtându-l de pe față.

— Într-un fel, ești o pacoste. Întotdeauna ai fost în stare să-mi distrugi liniștea, spuse el răgușit.

Atingerea lui era ca o ațătare. Răgușeala din vocea lui îi provocă un tremur de excitare.

— Îmi place ce aud, se auzi ea recunoscând.

Undeva în adâncul ei, o voce firavă o prevenea să nu se comporte nebunește, dar tot ceea ce mai putea gândi era cât de plăcut este să fii în brațele lui.

Îl auzi cum respiră cu dificultate și-i auzi inima bătând mai repede. Propriul ei puls se accelerase drept răspuns.

— Tu, se ridică vocea lui, ești o femeie dificilă.

Ridicându-și fața ca să-l privească, ea văzu căldura din ochii lui. Prudența era uitată și dorința îi înfierbântă trupul.

— Nici tu nu ești bărbatul cu care să te înțelegi ușor, ripostă ea, dar nu se putu opri să zâmbească.

— Niciodată n-am cunoscut o femeie care poate arăta așa de sexy ca tine în orice, de la o ținută de afaceri până la o veche cămașă de noapte din bumbac, mormăi el agitat.

Dorința o arse și mai tare. Își plimbă mâna pe pieptul lui și flăcările amenințară s-o sugrume.

— Tu știi să faci o femeie să se simtă femeie, murmură ea.

El tremură ca și cum ar fi pierdut o bătălie cu el însuși, apoi buzele lui le găsiră pe ale ei. Sărutul lui era un sărut flămând. O cuprinse aceeași stare ca și pe el și furtuna de afară fu uitată în timp ce răspundea chemărilor lui.

Gustul gurii, atingerea mâinilor lui îi umpleau simțurile. Dorința pentru el crescuse într-atât încât ea se întrebă dacă nu va fi consumată de flăcări. Destinzându-se, se agăța de gâtul lui trăgându-l în jos spre ea. Din nou o voce din interior o avertiză c-ar fi o nebunie, dar ea nu dădu nici o atenție. Fiecare fibră a ei îl dorea... avea nevoie ca el să fie cu ea.

— Nu, o zgârie vocea lui. Nu, repetă el cu mai multă forță, dându-și capul la o parte... Îi desfăcu mâinile din jurul gâtului... Amândoi știm că este o greșeală.

Eloise zăcea simțindu-se deprimată, în timp ce el se ridică și stătu lângă pat.

— Ai probabil dreptate, admise ea, amintindu-și că atracția fizică părea să fie unicul lucru pe care îl aveau în comun. Presupun c-ar trebui să-ți mulțumesc că ai dovedit atâta stăpânire de sine.

Dar în sinea ei nu simțea c-ar trebui să-i mulțumească. În interior îi venea să geamă din cauza frustrării. Voia să-l tragă jos cu ea și să-i spună c-ar avea timp să se îngrijoreze mâine de a fi făcut o greșeală.

Căldura din privirea lui se duse. Arată spre scaunul de lângă fereastră.

— Am să aștept aici ca furtuna să se potolească, zise el cu o expresie de stoicism ca și când ar fi avut o datorie pe care era hotărât s-o îndeplinească.

Eloise se simți ca o proastă.

— Sunt sigură că pot trece singură prin asta, spuse ea cu dispreț. Nu există nici un motiv să faci pe doica cu mine.

El se întoarse înapoi spre ea.

— Teama ta poate fi neîntemeiată, dar este puternică. Tatăl tău a murit pe o vreme ca asta. Abia aveai paisprezece ani, singură în casă cu el, când a avut atacul de inimă. Luminile se stinseseră și telefonul era mort. Ai fugit mile întregi prin ploaie și fulgere la Jeffries, după ajutor.

Ea se cutremură. Pentru o clipă scurtă, îl văzu pe omul înalt și slab chircit pe podeaua camerei de zi, fuga ei prin pădure, luptându-se cu ploaia și vântul.

— Mi-amintesc, urmărea ea, apoi imaginea se șterse.

Se uită în sus la Jonah observându-l întrebătoare.

— A fost doar o străfulgerare, spuse ea.

— Bănuiesc că nu este un lucru pe care aș vrea să-l aflu în prea multe detalii, cedă el.

Continuând să meargă spre scaun, se așează pe el și privi afară, la furtună.

Iarăși ea simțea că el făcea totul din obligație și iarăși, dorința să-i ordone să plece deveni puternică. Dar tocmai când să pronunțe cuvintele,

o nouă serie de tunete și fulgere îi aduseră spaima înapoi, cu mai multă forță.

Hotărâtă să nu se mai lase pradă fricii, își propti o pernă la spate și rămase așa, refuzând să se ghemuiască.

Inspirând adânc în efortul de a-și calma pulsul accelerat, se asigură că era bucuroasă că el oprise căderea lor în păcat. Și Mark și Jonah credeau că-și blocase amintirile, fiindcă nu voia să recunoască faptul că făcuse o eroare. Și, conchise ea, amândoi aveau dreptate. Cel mai adevărat, după ce vorbise cu Charles Polaski despre a avea copii, i se părea că ceva se întâmplase și ea hotărâse că a rămâne căsătorită cu Jonah ar fi o greșală.

Dar nimic nu putea fi mai rău decât confuzia din mintea ei, se văicări ea în gând. Dacă pierderea memoriei se datora unui blocaj, cumva, trebuia să-l străpungă. Brusc, apărură o rază de speranță. Explicația lui Jonah asupra fricii ei de furtună îi adusesese o străfulgerare în memorie. Poate că altceva ce el i-ar putea spune, i-ar aduce ceva în plus.

— Presupun c-ai mai stat înainte cu mine în timpul furtunilor?

Pe fața lui era o expresie lipsită de interes când se întoarse spre ea.

— Nu stăteam chiar separați în timpul furtunilor.

Subînțelesul cuvintelor lui aprinse focul din ea.

— Sunt sigură că te pricepeai foarte bine să-mi distragi atenția, murmură ea.

— M-am străduit, replică el, o răgușeală îngroșându-i vocea.

Brusc, se strâmbă și-și întoarce atenția spre fereastră.

Gândul că ei i-ar fi plăcut ca el să se străduie din nou, îi pătrunse în minte. Dar iritarea pe care o văzu pe trăsăturile lui, în timp ce continua să privească pe geam, îi domoli ardoarea. Știa, fără nici un fel de dubiu, că el nu dorea să fie acolo. „Idioato !” gemu ea în gând. Din nou se gândi să-l trimită afară, dar înainte de a pronunța cuvintele, un alt bubuit de tunet o făcu să-și piardă curajul.

Somnul era soluția, hotărî ea. Tot ceea ce trebuia să facă era să aștească și, când se va trezi, și el și furtuna vor fi dispărut. Se forță ca mâinile să-și slăbească strânsoarea de pe cearșaf. Dar, când încercă o poziție mai confortabilă, un fulger lumineă cerul. Trupul ei se încordă atât de tare încât era sigură că-i zvâcnise un mușchi al spatelui. Revenindu-i în minte că trebuie să adoarmă, rămase înțepenită.

„Nu-i da nici o importanță”, își ordonă ea, dar era mai ușor de spus decât de făcut. Putea să-i vadă imaginea în oglinda din fața ei și-și ordonă să se uite în altă parte, ochii refuzând s-o asculte. Tăcerea dintre ei era la fel de enervantă ca furtuna. Supărată pe ea însăși, își concentrează atenția asupra lui.

— Ți-e frică de ceva ? întrebă ea încordată.

— De tine. Credeam că ești ușor de descifrat, dar te-ai dovedit altfel... Se încruntă, supărându-se pe el pentru că fusese prea deschis cu ea. Adăugă cu încordare... Mă învinuiești pe mine pentru

accidentul tău. N-ar fi trebuit niciodată să te încurajez să înveți să conduci motocicletă.

Deci, vina era aceea care îl îndemna să se învârtă în jurul ei până când ar fi sigur că ea s-a însănătoșit. O cuprinse răceala.

— Nu vreau să te simți vinovat. Din ceea ce am fost în stare să aflu despre mine, aş spune că mi-am ales singură drumul.

— Ești o femeie încăpățanată, aprobă el, continuând să se uite pe fereastră.

Modul în care el evita s-o privească o lăsă să înțeleagă că nu voia să vorbească. Din nou își spuse să-l ignore. În loc de asta, se auzi spunând :

— Mi-ai spus că nu te-ai așteptat niciodată ca să dureze căsătoria noastră. Încăpățănarea mea a fost unul dintre motive ?

El dădu din umeri.

— Așa cum am spus, nu mi-am făcut nici un fel de iluzii despre vreun fel de relație care să dureze pentru totdeauna... Înceșterea maxilarelor lui se accentuă... Și cred că am menționat, de asemenea, că nu am fost singurul care a avut dubii asupra trăinicieii căsătoriei. Erai destul de cinică în privința acestei instituții. Mi-amintesc cum îți spuneai părerea că o căsătorie durează doar atât cât ambele părți obțin un oarecare profit din ea.

— Nu este chiar așa de cinic dacă socotești un umăr pe care se poate sprijini fiecare, ca un profit esențial, îl contracară ea.

De data aceasta, el se uită la ea.

— Am învățat, cu mulți ani în urmă, să nu contez pe umărul cuiva, ca sprijin.

— Poate că te-ai sprijinit pe cine trebuia, îi aruncă ea.

Expresia lui deveni mai dură.

— Problema este să știi cine sunt cei potriviți.

— Ar fi trebuit să ai încredere în Clyde.

— A fost o poveste lungă, ripostă el, apoi își întoarse privirea spre furtună, semnalând sfârșitul conversației.

Studiindu-i linia dărză a maxilarelor, se trezi dorindu-și ca el să aibă încredere în ea. Instinctul îi spunea că, chiar dacă el nu era cea mai comodă și dragută persoană, era un om în care puteai avea încredere... genul de bărbat pe care o femeie se putea sprijini. Dar între ei fusese o scurtă poveste, una pe care nu și-o putea aminti.

„Și poate că instinctele mele mă înșală“, se preveni ea. „Poate că vreau să cred numai bine despre el, fiindcă m-am căsătorit cu el și nu vreau să cred c-am fost atât de proastă încât să aleg un bărbat doar pe considerente trupești.“

Oboseala fu mai tare decât furtuna și puse stăpânire pe ea. Așezându-se înapoi pe perne, închise ochii.

*

*

*

Eloise se trezi la lumina soarelui care umpluse camera. Ghemuită între perne, își aduse aminte de furtună. Realiză că adormise în mijlocul acesteia. Amintindu-și motivul oboselii, se uită spre locul unde fusese Jonah. Moleșeala care ră-

măsese după somn îi dispăru. El era încă acolo; adormit în scaun.

Părăsind patul, se apropie ușor de el. Neliniștea că l-ar putea trezi o străbătu. Își zâmbi rece. Nu era ca și cum te-ai apropia de cușca unui leu, glumi în sinea ei. Totuși, se mișcă cu precauție.

Părul lui era ciufulit și dorința de a i-l netezi cu mâna era puternică. Apoi, era barba care începuse să-i crească pe obraji. Ar fi vrut să-și frece obrazul de al lui. Dar mai mult decât orice, voia să fie strânsă în brațele lui și să aibă sentimentul de securitate pe care-l simțise noaptea trecută. Își aminti apoi cât de nesuferit îi fusese gândul că se află acolo. Nu era nici o siguranță pentru ea în relația cu el, își spuse ea scurt.

Se hotărî să-și ia hainele și să se îmbrace în baie ca să nu-l trezească și să-l lase să se scoale singur. Dar el arăta ca și cum n-ar sta confortabil, și ea avu un sentiment de vină gândindu-se că el va avea, probabil, gâtul înțepenit și spatele dureros.

— Jonah, spuse ea încet.

— Ellie ?

El îi pronunțase numele cu blândețe.

Stomacul i se strânse. Acesta era numele ei de alint, sau exista o altă femeie în viața lui, de care el era interesat în prezent ?

El gemu când se îndreptă, dând temei îngrijorării ei, că va fi furios în această dimineață. Apoi ochii lui se deschiseră :

— Ellie, repetă el, uitându-se în sus la ea, cu o privire încă încețoșată.

Pe fața și în vocea lui se afla o tandrețe care-i sfâșie inima.

Brusc, expresia lui deveni dură. Privirea lui se îndepărtă de ea și el își trecu mâna prin păr.

— Se pare că a trecut furtuna, spuse el ridicându-se din scaun.

— Jonah ?

Îi pronunță numele întrebător, tulburată încă de modul în care-l auzise pronunțându-i numele de Ellie, ca o mângâiere.

Expresia rece și distantă pe care se obișnuise s-o vadă se întorsese pe fața lui, atunci când o privi.

— Trebuie să mă duc la lucru, zise el îndreptându-se spre ușă.

Rămasă singură în cameră, se apropie și atinse spătarul scaunului pe care-l ocupase el recent. Căldura trupului lui încă mai rămăsese. În ciuda plecării lui reci și precipitate, ea nu-și putea șterge din minte sunetul blând al vocii lui când abia se trezise. Și mai exista și faptul că el folosisese un nume de alint pentru ea.

De ce nu-și putea reaminti ? Capul începu să-i zvâcnească. „Trebuie să fie vorba de ceva foarte dureros căruia nu vreau să-i fac față“, recunoscua ea și intuitiv știa că are dreptate.

CAPITOLUL VII

— Ce mai furtună a fost astă-noapte, spuse Sarah când Eloise intră în bucătărie, ceva mai târziu... Îi zămbi nepoatei sale... Dar tu nu arăți rău deloc.

O sclipire din ochii mătușii sale o făcu pe Eloise să bănuiască că Sarah nu fusese atât de adormită cum crezuse Jonah. Ca o confirmare, Sarah adăugă :

— Și ce face Jonah, în dimineața aceasta ?

Ca răspuns la întrebare, ușa se deschise și Jonah păși înăuntru. Arăta obosit și pe obraz avea o zgârietură, unde se tăiasse la bărbierit.

— Beau doar o ceașcă de cafea și plec, zise el trecând pe lângă Eloise și luându-și o ceașcă din dulap. Am întârziat.

Ea observă că el nu se uită în direcția ei, în timp ce-și turna cafeaua, apoi ieși pe ușa din dos.

— Bănuiesc că noaptea lui n-a fost la fel de bună ca a ta, mormăi Sarah.

— A petrecut-o pe un scaun, replică Eloise. I-am spus că totul va fi în regulă, dar el a insistat să stea în camera mea.

Sarah se uita pe fereastră, urmărindu-l cum pleacă.

— Nu este atât de dur cum îi place să lase să se creadă.

— Dar obrazul lui se îngroașă pe zi ce trece, ripostă Eloise.

O senzație bruscă de „dējă vu“ o cuprinse, ca și cum ar fi fost vorba de un gând familiar.

Sarah se întoarse spre ea.

— Duritatea nu este necesară în mod permanent. Cu un tratament hotărât, ea poate fi îmblânzită și eventual înlăturată.

Sărutul lui Jonah îi veni în minte cu putere! Imaginea continuă cu retragerea lui bruscă.

— Dar trebuie să ți se permită să administrezi tratamentul.

— Unii pacienți pot fi mai dificili ca alții, dar există o cale, există o voință, spuse Sarah sigură pe sine.

„Mai puțin când este vorba de Jonah Tavish“, ripostă Eloise în gând. Urmărind-o pe mătușa ei cum bate ouăle, își făuri propria imagine... un zid de piatră care te lasă cu mâinile și genunchii ju-liți dacă încerci să-l escaladezi. Pe de altă parte, în funcție de ce se află în partea cealaltă, s-ar putea să merite câteva zgârieturi, se trezi ea a-dăugând. În tăcere, gemu din cauza acestor gân-duri.

*

* *

Eloise se uita în jos la cutiile care conțineau părțile de motocicletă, udate de ploaie. După ce-și mâncase micul dejun și o ajutase pe Sarah să spe-

le vasele, se simțise plină de vitalitate. Hoinărise pe afară și aproape imediat găsisese locul unde Jonah aliniase cutiile, lângă o parte a casei. Se uita la componentele dezasamblate și se întreba de ce îi atrăseseră atenția. Acum, nu mai erau decât o grămadă de fiare.

Zgomotul unui vehicul îi atrase atenția. Uitându-se înspre casă, văzu un camion care se apropia. Totuși, în loc de a se opri în dreptul casei, își continuă drumul spre grajduri. Înconjurând gardul, văzu un bărbat de treizeci-patruzeci de ani care se dădu jos. Unul dintre cai necheză a recunoaștere și se apropie de noul-venit.

— Jed Beck trebuie să fie, murmură Eloise.

Hotărând că o plimbare călare ar fi remediul pentru starea ei de agitație, se îndreptă spre camera ei să-și schimbe bascheții cu cizmele și să ia o pălărie din dulap.

Câteva minute mai târziu, când se apropia de grajduri, auzi voci din interior.

— Menții aceste animale în formă bună, spunea Sarah.

— Sunt rasă bună, răspunse vocea bărbatului. Și i-o datorez doamnei Tavish. Multă lume din oraș gândește despre ea că este încrezută și n-o interesează problemele altora. Dar mi-aș fi pierdut ferma dacă n-ar fi fost ea. Când a auzit că am greutăți, a venit să mă vadă și mi-a oferit bani! Zicea că știe că tatăl ei îl considera pe tatăl meu un prieten apropiat. I-am spus atunci că nu vreau pomană, indiferent sub ce formă. Și astfel, mi-a oferit această slujbă. Ferma mea merge bine a-

cum, dar voi lucra și pentru ea, atâta vreme cât dorește.

— Sunt sigură că este o ușurare pentru ea să aibă pe cineva atât de competent care să se îngrijească de cai, spuse Sarah.

În vocea omului apăru îngrijorare.

— Cum se simte ? Sper să fie pe drumul cel bun. Am vorbit cu Jonah, cu o zi înainte de a fi adusă acasă. Părea îngrijorat.

Din nou, Eloise încercă o plăcere fiindcă Jonah se arătase îngrijorat pentru ea. Ba mai mult, trebui să se stăpânească să nu năvălească în hambar și să-l facă pe Jed să-i spună cum se comportase Jonah și ce spusese, cu exactitate.

— Trebuie să încetez să-mi pese atât de mult de acest om, își murmură ea.

Din nou senzația de „délà vu“ o copleși și fu sigură că trebuie să-și mai fi spus acest lucru.

— Nepoata mea o să se facă bine, se auzi vocea confidențială a lui Sarah. Și ar fi mai bine să mă întorc în casă să controlez plăcinta pe care am pus-o în cuptor. Vreau doar să ieși afară și să ne cunoaștem mai bine, domnule Beck.

— Jed, doamnă, replică bărbatul.

Nevrând să fie prinsă trăgând cu urechea, Eloise hotărî să-și anunțe prezența. Prefăcându-se că tocmai sosise, strigă :

— Hei, este cineva aici ?

Sarah și cu fermierul ieșiră din grajd.

— Arăți ca o femeie care are ceva în cap, spuse ea privind-o pe nepoată-sa cu neîncredere.

— Cred că am să călăresc puțin, replică Eloise.

Sarah continua s-o privească cu neîncredere.

— Mi-a înțepenit un mușchi al spatelui în acea excursie cu cortul în Australia. Se vindecă binișor, dar nu destul ca să mă pot sui în șaua unui cal, încă... Se întoarse către Jed... Călărești ?

Jed scutură din cap.

— Nu, doamnă, doar am grijă de cai.

Revenind spre Eloise, Sarah se încruntă bănuitoare.

— Va trebui să te duci singură și nu sunt sigură c-ar fi înțelept.

Eloise își îndreaptă privirea spre Jed.

— Sunt o bună călăreață ?

Arătând la fel de îngrijorat ca și Sarah, el dădu din cap.

— Una dintre cele mai bune, recunosc el cu ezitare.

— Atunci sunt convinsă că va fi bine, spuse ea sigură pe sine.

Jed continuă să pară neliniștit.

— Chiar și călăreții buni cad, zise el.

— Cred c-ar trebui să-l întrebăm pe doctorul Green, protestă Sarah.

— O să fie bine, insistă Eloise, îndreptându-se spre grajduri.

Apropiindu-se de șei și hamuri, realizează că știe exact cum să le folosească.

— Nu-mi vine să cred că-mi pot aminti ceva atât de puțin important și să nu-mi amintesc despre soțul sau căsătoria mea, murmură ea neauzită.

Trăgea o șă din locul în care era atârnată când Jed și Sarah se apropiară. Luându-i șaua din mână, Jed spuse ferm :

— Arătați așa de hotărâtă încât o să iau un cal și o să-l înșeuiez.

— Blue Lady.

Numele îi străfulgerase brusc prin minte.

— Blue Lady, spuse el aprobând-o. Ea este cea mai...

Se opri la jumătatea propoziției și Eloise îi văzu, pe el și pe Sarah, privind-o plini de speranță.

— Tocmai mi-am amintit numele, spuse ea, dându-și seama că ei credeau că i-a revenit memoria.

— Și o să continui să-ți amintești până când îți vei aminti totul, declară Sarah.

Sărutul lui Jonah îi apărură în minte și iar se simți copleșită de frustrare. Voia să-și amintească totul, chiar acum ! Simțind că va exploda dacă nu va face nimic pentru a-și scoate această obsesie din minte, Eloise apucă un frâu.

— Hai să înșeuăm calul ! ordonă ea, deja pe drumul de ieșire din grajd.

O iapă gri venea spre ea.

— Bună fată, spuse ea bătând animalul pe grumaz.

Fără nici un fel de dubiu, știa că este Blue Lady. Gândul că-și știa calul, dar nu și soțul, continua s-o chinuie.

„Poate că nu mă gândesc la Jonah și la mine ca fiind cu adevărat soț și soție“, raționă ea. Cu fiecare moment care trecea, devenea din ce în ce mai sigură că între ei se întâmplase ceva de care nu voia să-și amintească.

— Poate că ar trebui să faceți câteva ture pe pajiște înainte de a vă duce spre dealuri, îi sugeră

Jed, terminând de pus șaua și luând frâiele de la Eloise.

Eloise încuviință. Câteva minute mai târziu sărea în șa. Acolo se simți foarte confortabil. După ce făcu câteva ture prin luncă, fu conștientă de Sarah și Jed care stăteau lângă gard, privind-o nelineștiți... O conduse pe Blue Lady spre ei.

— În aparență, călăritul este ca mersul cu bicicletă, spuse ea, sperând să-i mai liniștească. Odată ce ai învățat, nu mai uiți niciodată.

— Așa-i în aparență, cedă Sarah. Totuși, nu trebuie să te obosești prea tare... Se uită la ceas... Te aștept înapoi într-o jumătate de oră și nu te duce departe, unde ai pierde casa din ochi.

Eloise se gândi să protesteze, apoi se opri. Mătușa ei nu-i cerea decât să fie precaută. Poate că dacă ar fi fost prudentă în ultimul an, n-ar fi în situația în care este astăzi.

— Jumătate de oră și nu voi scăpa casa din ochi, promise ea.

— Totuși nu sunt prea încântată, se plânse Sarah. Poate că ar trebui pur și simplu să călărești pe pajiște.

— Într-adevăr, dar... Eloise tocmai voia să refulze când fu întreruptă de zgomotul unui automobil.

Făcând cu mâna celor trei din fața hambarului, șoferul trecu pe lângă casă, parcând un pic mai departe de ei. Eloise îl recunoscu pe Mark Thompson. Când el se dădu jos din mașină, observă că avea doi trandafiri, unul roz și celălalt galben.

— Pentru dumneavoastră, spuse el întinzându-i-l lui Sarah pe cel galben, când ajunse în

dreptul gardului... Apoi, întorcându-se spre Eloise, zâmbi cu căldură și i-l dădu pe cel roz... Am venit să văd cu ochii mei cum ai făcut față furtunii. Știu cât de mult le detești.

— M-am descurcat bine, răspunse ea, acceptând floarea din politețe... „Ar trebui să fiu flata-tă, gândi ea uitându-se la floarea îmbobocită, dar în loc de asta, abia aștept să-mi continui călăritul... Îți apreciez îngrijorarea, dar nu trebuia să te deranjezi.

— S-a avut grijă de ea, îl asigură Sarah înțepată.

— Nu m-am îndoit că nu s-ar fi avut, replică Mark în grabă, nevrând să se pună rău cu Sarah... Privirea i se întoarse spre Eloise și vocea lui deveni tandră... Dar tot sunt îngrijorat.

Din nou Eloise își spuse că ar trebui să se simtă flatată, dar în loc de asta simți un soi de iritare. Împingându-și calul de lângă el spre mătușa ei, îi întinse floarea lui Sarah.

— Te rog s-o pui în apă... Apoi, întorcându-se spre Mark, zise... Apreciez grija ta. Acum, să mă scuzi, am o jumătate de oră pentru călărie și nu vreau să pierd timpul.

Privirea lui se plimbă peste ceilalți trei cai care pășteau alene pe pajiște. Uitându-se înapoi la ea, se încruntă brusc :

— Sper că nu te duci singură ?... Se întoarse spre Jed și Sarah... Doar n-aveți de gând s-o lăsați singură...

— Noi... începu Jed stânjenit.

— Nu le-am dat de ales, interveni Eloise.

Mark zâmbi pe neașteptate.

— Asta seamănă cu Eloise pe care o cunosc...

Expresia lui deveni profesională... Totuși, nu cred că este înțelept să călărești singură și sunt sigur că doctorul Green ar fi de acord cu mine. Deci, voi veni cu tine.

Eloise nu era sigură de ce, dar acest lucru nu-i plăcea.

— Nu ești îmbrăcat pentru călărie.

— Jed, pune șaua pe Debit pentru mine, ordonă Mark ignorându-i protestul.

În timp ce vorbea, își scoase haina și cravata și-și desfăcu doi nasturi de la cămașă. Întorcându-se spre ea, spuse :

— Acum, sunt !

Pentru o clipă, Jed ezită, apoi ca și când s-ar fi convins că nu are de ales, spuse cu hotărâre :

— Doamna Tavish ar trebui să aibă pe cineva cu ea.

Abia pronunță cuvintele că se și îndreptase spre pajiște.

Eloise se uită la mătușa ei ca pentru a cere ajutor.

— O să fie în regulă dacă mă duc singură.

Pe fața lui Sarah apăru îndoiala, apoi maxilarele i se strânseseră :

— Ar fi mai bine să nu călărești singură.

Mark zâmbi în sus spre Eloise.

— Poți la fel de bine să renunți. Chiar dacă nu mă lași să călăresc cu tine, te voi urma. Atâta timp cât pot preveni, refuz să permit să ți se întâmple ceva rău.

Eloise gândi că el era foarte grijuliu. Îl judeca oare nedrept ? Mai rău decât atât, se măritase cu Jonah într-un moment de deziluzie și acesta era motivul pentru care nu-și putea aminti nimic despre

căsătoria ei, fiindcă undeva în adâncul sufletului știa că ar fi trebuit să se mărite cu Mark ?

— Bine, aprobă ea. Fiindcă ești atât de insistent și toți credeți că am nevoie de dădacă, poți călări cu mine.

Mark făcu o plecăciune adâncă.

— Sunt onorat.

Apoi, îndreptându-se, îi făcu cu ochiul înainte de a se întoarce la mașină și a-și pune haina și cravata înăuntru.

Observându-l, Eloise își spuse iar c-ar trebui să fie flatată de atenția lui. Dar iritarea tot rămase.

— Vă aștept pe amândoi într-o jumătate de oră, spuse Sarah în timp ce Jed ieșea din grajd cu un cal maro, înșeuat și gata de a fi încălecat.

— Jumătate de oră, promise Mark săltându-se în sa.

— Îmi pare rău să-ți strici costumul, comentă Eloise, sperând ca el să se răzgândească și s-o lase să plece singură.

— S-a cam murdărit și trebuie oricum să-l dau la curățat, replică el cu un zâmbet ușor.

Își croiau drum spre munții împăduriți. Uitându-se peste umăr, el le făcu cu mâna lui Jed și Sarah, apoi dădu pinteni calului pentru a ajunge în dreptul Eloisei. Cu o voce în care se putea ghici o notă de regret, el spuse :

— În afară de asta, a trecut multă vreme de când am călărit împreună. Mi-a fost dor de asta.

Eloise îi aruncă o privire de avertizare. Avea destule necazuri pentru a-și ține emoțiile în frâu. Nu voia ca el să exercite presiuni asupra ei.

— Vorbesc despre noi ca prieteni, spuse el la repezeală, dispărându-i din voce subînțeleșurile. Totdeauna am simțit că aș putea să vorbesc cu tine.

Poteca se îngustă, făcând imposibil călăritul unul lângă altul. Eloise trase de hățuri, lăsându-l pe Mark să meargă înainte. Studiindu-i spatele, încerca să simtă vreo urmă de emoție. Dacă ar fi vrut în mod serios să se mărite cu el, ar fi trebuit să simtă oarecare atracție fizică, raționa ea. Și el arăta într-adevăr bine. Dar singura reacție pe care o simțea era nerăbdarea.

— Ți-am vorbit deschis ? întrebă ea, uimită de propria-i întrebare.

Întorcându-se în șa, el o privi țință.

— Da.

Eloise avu impresia că el ar vrea să spună ceva, dar în loc de asta, se întoarse. Observă că spatele lui părea mai rigid.

În fața lor, poteca se bifurca.

— La stânga sau la dreapta ? întrebă el.

Dorința de a o lua la dreapta era puternică, dar ceva o reținea și cuvântul „stânga“ îi ieși de pe buze.

Mark se încrunță deliberat.

— De fiecare dată când am călărit pe pământul tău, niciodată n-am fost pe poteca din dreapta. De ce n-am încerca și asta, pentru schimbare ?

Ea se simți cuprinsă de revoltă. Pentru un anumit motiv, nu voia ca el s-o ia în acea direcție.

— Intuiția îmi spune s-o iau la stânga, spuse ea cu fermitate.

Pentru o clipă, Mark ezită, apoi dădu din umeri.

— Am învățat că nu trebuie să te opui nicio dată intuiției unei femei, spuse el dând pîteni calului și îndreptându-l spre poteca din stînga.

Merseră doar puțin și poteca se lărgi din nou. Pe neașteptate, Mark își ridică mîna semnalizându-i că voia să oprească. Apoi, își întoarse calul ca s-o poată privi în față.

— Uite, am făcut o greșeală care ți-a clătinat încrederea în mine, spuse el încordat. Am avut o aventură cu Barbara Howard în perioada în care ne vedeam. Când mi-am dat seama că m-am îndrăgostit de tine și am vrut să mă căsătoresc cu tine, am terminat cu ea. Dar Barbara era furioasă... O femeie a naibii, aș putea spune. Oricum, era hotărâtă să se răzbune. Ți-a dat telefon și ți-a spus despre ea și mine, numai că a făcut să pară că încă ne mai vedem.

Deci, mai fusese și un al doilea motiv, în afară de bani, care o făcuse să rupă cu Mark, își explică Eloise.

— Refuz să încetez să sper că nu mi-ai da o a doua șansă, termină el.

— După cum ți-am mai amintit înainte, sunt o femeie căsătorită, răspunse ea bătoasă.

În tăcere, ea se întrebă cât va mai fi căsătorită, dar asta nu era treaba lui. Nu voia mai multe complicații în viața ei decât avea deja și vorbindu-i lui despre un eventual divorț, n-ar face decât să-i încurajeze atențiile. Uitându-se la ceas, adăugă :

— Ar fi bine să ne întoarcem la grajduri. Mătușii mele nu-i place să nu fie ascultată.

În ochii lui apăru o rugămintă și-i luă mâinile într-ale lui.

— Te rog, nu fi supărată pe mine. Încerc să-ți respect legământul căsătoriei, dar nu mi-e ușor când îmi pasă atât de mult de tine.

Apoi, dându-i drumul, dădu piteni calului și o luă la stânga, pe un drum ce ducea în vale.

Călărind în spatele lui, Eloise încerca să-și pună în ordine sentimentele. Admise că alergase la John Tavish, motivul fiind faptul că aflate despre legătura lui. Căută să simtă un pic de tandrețe față de Mark. Dar prezența lui îi era indiferentă și nu dorea decât ca el s-o lase în pace. Dacă i-ar fi păsat de el ar fi simțit ceva, măcar furie, gândi ea. Sentimentul de frustrare o cuprinse iarăși.

— Mă gândeam să mă uit prin împrejurimi și să mă asigur că totul este în ordine, spuse Jed când ea și cu Mark se întoarseră.

Eloise văzu privirea lui protectoare și-i păru rău că-l necăjise. Îi mulțumi călduros când el ținu calul ca ea să descalece. După aceea, plângându-se de oboseală și durere de cap, îi lăsă pe bărbați să aibă grijă de cai și intră în casă. Uitându-se prin geamul de la bucătărie spre grajduri, se înfurie când îl văzu pe Mark că pleacă cu mașina, lăsându-l pe Jed să-i scoată șaua lui Debit.

Așteptând până când mașina lui dispăru din vedere, se întoarse la grajduri.

— O să-i țesăl, spuse ea, când ajunse în dreptul lui Jed, care scotea șaua de pe Debit.

— N-au fost călăriți de mult. Tocmai voiam să-i las pe pajiste, spuse el. O să-i țesăl pe toți mâine, când am să vin.

Eloise o văzu pe Blue Lady care se uita tângind spre pajiște.

— Să nu fiți îngrijorată din cauza lor, doamnă Tavish, continuă el, mângâind-o pe Lady pe coamă. Le-ați făcut un grajd drăguț aici. Au pășunea aproape și se pot întoarce la grajduri când vine noaptea. Eu am grijă ca ei să aibă hrană și apă și-i țin săl ori de câte ori este nevoie.

Îi zâmbi încurajator.

— Și Jonah a învățat de la mine cum să aibă grijă de ei, în cazul în care se întâmplă ceva și eu nu pot veni. Deci n-aveți nici un motiv să vă frământați.

Imaginea lui Jonah lângă armăsarul sur care păștea alene pe pajiște îi veni în minte.

— Soțul meu călărește ? întrebă brusc ea.

— Dumneavoastră l-ați învățat și se descurcă bine, replică Jed. El n-o arată, dar îi plac caii și îi respectă. Animalele simt asta. Am văzut-o pe Blue Lady cum își freca botul de el. Ea nu face asta cu oricine, ci doar cu oamenii care-i plac. Și Cash Flow... Jed arată spre armăsarul sur — vine în fugă ori de câte ori Jonah se apropie de gard.

— Îl placi pe soțul meu, domnule Beck ?

Eloise se înroși când își dădu seama ce întrebuse. Jed părea surprins și jena ei crescuse.

— Îmi pare rău, n-a fost corect din partea mea, spuse ea repede.

Jed o privea gânditor.

— Nu-l cunosc prea bine ca să-mi placă sau nu. El nu se împrietenește ușor. Dar m-a tratat întotdeauna cum trebuie și aș putea să spun că și pe dumneavoastră la fel... Se uită spre drum... Dom-

nul Thompson știe să folosească cuvintele, mai ales cu femeile, dar eu nu știu dacă așa avea încredere în el.

— Cred că ai dreptate, îl aprobă ea, instinctul spunându-i că este de acord cu această concluzie.

Jed dădu din cap și ea remarcă o notă de ușurare în ochii lui.

Câteva minute mai târziu, urmărindu-l cum se îndepărtează, Eloise scoase un oftat. Caii îl plăceau pe soțul ei. Avocatul ei părea să fie de acord cu el. Chiar și mătușa Sarah, în ciuda câtorva contraziceri cu Jonah, părea s-o încurajeze pe Eloise să nu renunțe la căsătorie atât de ușor. Și Jed, cu precauție, avusese numai cuvinte bune la adresa lui.

— N-o să mă ajute dacă mă iau după ceea ce simt alții, se certă ea, încă jenată de faptul că-l întrebasese pe fermier ce părere are despre soțul ei.

Se auzi un nechezat în apropiere. Întorcându-se spre gard, o văzu pe Blue Lady care stătea și o urmărea.

— Sunt total dezorientată, o informă ea pe lapă. Ai vreo soluție pentru dilema mea ?

— Cred că ai nevoie de un pic de somn înainte de masa de prânz, se auzi vocea lui Sarah din spatele ei. Creierul și trupul tău au nevoie de odihnă ca să-și revină după traumă. Acordă-ți câtva timp și cât de curând o să fii la fel ca înainte.

— Sunt obosită, recunosc Eloise, sperând ca mătușa ei să aibă dreptate și că timpul și mai multă odihnă îi vor aduce memoria înapoi.

*

*

*

Eloise se trezi scaldată în lacrimi. Visase. În visul ei, stătea și se uita la cutiile cu bucăți din ceea ce fusese odată motocicletă ei. Vederea acestora îi cauzase o tristețe intensă.

Sculându-se în șezut, își șterse lacrimile care-i curgeau de-a lungul obrazilor.

— Nu-mi vine să cred că pot plânge pentru o motocicletă stricată, murmură ea.

Acum, perfect trează, încetă să plângă. Dar încă se simțea mișcată când intră în baie și se spală pe față ca să scape de urmele sărate ale lacrimilor.

— Cum pot să fiu atât de nostalgică față de acea motocicletă stupidă? Aproape am fost omorâtă din cauza ei, își certă ea imaginea palidă din oglindă.

Brusc, își aminti de bifurcația din cărare, din timpul călăritului cu Mark. Dorința de a se întoarce și a o lua la dreapta crescuse.

Repede, își puse cizmele de călărie, își luă pălăria din dulap și coborî în bucătărie.

— Vreau să-mi împachetez un picnic ușor, o informă pe Sarah. Există un loc unde trebuie să mă duc.

— Atunci o să facem un pachet pentru două persoane, spuse Sarah luând pâinea din cutia de pâine, în timp ce Eloise scotea carne și brânză din frigider.

— Nu, o informă Eloise pe mătușa-sa. Am nevoie să merg singură.

Sarah se încruntă cu încăpățănare.

— Și unde se află acest loc unde simți că trebuie să mergi singură ?

— Pe munte... Eloise se întoarce să se uite pe fereastră în direcția în care călărise în acea dimineață... Există un loc acolo, pe care trebuie să-l văd.

Încruntarea lui Sarah dispăru și ochii ei sclipiră interesați.

— Ți-ai amintit ceva ?

Eloise scutură din cap.

— Nu. Este doar o dorință pe care o am. Dar este prea puternică să-i rezist.

— Nu-mi place să mergi singură, protestă Sarah, urmărind-o pe Eloise care-și făcea un sandviș.

— Trebuie, insistă Eloise, punând sandvișul într-o sacoșă și grăbindu-se să iasă pe ușa din dos, înainte ca Sarah să continue să se împotrivească.

Apropiindu-se de gard, fluieră și Blue Lady veni.

— Plecăm din nou, fetițo, își informă ea iapa, simțind-o ca și cum ar fi vorbit cu un vechi prieten.

Ca și cum Blue Lady ar fi înțeles, necheză și-și scutură capul în ceea ce părea un gest de aprobare.

În timpul în care-și înșeaua iapa, Eloise se uita peste umăr, așteptându-se ca Sarah să intre în grajd și să încerce să-i interzică să plece. Maxilarele i se strânseseră cu hotărâre. Nimic din ceea ce ar putea să-i spună mătușă-sa n-ar opri-o. Nu voia să se certe cu Sarah, dar hotărârea ei era luată.

Nu știa de ce era atât de important să urmeze acea cărare. Tot ceea ce știa era că o atrage.

Spre ușurarea ei, Sarah nu veni. Urcată pe Blue Lady, trebui să se abțină să nu pornească în galop, în timp ce se îndreptau spre pădure. Era sigură că Sarah o urmărea din bucătărie și nu voia s-o necăjească pe mătușa-sa mai mult decât o făcuse.

O liniște neașteptată o cuprinse treptat, de cum intră în pădure și urmă drumul pe care o luase în acea dimineață. Când ajunse la bifurcație și o luă spre dreapta, sentimentul că pătrunde într-un sanctuar crescă și mai puternic. Cărarea pe care mergea acum era mai abruptă, dar Blue Lady părea să cunoască bine drumul. Merșeră o vreme când, deodată, Eloise văzu o spărtură între copaci, indicând un luminiș. Intrând în el, descoperi o formație stâncoasă înaltă. Părea desprinsă din munte. Descălecând, legă iapa de un copac din apropiere și-și croi drum spre stâncă. Cățărându-se pe ea, se uită la valea de dedesubt. Vederea îi tăia răsufllarea. Acesta era locul pe care-l căutase. Știa fără nici un fel de dubiu. Așezându-se cu picioarele încrucișate, își mânca hrana pe care și-o adusesese, sperând ca motivul care o mănase aici să răbufnească din străfundurile minții. Dar nu apărură nici o amintire.

— Poate că mătușa Sarah are dreptate. Poate că am nevoie să-mi odihnesc mintea, spuse ea calului, peste umăr.

Iarăși Blue Lady necheză și-și scutură capul ca și cum ar fi aprobat-o.

Eloise se strâmbă la iapă.

— Este plăcut să vorbești cu cineva care este atât de candid.

Blue Lady necheză ca o recunoaștere a complimentului, apoi se preocupă să mestece niște frunze.

Înconjurându-și genunchii cu brațele, Eloise stătea nemișcată, încercând să nu se gândească, ci doar să se lase cuprinsă de frumusețea plină de pace a acestui loc. Dar chiar dacă soarele o încălzi cu razele lui și moleșeala începu să coboare în trupul ei, imaginea lui Jonah nu-i părăsi mintea. Îl văzu stând aproape de marginea stâncii, ca un munte, uitându-se la valea de sub el.

— Ce s-a întâmplat între noi, cu adevărat ? murmură ea.

Un nechezat din partea lui Blue Lady făcu ca imaginea să dispară. Uitându-se peste umăr, realizează că se apropie un alt cal. Printre copaci, văzu o pată maronie. În următorul moment, calul se apropie, cu Jonah în șa.

— Mi-a telefonat Sarah, spuse el înțepat. Mi-am închipuit că ai venit aici.

Îl observă în tăcere cum descalecă și-și leagă calul lângă Blue Lady.

— Știi cumva de ce acest loc este important pentru mine ? întrebă ea, în timp ce el se urca pe stâncă luând poziția pe care o vizualizase ea cu câteva clipe în urmă.

El se întoarse s-o privească.

— Tu-i spui acestei stânci „locul de meditație“. Îl consideri drept sanctuarul tău particular.

O fulgeră o idee bruscă.

— Ai fost aici înainte.

— Tu mi-ai arătat locul.

Amintindu-și cât de tare se împotrivise ca Mark să vină aici, se încruntă. Dacă Mark fusese atât de apropiat de ea pe cât pretindea, de ce nu-l adusesese niciodată aici ?

— Când am chestionat-o pe Sarah de ce ți-a permis să călărești singură, mi-a spus că ai fost plecată în această dimineață și n-ai pățit nimic... Se încruntă dezaprobator... Încă ești în perioada de convalescență după accident. Nu-mi vine să cred că ea ți-a permis să umbli de capul tău pe acest munte, nu o dată, ci de două ori.

— Prima dată n-am fost singură, sări Eloise simțind că trebuia să ia apărarea mătușii ei.

Jonah ridică o sprânceană întrebătoare.

— Mark Thompson a venit tocmai când încălecam. A insistat să călărească cu mine, explică ea.

Expresia lui Jonah se întuneacă.

— S-ar putea ca eu să nu fiu omul potrivit pentru tine, dar nici el nu este.

— Cred că instinctul încearcă să-mi spună asta, recunosc eu. Când am ajuns la bifurcație, voiam s-o iau înapoi, dar ceva din interiorul meu a refuzat să-l aducă aici.

Spre surprinderea ei, fu sigură că a văzut o sclipire de plăcere în adâncul ochilor lui căprui; apoi aceasta se duse și în locul ei se întoarse răceala de gheață.

— Dacă ești înțeleaptă, urmează-ți instinctele, o sfătuiește el.

Se întrebă ce instinct o făcuse să-l aducă pe Jonah aici. „Poate că a fost unul pe care n-ar fi trebuit să-l urmez“, gândi ea.

El se mișcă spre cărare.

— Este timpul să te întorci acasă.

Din nou se trezi că se revoltă împotriva faptului de a i se da ordine, dar revolta nu-i depăși buzele. Dându-și seama că nu voia să se contrazică cu el, se miră. Era ca și cum i-ar fi fost teamă ca bariera dintre ei să nu devină și mai de netrecut. „Nu poate fi mai de netrecut ca acum“, se admonesta ea. Dând din umeri, se ridică în picioare.

Pentru a-și domoli mândria, în timp ce se îndrepta spre cal, își spuse că soarele devenise prea puternic și oricum, prezența lui distrusese liniștea locului.

Călărind spre casă, tăcerea lui o călca pe nervi. Din nou el o făcea să se simtă ca o pacoste și își ieși din sărite.

— Îmi pare rău că Sarah te-a făcut să-ți lași treaba, fără să fie cu adevărat necesar, se scuza ea scurt.

— Până când doctorul nu declară că ești perfect sănătoasă, ești în grija mea, ripostă el... Privirea lui se îngustă... Vreau cuvântul tău că n-o să mai pleci din nou, de capul tău.

De data asta, mândria ei refuza să se supună.

— Nu ești responsabil pentru mine.

Ochii lui o sfredeliră.

— Vreau cuvântul tău că n-o să mai pleci din nou singură.

Încrâncenarea de pe figura lui îi spunea că a se contrazice cu el ar fi o pierdere de timp.

— Ai cuvântul meu, promise ea printre dinții încheștați.

În timp ce călăreau în tăcere, ea se lupta să se autoconvingă că era o povară plictisitoare și că tot ceea ce fusese între ei era doar poftă carnală. Aceasta părea să fie cea mai bună explicație a relației dintre ei doi.

Înapoi la grajduri, el se apucă să scoată șeile cailor.

— Vreau s-o țin pe Blue Lady, spuse ea concediindu-l, când el terminase de deshamat. Poți să te întorci să faci ceea ce făceai înainte ca mătușa Sarah să te întrerupă.

— Și eu vreau să-l țin pe Cash Flow, ripostă el, găsind o a doua perie și începându-și treaba.

Eloise era sigură că el nu voia să rămână, dar era clar că n-avea de gând să plece până când ea nu se va înapoia în casă.

— Gata, spuse ea peste câteva minute și trimise iapa pe pajiște.

Apoi, fără a se mai uita la Jonah, se îndreptă spre casă.

El intră chiar în urma ei. Aproape imediat ea remarcă vaza de flori care conținea doi trandafiri, așezată în centrul mesei din bucătărie.

— Drăguțe flori, spuse el, răceala din vocea lui lăsând-o să afle că el știa de unde provin.

— Le-a adus Mark, îi confirmă ea bănuielele. El o privi cu cinism.

— Fii atentă. Omul are un fel anume de a păcăli și cea mai bună intuiție cum să aibă o femeie la degetul lui cel mic.

— Nici un bărbat nu mă va avea vreodată la degetul lui cel mic! îl repezi ea.

Jonah se duse la chiuvetă să se spele pe mâini. Uitându-se peste umăr, zâmbi cu toți dinții.

— Poate că nu.

Eloise simți că inima i se oprește în loc la vederea acestui zâmbet. Îi veni în cap gândul că dacă el, Jonah Tavish, ar încerca, ar putea s-o aibă la degetul lui cel mic. Dar el nu vrusese niciodată, își reaminti ea. În afară de asta, ea n-ar fi vrut niciodată să fie atât de slabă în fața vreunui bărbat, se certă ea în gând.

Zâmbetul lui Jonah dispăru la fel de repede cum apăruse. Expresia lui se înnegură, își șterse mâinile, anunță că are garajul plin de mașini la care trebuia să lucreze, și plecă.

— Omului acesta îi pasă de tine, declară Sarah, care stătea la geam și-l urmărea pe Jonah urcându-se în camionetă. Când l-am sunat și i-am spus că ai plecat să călătorești singură, a fost furios.

Un licăr de bucurie o cuprinse pe Eloise. Imediat ea-l înlătură.

— Nu este vorba de îngrijorare, ci de vină. Se învinuiește pentru accidentul meu și se simte responsabil pentru mine, spuse ea.

Sarah se încruntă la ea.

— Trebuie să fi condus ca un nebun ca să ajungă aici atât de repede și nici măcar nu s-a oprit la casă. S-a dus direct în grajd, a înșeuat calul și a dispărut.

Eloise o privi pe mătușă-sa cu răceală.

— Niciodată n-aș fi gândit despre tine că ai o astfel de latură romantică.

— Îmi place să-i văd pe cei care se iubesc rezolvându-și problemele, în loc s-o ia pe drumuri

separate... Privirea ei se aținti asupra nepoatei... Comportă-te cu asprime și o să regreti tot restul vieții.

Eloise era sigură că văzuse o umbră de tristețe în ochii mătușii ei.

— Sună ca și cum ai vorbi din experiență.

Spatele lui Sarah se îndreptă.

— A trecut multă apă pe râu, spuse ea. Pentru tine însă, mai este timp să eviți o greșeală.

— Problema este că nu-s sigură dacă greșeala ar fi să mă lupt pentru căsătoria mea sau s-o las să se destrame, mărturisi Eloise.

Sarah o îmbrățișă.

— Tot ceea ce-ți sugerez este să lași timpul să treacă și să nu iei decizii pripite.

— Poate că decizia nu trebuie s-o iau eu.

Sarah își privi nepoata în ochi.

— Niciodată nu te-ai dat la o parte din fața unei provocări.

O provocare. Era un mod potrivit de a-l descrie pe Jonah Tavish, gândi Eloise. Un tur de forță imposibil ar putea fi o descriere mai bună, se corectă ea. Deodată, nevrând să se mai gândească la el, spuse :

— Care-i problema cu apa de râu ? Ce s-a întâmplat între tine și bărbatul pe care l-ai iubit ? Cu tenacitatea ta, nu pot să cred că ai renunțat așa de simplu.

— Ward Andrews și cu mine eram amândoi foarte mândri. Nici unul din noi n-ar fi cedat... Sarah o studie îndeaproape pe nepoata ei... Eloise pe care o știam era cam ca mine. Nu fă aceeași greșeală pe care am făcut-o eu.

Din nou, Eloise văzu tristețe în ochii mătușii. Apoi, expresia acesteia deveni severă.

— Și acum, că am avut această mică discuție, este timpul ca eu să scriu niște scrisori pe care le-am neglijat și tu să te speli și să tragi un pui de somn. De asemenea, există o listă cu mesaje telefonice pentru tine. A sunat unchiul tău Prescott și la fel și mătușa Maud și mătușa Belinda. Le-am spus fratelui și surorilor mele că o să iei legătura cu ei când o să-ți amintești cine sunt.

— Mulțumesc, spuse Eloise recunoscătoare, fiindcă nu trebuia să facă conversație cu oameni care, pe moment, îi erau străini.

— A sunat și verișoara ta Irene... Pe fața lui Sarah apăru o expresie gânditoare... Ar trebui s-o vizitez... Apoi, brusc, atenția ei se îndreptă spre Eloise... Dar mai întâi am nevoie să te știu vindecată. Acum, du-te la etaj și trage un pui de somn.

Mătușa Sarah era plină de surprize, gândea Eloise în timp ce urca scările. Niciodată nu și-o închipuisese pe mătușa-sa ca pe o romantică și în orice caz, nu ca pe o romantică ce-și pierduse iubirea în trecut.

— Evident, oamenii nu sunt așa cum par la suprafață, mormăi ea, puțin mai târziu, când se afla în pat.

Trăsăturile ei se întunecară.

— Totuși, în cazul lui Jonah, bănuiesc că sufletul lui este prea dur ca să fie pătruns. Și, adăugă ea, și chiar dacă aş avea succes, s-ar putea să fiu dezamăgită de ceea ce aş putea găsi.

CAPITOLUL VIII

Ștergându-și motorina și murdăria de pe mâini cu o cârpă, Eloise privea la grămada de bucăți de motocicletă care zăceau pe jos în atelier. Încercase să urmeze sfatul mătușii ei și să ațipească, dar fusese prea agitată ca să doarmă. După ce se învârtise când pe o parte, când pe alta, coborâse la parter, se fățaise prin casă, apoi ieșise afară. Pașii o purtasera spre cutiile unde se afla motocicleta dezmembrată. Neînțelegând de ce, luase o roabă și mutase conținutul cutiilor în atelier.

— Credeam că te odihnești.

Eloise se întoarse și o văzu pe Sarah care stătea în prag.

— Am încercat, dar n-am putut.

— Poți să duci un măgar la apă, dar nu-l poți face să bea, spuse Sarah cu resemnare.

— Credeam că este vorba de un cal... Poți duce un cal la adăpat, o corectă Eloise.

— Măgar se potrivește mai bine, ripostă Sarah... Apoi privirea ei cercetă grămada de fiare de pe podea... Ce naiba vrei să faci cu mizeria asta ?

— Am de gând să le sortez.

Cuvintele îi scăpaseră fără să se gândească și Eloise fu surprinsă de răspunsul ei, așa cum părea și mătușă-sa.

— Ce naiba faci ?

— Nu sunt sigură, mărturisi Eloise. Sortarea lor mi se pare lucrul cel mai bun pe care pot să-l fac.

Sarah se uită la nepoata ei, apoi la grămada de pe podea și iar înapoi la Eloise. După o clipă, zise :

— Ei bine, nu cred c-ai să intri în vreo încurcătură, făcând asta... Zâmbind încurajator, adăugă... Distrează-te, după care plecă.

— Să le sortez ? Am spus că am de gând să le sortez ? murmură Eloise. Poate că ar trebui să revin asupra acestei hotărâri.

Dar chiar când încerca să se convingă că ar fi o pierdere de timp inutilă, se aplecă și luă o piesă, după care începu s-o șteargă cu cârpa de care se folosisese pentru a-și îndepărta murdăria de pe mâini.

Mai târziu, când Sarah se întoarce în atelier ca s-o informeze că este vremea cinei, Eloise fu șocată să realizeze cât de repede trecuse timpul.

— Se pare că sortatul merge încet, remarcă Sarah uitându-se la grămada cea mare din mijlocul încăperii și la cea mică de lângă perete.

— Curăț fiecare piesă în parte, îi explică Eloise.

Sarah o privi gânditoare.

— Ei bine, se pare că știi ce faci. Presupun că ceva din dragostea tatălui tău pentru tinichele s-a lipit și de tine.

— Așa se pare, replică Eloise, simțind că devine relaxată pentru prima dată de când își recăpătase cunoștința în spital.

Dar pe când se spăla pentru cină, încordarea îi reveni și știu că era din cauză că trebuia să-l vadă pe Jonah. Își privi imaginea din oglinda de la baie.

— N-o să lași ca prezența acestui om să te enerveze ! Ignoră-l ! își ordonă ea.

Intrând în bucătărie, își îndreptă spatele ca și cum s-ar fi pregătit de o bătălie. Uitându-se spre masă remarcă doar două tacâmuri. Gândul că mătușa Sarah avea de gând să-i lase singuri pe ea și pe Jonah o tulbură.

— Jonah nu va veni la cină, zise Sarah observând privirea Eloisei. A dat telefon să spună că va lucra până târziu și-l va trimite pe Tommy să-i cumpere ceva de mâncare de la un bar.

„Ferice de el“, gândi Eloise în timp ce Sarah puneă un castron pe masă.

— Este **paella**. Am învățat s-o prepar când lucram pentru un director de film, care filma în Spania. Este o versiune spaniolă a supei făcută de bunica mea, din resturi. În loc de ceea ce puneă ea, iei niște orez și-l amesteci cu tot ce ai în frigider și-ți convine ca gust... Se încrunță spre fața neîncrezătoare a Eloisei... Gustă înainte de a strâmba din nas !

Ascultătoare, Eloise își puse în farfurie și luă o înghițitură. Tăria condimentelor îi mută nasul din loc.

— Este foarte condimentat, spuse ea cu diplomatie.

Sarah dădu din cap aprobator. Când începu să mănânce, o sclipire de amuzament îi apărură în ochi.

— Atunci eram angajată de studio să am grijă de director. Avea piciorul și nasul rupt de la schi. Fractura de la picior era destul de gravă și folosea un scaun cu roțile. Dar nu credea că asta l-ar putea opri de a merge la barul de noapte. Bineînțeles că trebuia să merg cu el.

În timp ce Sarah se lansa în descrierea năravurilor directorului, Eloise realizează că femeia avusese o viață destul de aventuroasă. Dar oricât de antrenantă era povestirea lui Sarah, nu-i captă atenția Eloisei. În loc de asta, ea se trezi uitându-se spre scaunul gol al lui Jonah.

— Ți-e dor de el, spuse brusc Sarah.

Eloise se întoarse și o văzu arătând spre scaunul lui Jonah.

— Nu fi caraghioasă, ripostă Eloise.

Sarah ridică sceptic dintr-o sprânceană.

Eloise răsuflă adânc.

— Ei bine, mi-e dor de el, recunosc eu bașumflată. Nu știu de ce. Chiar dacă ar fi aici, ar sta acolo fără să scoată un cuvânt.

Pe fața lui Sarah apărură o privire visătoare.

— Și eu stăteam cu Ward în aceeași cameră. Nu trebuia să spunem nimic, nici măcar să stăm prea aproape. Îmi plăcea, pur și simplu, să am grijă de el și să-l văd.

Eloise se încruntă.

— Este greu de crezut că-ș putea simți așa ceva pentru Jonah. El nu simte nimic pentru mine.

— Înainte de a lua vreo hotărâre, poate că ar trebui să faci puțin mai mult efort să-l cunoști, sugerează Sarah.

Încruntarea Eloisei se accentuă.

— Am încercat. Dar el și-a construit un zid gros în jurul lui.

— Trebuie doar o mică fisură ca zidul să se prăbușească, declară Sarah.

Eloise găsi că este dificil să-și închipuie zidul lui Jonah prăbușindu-se.

În timp ce spălau vasele, agitația îi reveni.

— Plec în spate să mai sortez, o informă ea pe mătușă-sa după ce terminară.

Sarah se încruntă dezaprobator.

— N-ar trebui să te suprasolicite, o avertiză ea din nou.

— Folosesc tot atâta energie ca și cum aş sta pe un scaun, tricotând, o contrazise ea. În afară de asta, mă liniștește.

Sovăind, Sarah cedă.

— În cazul acesta, dă-i drumul. Dar sper să știi măsura, să te oprești dacă obosești.

Promitând că așa va face, Eloise luă câteva carpe curate, apoi plecă înapoi în atelier. Așezându-se cu picioarele încrucișate pe podea, apucă o piesă. Începând s-o șteargă, în minte îi apărură brusc o imagine. Era Jonah împreună cu ea, amândoi în genunchi lângă o motocicletă asamblată pe jumătate. El îi arăta cum să atașeze carburatorul. Expresia lui era concentrată ca și cum îi relata ceva foarte important și ea avea sentimentul că lui îi place să facă pe profesorul.

Rămase nemișcată, înlemnită din cauza șocului. Ea presupusese că tatăl ei fusese acela care

o învățase mecanică. Acum, își dădu seama că fusese Jonah. Deci, ei făcuseră multe împreună, nu împărțiseră numai patul.

Sperând că-și va aminti mai mult, începu să lucreze din nou.

— Îți dai seama cât este de târziu ? Trebuia să fii de mult în pat, se auzi o voce bărbătească care întrerupse concentrarea Eloisei.

Se uită în sus și-l văzu pe Jonah în pragul atelierului. Arăta obosit și iritat.

Uitându-se la ceasul de pe perete, ea observă că era aproape miezul nopții.

— Am fost atât de ocupată încât nu mi-am dat seama, ripostă ea cu calm, refuzând să-i permită să bombănească.

El continua să se încrunte spre ea.

— Am găsit-o pe Sarah adormită și pe tine dispărută. N-am avut nici o idee despre ce s-a întâmplat cu tine. A trebuit s-o scol pe Sarah ca să aflu unde ești.

În adâncul ochilor lui căprui, și furioși, Eloise remarcă îngrijorare. Un val ușor de plăcere începu s-o cuprindă.

— Ai fost chiar îngrijorat din cauza mea ? Expresia lui se întunecă și mai tare.

— Le-am promis doctorului Green și mamei tale că voi veghea să nu ți se întâmple nimic.

Senzația de plăcere îi dispăru. Din nou el vorbea despre datoria lui.

— Aș vrea să-ți intre în căpațâna aceea tare a ta că n-am nevoie de tine ca să ai grijă de mine!

El ridică o sprânceană.

— Nu sunt cel cu țeasta cea mai groasă din această cameră. Trebuie s-o fi bătut la cap pe Sarah să te lase să stai aici și nu cred c-a fost ușor.

Eloise se strâmbă vinovată.

— I-am promis că o să mă întorc în casă la ora nouă. Bănuiesc că s-a dus la culcare înainte.

Privirea lui Jonah o părăsi ca să se plimbe peste piesele de motocicletă.

— Ce faci, în mod exact, cu mizeria asta? întrebă el, tonul lui lăsând să se înțeleagă că ea-și pierdea timpul cu o ocupație prostească.

— Le curăț și le sortez, răspunse ea.

El o privi sec.

— Și ce ai de gând să faci când vei termina cu curățatul și sortatul?

— Mi-am pus în cap să-mi reconstruiesc motocicletă.

Eloisei îi veni să-și înghită cuvintele când își dădu seama ce spusese. „Ar trebui să mă gândesc înainte de a vorbi“ se admonestă ea. Jonah credea acum că ea își asuma întreaga sarcină.

— Cel puțin știu unde să te găesc în următoarele zile, spuse el.

Îl privi uimită.

— Chiar crezi c-aș putea s-o fac ca înainte?

El îi întâlni privirea.

— Am învățat chiar de la începutul căsătoriei noastre că nu trebuie să te subestimez.

Eloise se trezi zâmbind cu toată gura la această dovadă de încredere. O căldură bruscă apărură în adâncul ochilor lui și o cuprinse o senzație de

încântare. Apoi, masca aceea a lui, rece și impersonală, se întoarce.

— Totuși, cred că este timpul să-ți dai seama că este noapte și să te duci la culcare, termină el, tonul lui sunând ca un ordin.

— Da, desigur, reuși ea să spună, descoperind că dorea atât de mult să-l sărute încât i se făcuse un ghem în stomac.

„Sunt ultima persoană de care ar vrea să fie sărutat“ se ironiză ea în timp ce se scula. Pentru confirmare, se uită la el. Respirația i se opri. În locul răcelii pe care se aștepta s-o vadă în ochii lui, acolo se afla o căldură atât de intensă încât i se înmuieră picioarele.

Amintirea lor împreună în atelier îi străfulgeră mintea. Stăteau uitându-se unul la celălalt cu intensitate, așa cum făceau acum. Apoi, el o săltase în brațe și se grăbise spre casă. Pe fața lui se citea pofta trupească și un fior de excitație o străbătu. Răsufală adânc și se forță să revină în prezent.

Masca rece și impersonală coborâse iarăși peste trăsăturile lui Jonah.

— Du-te în casă. Eu voi stinge luminile și voi încuia, îi comandă el.

Apropiindu-se de el, îi caută privirea.

— Căsătoria noastră n-a fost chiar rea, spuse ea pe un ton care-l provoca să nege acest lucru.

— Nu, cedă el... Din nou în ochii lui apărură căldura... A avut momentele ei... Oboseala i se reflecta pe față... Du-te la culcare, Ellie, îi ordonă el posomorât.

Dorința de a-l invita să vină cu ea era atât de puternică încât putea simți cuvintele formân-

du-i-se pe vârful limbii. Apoi, își aminti modul în care o respinsese noaptea trecută. Refuza să se facă de răs iarăși. Grăbită, trecu pe lângă el și o luă spre casă.

Mai târziu, când stătea întinsă în pat, își aminti din nou imaginea în care el o lua în brațe și o ducea în casă.

— Dar a fost dragoste sau poftă carnală ? se adresa ea răgușită întunericului.

Poftă din partea lui, veni răspunsul. Gândul că propriile ei sentimente deveniseră mai profunde, începu să-i frământă mintea. „Te rog, Doamne, nu mă lăsa să fiu atât de proastă, m-am îndrăgostit de el !” se rugă ea printre dinții încheiați. O cuprinse oboseala și adormi.

*

* *

Eloise se ridică și-și îndreptă spatele. Cu excepția unei pauze la prânz, lucrase toată ziua la motocicletă. Mersese încet. Era sigură că nu mai asamblase niciodată o motocicletă. Uneori, trebuia să se uite mult timp la o piesă ca să-și dea seama unde se potrivește.

— N-ar fi trebuit s-o dezasambleze în halul acesta, bombăni ea.

O bătaie în ușa, care era mai curând o lovitură decât un ciocănit, îi întrerupse lamentarea.

— Intră ! strigă ea.

— Nu pot deschide ușa. Am mâinile ocupate, se auzi replica.

Recunoscuse vocea lui Jonah. Chiar sunetul ei îi provoca o senzație de excitare.

— Nu-mi vine să cred că sunt atât de atrasă de omul ăsta, mormăi ea.

Ștergându-și mâinile de jeanși, se duse către ușă. Când o deschise, surpriza i se amplifică. Mirosul de pizza îi intră în nări și ea văzu că el ducea o cutie plată de carton și o navetă cu șase sticle de apă minerală.

— Mi-am imaginat că meriți o pauză de la mâncarea pregătită de Sarah, spuse el întinzându-i pizza.

Luând-o, ea se dădu înapoi ca să-i facă loc să intre în încăpere.

— Mulțumesc, reuși ea să spună, nerevenindu-și din șocul de a-l vedea acolo și aducându-i cina... Amintindu-și de mătușa ei, întrebă... Dar Sarah ? Sper că n-a trudit toată după-amiaza la una dintre caserolele ei.

— Am sunat-o devreme și i-am spus că merită o seară liberă. Am adus o pizza și pentru ea și a spus ceva că ar merge la un film, replică el în timp ce puneă două sticle de apă în micul frigider din colț.

Studiindu-l, Eloise îi observă o oarecare stângeneală.

— Pizza miroase delicios, spuse ea simțind nevoia să spună ceva.

— Este numai cu legume. Acesta era genul care-ți plăcea.

Punând cutia jos, pe un loc gol al bancului de lucru, ea o deschise și adulmecă aroma.

— Cred că încă îmi place.

Îndreptându-se spre chiuvetă ca să-și spele mâinile, ea fu sigură că văzuse o sclipire de ușurare în ochii lui. Gândul că el vruse să-i facă

o plăcere îi trecu prin minte, provocându-i un fior de bucurie. „Ești supersensibilă, se certă ea. Nu ți-a spus el clar că vrea să scape de căsătorie? Și, adăugă ea, ar trebui să te simți ușurată că asta este dorința lui“. Din câte știa despre el, ar fi greu să trăiască împreună... nu, ar fi imposibil, se corectă ea. Poate că de aceea nu-și putea aminti ce se întâmplase între ei.

Când se întoarse spre locul unde se afla pizza, Jonah îi întinse o sticlă cu apă minerală. Era rece, dar locul unde degetele lui o atinseseră părea că o arde. „Bine ! Bine ! Deci atracția fizică spre el era incredibil de puternică“, adăugă ea posomorâtă. Dar partea fizică era doar un aspect al durabilității unei căsătorii, se împotrivi ea. Cel mai înțelept ar fi să-l trimită să-și vadă de drum. Spre necazul ei, acest gând o făcu să simtă o împunsătură în inimă.

Gemu în sinea ei din cauza felului în care el îi tulbura atât de ușor emoțiile și o făcea să fie nehotărâtă și nesigură asupra căii pe care trebuia s-o urmeze. Își strânse maxilarele cu încăpățănare. Trebuia să învețe mai multe despre el și relația lor. Acesta era unicul mod în care și-ar putea găsi liniștea.

— Când am început să lucrez la astea... făcu o pauză și arătă cu capul în direcția grămezii de pe podea... credeam că tatăl meu fusese cel care mă învățase. Dar tu ai fost acela, nu-i așa ?

În timp ce-i întindea o bucată de pizza, privirea lui era indescifrabilă.

— Obişnuiai să stai și să mă privești reparând. Apoi, într-o zi, mi-ai spus că ți se pare foar-

te distractiv ceea ce făceam eu și m-ai rugat să te învâț. Ai învățat repede.

— Probabil am moștenit înclinația spre mecanică de la tata, presupuse ea.

— Cam așa ceva, o aprobă el, apoi își concentrează atenția asupra pizzei.

Încercând să continue conversația, ea întreabă :

— Deci, am învățat repede ?

— Da, replică el la repezeală, apoi arată spre bucata de pizza din mâna ei. Ar trebui s-o mănânci înainte de a se răci.

Din vocea lui se subînțelegea că nu dorește să continue discuția.

Din nou ea văzu sclipirea de stânjeneală din ochii lui. El îi amintea de un armăsar nervos. Fortându-l să vorbească mai mult, în acest moment, s-ar putea ca el să explodeze, raționa ea. Înfrânându-și dorința, Eloise se apucă să-și mănânce pizza.

Câteva minute mai târziu, în timp ce el termina ultima bucatică, ea-l examinează fătis. De când se întorsese de la spital, el îi evitase compania pe cât posibil. Când nu fusese posibil, contactul fusese scurt. Dar în seara aceasta, el chiar o căutase.

Gândul că el se hotărâse să se mute și pizza era un fel de rămas-bun, îi veni în minte. Ar fi mai bine să plece, își spuse ea. Dar în loc de ușurarea pe care dorea s-o simtă, din nou simți un ghimpe de regret. Dorința de a găsi ce să-i spună ca să-l facă să rămână, era puternică. Gemu în tăcere, plină de neputință. O făcea să se simtă atât de confuză !

— Mă întrebam dacă vrei un ajutor, spuse el pe neașteptate, rupând tăcerea.

Ea-și mască cu greu surpriza. El se oferea să rămână... rupând tăcerea.

Ea-și mască cu greu surpriza. El se oferea să rămână... să lucreze cu ea.

— Sigur, dacă chiar vrei, rosti ea, forțându-se ca vocea să-i fie indiferentă pentru a-i ascunde încântarea.

La urma-urmei, avea și ea mândria ei și, până acum, îi arătase clar că vrea să aibă de-a face cu ea cât mai puțin posibil.

Expresia lui se întunecă.

— Bănuiesc că te descurci și singură.

Apucând cutia goală de pizza, el se îndreptă spre ușă.

În gând, ea-și dădu o palmă. Fusesse prea rece, prea indiferentă.

— În prezent, aveam un mic necaz... Uitând de mândrie, se așeză în fața lui, blocându-i ieșirea... Nu cred că am asamblat vreodată o motocicletă, de una singură. Aș avea nevoie de ajutor.

Pentru o clipă, el ezită și ea fu sigură că își revizuiua propunerea. Apoi, încuviințând din cap, el își schimbă direcția.

Când începură să lucreze, Eloise considera că nu trebuie să forțeze o conversație. Se blamă că este lașă, dar nu voia să-l alunge. Ca să-și liniștească mândria, își spuse că dacă pleca, nu va afla niciodată nimic despre el.

Și învățase ceva fără să forțeze nota, recunoscându ea după un timp. El era foarte entuziast în privința muncii sale și foarte, foarte capabil. Dar ceea ce o uimea cu adevărat era cât de răbdător

putea fi. Nu preluase el reparația motocicletei, o lăsase pe ea. Dacă ea se grăbea sau încerca să pună o piesă greșit, el îi explica cu blândețe ceea ce trebuie făcut, apoi o lăsa pe ea.

Eloise zâmbi triumfător în timp ce termina de asamblat motorul.

— S-a făcut, anunță ea mândră... Uitându-se în sus îl văzu pe Jonah zâmbindu-i și o copleși un sentiment de plenitudine... Și acum ? se auzi ea întrebând încet.

Din nou un sentiment de „dējă vu“ o cuprinsese în timp ce pronunța vorbele. Cu ochii minții, îl văzu aplecându-se și sărutând-o.

Privirea lui se îndreptă spre motocicleta asamblată parțial.

— Fixează-o.

Senzația de „dējă vu“ dispăru, dar amintirea rămase. O sărutase el în condiții similare sau ea voia atât de tare să fie sărutată încât își imagina ? se întrebă ea. Uitându-se la motor ca să-i evite privirea, era nevoită să înfrunte adevărul. Cândva, fusese îndrăgostită de soțul ei. Era singura explicație a intensității reacției față de el. Ceea ce nu știa era dacă el fusese vreodată îndrăgostit de ea.

Privindu-l cu coada ochiului, ea-i văzu linia dârză a maxilarelor. Jonah Tavish nu era un om care să permită cuiva să se apropie de el, gândi ea. Cum naiba de se îndrăgostise de el ? Apoi își aminti de noaptea cu furtună și cum rămăsese cu ea ca să nu fie speriată. Și ziua în care plecase să călărească singură, iar el o căutase ca să se asigure că totul este în ordine. Recunoscuse că este un om bun, decent. Și luând în considerare fap-

tul că-i plătise toți banii cu care-l împrumutase; era și un om cinstit și mândru. Era, conchise ea, un bărbat care merita să fie iubit.

„Dar el nu mă iubește“. Acel gând îi apărură în minte ca o umbră. Fiecare fibră a ei îi spunea că acesta era adevărul. Lacrimi fierbinți de dezamăgire îi arseră ochii, dar mândria le opri.

Își îndreptă întreaga atenție asupra motorului. Dar când încercă să-l miște, acesta se dovedi a fi greu.

— Lasă-mă să te ajut, spuse Jonah.

Umărul lui se apropie de al ei și degetele lui le atinseră pe ale Eloisei în căutarea a ceva de care să apuce.

Fiecare punct de contact îi transmise Eloisei fiori în tot corpul. Se uită în jos la motor și răsuflă adânc, pentru a-și înăbuși dorința care prindea viața în ea. Tocmai când se credea mai stăpână pe sine, el fu forțat să se sprijine de ea. Fața lui era lângă gâtul ei și în timp ce răsuflarea lui caldă îi mângâia părul și-i stârnea pielea sensibilă, ea crezu că o să geamă din cauza nepuținței.

Oprindu-se brusc, când motorul era abia la un centimetru de podea, el îl puse jos. Apoi, lăsându-l, se îndreptă.

— Este aproape unsprezece, spuse el. Cred că este noapte de-a binelea. Te voi ajuta să termini mâine dimineață.

Și ea se îndreptă și-l privi în față. Dorința pe care o citea în ochii lui era egală cu a ei.

— Jonah ? îi pronunță ea numele cu o voce blândă, întrebătoare.

Maxilarul lui se încordă. Realizând că recunoștea acea privire, ea se tulbură. El avusese o confruntare cu sine însuși și ajunsese la o concluzie.

— Venirea mea aici, în astă-seară, a fost o greșeală, spuse el posomorât. Căsătoria noastră a fost o greșeală.

Ea simți un nod în stomac. În vocea lui era o notă care-i spunea că hotărârea lui era luată. Mândria îi ordonă să se întoarcă și să plece, dar ceva din interior o împingea să asculte.

— De ce este o greșeală faptul că suntem aici? Și de ce a fost căsătoria noastră o greșeală? întrebă ea.

El se încruntă de parcă ar fi fost supărat și iritat din cauza neînțelegerii ei.

— Provenim din lumi diferite. Niciodată nu m-aș acomoda în lumea ta și nu ți-aș cere nici-când să te potrivești într-a mea.

— Sună ca o melodramă, ripostă ea. O melodramă foarte proastă.

— Este o realitate, răspuse el... Maxilarul îi zvâcni în încercarea de a se controla. Îi arătă cicatricea de pe obraz... Nu-ți amintești cum am căpătat asta? Ei bine, o să-ți reamintesc. Am primit-o într-o bătaie la un bar, în New Orleans, când aveam nouăsprezece ani. L-am omorât pe om în acea luptă. A venit la mine cu un cuțit și a reușit să-mi taie obrazul. Am ripostat. A căzut peste bar și și-a frânt gâtul. Am stat un an și jumătate în pușcărie pentru omor prin imprudență.

Gândul că fusese tăiat îi provocă o durere în propriul ei obraz. Se scandaliză.

— Erai în legitimă apărare. N-aveau dreptul să te închidă.

— A fost o lecție despre cum să nu-mi aleg prietenii, spuse el cu răceală... O țintui cu privirea... O persoană este judecată după cei care-l înconjoară. Dacă alții din acest oraș, mama sau tatăl tău vitreg, ori familia Thompson, de exemplu, ar descoperi dosarul meu de la închisoare, ar adăuga, cu siguranță, propria lor versiune la poveste și te-ai trezi ostracizată de așa-zișii tăi prieteni.

Poate că descoperirea dosarului lui de pușcăriaș cauzase blocarea memoriei ei, se gândi ea.

— Când am descoperit asta, în legătură cu trecutul tău ?

Umerii lui se înălțară la insinuarea că i-ar fi ascuns această informație.

— Ți-am spus înainte de a ne căsători.

Ei bine, asta nu putea fi ceea ce mintea ei încerca cu atâta putere să nu-și amintească, conchise ea. Își ridică privirea spre el.

— Este clar că n-am fost preocupată de asta.

— Nu, n-ai fost, recunoscui el. Și asta m-a surprins. Când ți-am spus, mi-am imaginat c-ai s-o iei la fugă ca iepurele. Dar n-ai făcut-o. Ai spus că oferta ta rămâne neclintită.

Eloise continua să-l privească pătrunzător.

— Și, în aparență, la acea vreme, nu te îngrijora că reputația mea este murdărită prin această asociere... Prin cap îi trecu un gând amar... Sau erau așa de importanți banii mei încât nu-ți păsa cât mă costă pe mine și acum, când ai ce-ai dorit, te simți mai mărinimos ?

El făcu o grimasă în fața acestei acuzații.

— Când m-am căsătorit cu tine, mi-am imaginat că știi ce faci. Totdeauna am gândit despre tine că ești o femeie de afaceri care-și poartă singură de grijă. Mi-am închipuit că dacă cineva află despre trecutul meu, tu vei pretinde că n-ai știut nimic și te vei îndepărta. Dar nu-ai fost așa cum mă așteptam. Ești o femeie decentă.

— Am fost o nevastă plicticoasă?... Întrebarea țășni înainte de a o putea opri. Apoi se auzi adăugând... De aceea vrei să destrami căsătoria noastră cu atâta ușurință?

El răsufală cu greutate.

— N-ai fost niciodată plicticoasă. Fac ceea ce cred că este corect pentru noi amândoi... Arăta cu capul spre ușă... Du-te în casă și eu voi închide pe aici.

Ea voia să întrebe cum putea fi el atât de sigur ce este corect pentru ei amândoi, dar cuvintele i se opriră în gât. El știa ceea ce este bine pentru el și asta conta. Ea nu voia să se agațe de cineva care dorea să fie liber.

Îndepărtându-și privirea de la el, plecă.

Tot timpul cât făcu duș căută să și-l scoată din minte, dar acei ochi câprui, plini de dorință, o urmăreau.

Unii bărbați, gândi ea, împing simțul onoarei prea departe.

Stând întinsă în pat, auzi pași urcând scările. Știa că sunt ai lui Jonah, fiindcă o auzise pe Sarah sforăind, când intrase în casă. Își dădu de asemenea seama că stătea încordată acolo, ascultând sunete care s-o asigure de prezența lui în casă. Bombănindu-se pentru această dorință a ei ca el să fie acolo, închise ochii și adormi.

CAPITOLUL IX

În dimineața următoare, Eloise coborî la micul dejun ca să descopere că Jonah mâncase deja și plecase.

— Și-a făcut câteva ouă și mânca, atunci când am venit eu, spuse Sarah urmărind-o îndeaproape pe nepoata ei. Voi doi v-ați certat, nu-i așa ?

— Nu... Acționând dintr-un impuls, Eloise se îndreptă spre ușa din spate... Am uitat ceva în atelier, seara trecută. Mă întorc imediat.

Afară, descoperi motivul pentru care Jonah intrase în casă așa de târziu. Stătuse și montase motorul.

— Ca să evite să lucreze cu mine, murmură ea.

Gândul va fi mai ușor pentru amândoi dacă ea i-ar împacheta lucrurile și i le va pune la ușă când va veni el acasă, îi trecu prin cap.

— Și chiar așa am să și fac, anunță ea grămada de fiare.

Această hotărâre îi provocă o durere în adâncul ei, dar decise să nu dea nici o importanță senzației.

— Ai găsit ce căutai ? întreabă Sarah, când Eloise se întoarce în bucătărie.

— Jonah a montat singur motorul, ca să nu trebuiască să lucreze cu mine, explică Eloise posomorâtă. Și de când m-a făcut să înțeleg în mod clar că-mi evită compania, am hotărât că este timpul să-l dau afară din casă, termină ea. Când va veni acasă diseară, își va găsi lucrurile așteptându-l la ușă.

— Ei bine, o să ai nevoie de energie, așa că stai jos și mănâncă, îi ordonă Sarah.

Eloise încercă un sentiment de dezamăgire și-și dădu seama că sperase că mătușă-sa va încerca s-o convingă să nu-l gonească pe Jonah.

— Aveam impresia că-l placi pe Jonah, se auzi ea spunând.

— Îl plac. Dar trebuie să-ți iei singură decizia... Sarah se mișcă spre masă. Așează-te. Ți-am făcut ovăz cu struguri, nuci și scorțișoară.

— Urăsc ovăzul. Întotdeauna l-am urât, bombăni Eloise.

Sarah zâmbi cu toată gura.

— Se pare că-ți revine memoria.

Eloise fu cuprinsă de exaltare.

— Da, se întoarce... Uitând de ovăz caută și alte semne, dar nu dădu decât de întuneric... În aparență, neplăcerea mea de a mânca ovăz a fost doar o străfulgerare, spuse ea dezamăgită.

Sarah o îmbrățișă.

— Cu timpul o să-ți amintești totul, spuse ea încrezătoare, apoi expresia ei deveni severă. Totuși, ovăzul înseamnă sănătate. Este păcat că ți-ai amintit că nu-ți place. Oricum, o să-l mănânci.

Știind că nu-i folosea la nimic să se certe, Eloise se așează și se forță să înghită o lingură plină. De fapt, n-avea gust rău, recunoscuse ea, înghițind o a doua lingură.

În timp ce-și turna o ceașcă de cafea și se așeza lângă nepoata ei, pe fața lui Sarah apărură o expresie gânditoare.

— Știi, spuse ea, Jonah îmi amintește de un om pe care l-am îngrijit.

— Trebuie să fi fost o experiență îngrozitoare, ripostă sec Eloise.

Făcându-se că nu observă sarcasmul nepotei sale, Sarah continuă :

— El era cascador în filme și la televiziune. Își rupsese câteva oase făcând un fel de săritură din elicopter. N-am întâlnit pe cineva ca el. Nimic nu părea să-l înspăimânte. Mi-a arătat clipuri din cele mai bune execuții ale lui. Într-unul îi lăsa pe păianjeni să se plimbe pe el. Știi, aceia lungi și păroși.

Eloise se cutremură.

— Îmi imaginez.

— L-am întrebat cum poate face astfel de lucruri, spuse Sarah.

Când mătușa ei tăcu, Eloise se uită în sus.

— Și ce a spus ?

Privirea lui Sarah o întâlni pe cea a Eloisei.

— Mi-a spus că șmecheria este să nu-ți pese! Zicea că nu poți fi rănit dacă nu-ți pasă.

Pentru un moment mai lung, Eloise doar stătu privind-o pe mătușa sa în față. Germeni de memorie începură să-i încolțească. Nu erau chiar coerenți. Erau mai mult străfulgerări decât scene întregi. Brusc, își împinse scaunul și se sculă :

— Cred că am nevoie să merg pe verandă, pentru o vreme, și să mă gândesc, spuse ea.

— Du-te și fă asta ! îi strigă Sarah în timp ce nepoata se îndepărta.

Stând în balansoarul de pe verandă, Eloise începu să-și amintească o grămadă de lucruri. Unele erau bune, altele rele.

Un lucru, totuși, o uimi. Reflectând asupra momentului când ea și Jonah se căsătoriseră, își aminti că reverendul Randal nu avusese nici o obiecție împotriva acestei uniri. La acea vreme, reverendul nu era de mult timp venit în oraș. El era în Hornsburg doar de câțiva ani și ea presupusese că lipsa unui sfat de avertizare din partea lui se datora faptului că el ori nu-l cunoștea pe Jonah, ori n-avea nici o opinie. Sau, poate, o cunoștea pe ea suficient de bine ca să știe că va face ce dorește, fără să o intereseze sfatul lui și nu voia s-o supere și s-o piardă din rândul enoriașilor.

Dar când venise s-o viziteze la spital, Jonah era în camera ei. Reverendul îi strânsese mâna lui Jonah și comportamentul lui față de soțul ei fusese prietenesc. Asta o lăsase cu impresia că reverendul îl știa pe Jonah și-l place în mod sincer.

— Vrei să te ajut să împachetezi lucrurile lui Jonah ?

Eloise se uită spre ușă și o văzu pe Sarah stând acolo, gata de a se apuca de treabă.

— M-am hotărât să reconsider această decizie, replică ea.

— Atunci mă întorc la bucătăria mea, spuse Sarah și intră în casă.

Eloise se strâmbă spre pragul, acum gol, al ușii.

— Este de acord cu orice am spus eu azi-dimineață, în afară de ovăz, și mă lasă doar cu îndoieli.

Părăsind balansoarul se duse înăuntru și-și găsi poșeta și cheile. Apoi o căută pe Sarah.

— Am început să-mi amintesc câteva lucruri. Unul dintre ele este cum să conduc mașina. Plec în oraș.

— Te aștept înapoi pentru masa de prânz, spusese Sarah pe un ton de comandă. Dacă ai de gând să întârzii, dă telefon, altfel îi voi pune pe Jonah și pe șerif pe urmele tale.

Eloise o îmbrățișă pe mătușă-sa.

— Nu fi îngrijorată. Nu mi se va întâmpla nimic.

Puțin mai târziu, stătea în biroul reverendului Randal privind-l peste masa lui de lucru.

— Îmi pare bine să te văd pe picioare, zise el.

Știa că el observase că ea închisese ușa când intrase în birou și în spatele expresiei lui politicoase, îi citi curiozitatea din ochi.

— Mi-a revenit o parte din memorie, îl anunță ea.

El zâmbi cu căldură.

— Sunt bucuros să aud asta.

Ea-și înăbuși agitația de care era cuprinsă.

— Dar ceea ce mi-am amintit, ridică o serie de întrebări.

— Dă-i drumul, o încurajă el când văzu că ezită.

Neliniștea ei crescuse.

— N-aș vrea să vă supăr, dar nu găsesc un mod mai subtil de a spune ceea ce am de spus.

— Nu-i nimic, voi rezista, zise el.

Spatele Eloisei se încordă.

— Când Jonah și cu mine am venit la dumneavoastră să vă cerem să ne căsătoriți, n-ați încercat să ne sfătuiți în nici un fel. La acea vreme, am presupus că vă era pur și simplu indiferent, că singurul lucru care vă interesa la mine era faptul că provin dintr-o familie care făcea donații substanțiale și că nu voi să mă pierdeți ca enoriaș.

El zâmbi ca să-i arate că nu se simțea jignit.

— N-am încercat să vă dau nici un sfat, fiindcă erați oamenii care întotdeauna luați propriile voastre hotărâri. Și aveam încredere că voi știți cel mai bine ce vă convine.

Eloise se încruntă.

— Dar cum ați putut avea încredere în Jonah ? Sunt sigură că nu venise la această biserică sau la vreo alta, până la căsătorie. Și, după câte știu, nici n-a mai încercat, după ce ne-am căsătorit.

— Adevărat, confirmă el.

— Și ceea ce mă uluiește și mai mult, continuă ea, este modul în care v-ați comportat când ați venit să mă vizitați la spital. Jonah se afla acolo și, din felul în care v-ați salutat, mi-ați lăsat impresia că-l cunoașteți bine. De fapt era mai mult decât atât. Am avut sentimentul nu numai că-l cunoașteți, dar chiar că-l și agreeați.

Zâmbetul reverendului dispăru și expresia lui deveni sobră.

— Ar fi mai corect să spun că știu câte ceva despre bărbatul dumneavoastră, decât să spun că-l cunosc personal.

În vocea Eloisei se auzi o rugămintă.

— Trebuie să iau câteva hotărâri și am nevoie să știu ceea ce este de știut.

Reverendul Randal se lăsă pe spătarul scaunului și o privi gânditor :

— Presupun că nu există vreun motiv ca să nu vă spun. Ocupându-mă de cei mai puțini fericiți din acest oraș, am descoperit că soțul dumneavoastră a fost binefăcătorul câtorva dintre ei.

Eloise îl privi surprinsă.

— Jonah ?

— I-a întreținut, în ultimii ani, camionul bătrânului Earl Stanton la prețul unui blid de mâncare sau a unei plăcinte.

— Mi-amintesc că aducea acasă uneori câte o plăcintă sau o prăjitură, ori un borcânel de miere și zicea că sunt din partea unui client mulțumit.

Își aminti de vizita la garaj, făcută cu o săptămână în urmă. Tommy menționase că Jonah plecase s-o ajute pe bătrâna doamnă Lester și că femeia va aduce, probabil, o prăjitură de casă, în ziua următoare. Acum își dădea seama că aceasta era unica plată pe care el o accepta de la bătrână.

— Am avut oameni care mi-au spus că atunci când au fost la greu, se trezeau uneori cu o ciocănitură la ușa, după ce se întuneca, și când ieșeau găseau un coș plin cu mâncare, continuă reverendul. În câteva cazuri în coș erau și bani. Bătrâna doamnă Jarvis, care este numai ochi și urechi, zicea că-l văzuse pe Jonah lăsând un coș sau două. Dar am fost amândoi de acord că, dacă el nu vrea să se știe, vom păstra secretul. Oamenii pe care i-a ajutat erau oameni mândri care nu cereau de po-mană și bănuiesc că el voia să fie discret.

Eloise dădu din cap a încuviințare. Jonah n-ar fi vrut nimic de la nimeni.

— Apoi mai este și Tommy Dunn, adăugă reverendul Randal. Jonah a luat băiatul sub aripa lui ocrotitoare.

Un alt fragment de amintire străfulgeră în mintea Eloisei.

— Și Jonah are de gând să-l ajute pe timpul colegiului.

Reverendul se aplecă peste masă pentru a se apropia de ea.

— Mi-am pus în cap să trec într-o zi pe la Jonah și să-i vorbesc. Doream să-i mulțumesc pentru tot ajutorul pe care-l dăduse. Mi-a zis că face așa fiindcă îi promisese lui Clyde Gildes. Gildes îi ceruse să fie milostiv, în memoria lui... Se apropie și mai tare de ea... Dacă vrei să știi părerea mea, Jonah este un om bun și-i ajută pe cei în nevoie, dar nu pentru că a promis, ci pentru că așa vrea.

— Apreciez că mi-ați spus toate acestea, zise ea.

El o studie gânditor.

— Sper c-am fost în stare să vă ajut.

— Ați fost, zise ea. Mi-ați confirmat câteva lucruri pe care mi le spusese intuiția.

— Dacă simțiți nevoia să vorbiți despre vreo decizie pe care trebuie s-o luați, sunt aici să ascult, se offeri el.

Ridicându-se, ea-i întinse mâna.

— După cum spuneți, sunt obișnuită să fiu propriul meu consilier.

Acceptând strângerea ei de mână el îi zâmbi încurajator.

— Dacă vă răzgândiți, ușa mea este deschisă întotdeauna.

— Mulțumesc, spuse ea și plecă.

Conducând înapoi spre fermă, mintea îi era plină numai de Jonah. Așa cum îi spusese reverendului, memoria nu-i revenise complet. Dar ceea ce își amintea era că dorea cu disperare ca această căsătorie să meargă. Și relatările reverendului îi confirmau credința că soțul ei era un bărbat care îi merita dragostea.

— N-are altă perspectivă mai bună, deci o să trebuiască să rămână cu mine, raționă ea hotărâtă.

Informația reverendului îi dăduse de asemenea speranța că acea carapace în care Jonah își închisese inima nu era atât de impenetrabilă cum crezuse ea la început. Dar chiar dacă el nu-și deschisese niciodată sufletul în fața ei, nu-i păsa. Voia să-și împartă viața cu el și până când Jonah va găsi un loc mai bun unde să se ducă, ea va face tot ce va putea ca să-l păstreze.

— Arăți ca o femeie care are un scop, observă Sarah când Eloise păși în bucătărie.

— M-am hotărât să-mi păstrez bărbatul, replică Eloise.

Sarah zâmbi șagalnic.

— Nu da vrabia din mână pe cioara de pe gard.

— Jonah este mai mult un câine care latră decât o vrabie, dar merită încercarea, ripostă Eloise. Sarah o studie.

— Memoria ți se întoarce.

— Doar fragmente și bucăți. Dar știu că vreau ca această căsătorie a mea să meargă, spuse Eloise.

— Atunci sunt sigură că o să găsești o cale, o încurajă Sarah plină de încredere.

Eloise o îmbrățișă. După aceea se duse la frigider și începu să scoată mâncare.

— Am de gând să fac un pachet pentru prânz, și să i-l duc lui Jonah. O să descopere că nu sunt ușor de evitat.

Puțin mai târziu, cu mâncarea așezată pe locul de lângă ea precum și cu partea din față a motocicletei și o roată în portbagaj, ajunse la stația de benzină a lui Jonah.

— Credeam că o să-ți petreci ziua meșterind la motocicletă, spuse el ieșind dintr-un atelier.

— Asta și fac, replică ea ignorând ușoara iritare din vocea lui. Mi-ai promis că mă vei ajuta la partea din față a motocicletei și am nevoie să fie și roata reparată.

— Lasă-le aici. O să mă ocup de ele imediat ce termin mașina la care lucrez.

Înainte ca ea să răspundă, el o porni înapoi spre garaj.

— N-o să scapi așa de ușor de mine, murmură ea în spatele lui.

Urmându-l înăuntru, ea se apropie de mașina la care lucra Jonah. Stând aproape de el în timp ce Jonah se uită sub capotă, își atinse umărul de al lui.

— Ce nu este în regulă ?

— Nu știu încă. Nu pornește. Probabil o problemă cu șocul, replică el cu răceală.

Ea se apropie și mai tare până când șoldul i se lipi de al lui.

— Unde este șocul ?

— Acolo unde nu-l poți vedea, ripostă el cu iritare.

Hotărârea ei începu să se clatine. Poate că adevărul lui motiv de a termina cu căsnicia era că se plictisise și voia într-adevăr să plece. Nu-l putea reține împotriva voinței lui.

— Stai prea aproape, bombăni el. Am nevoie de mai mult spațiu.

Îi veni să-i spună că memoria îi revenea și că el poate pleca oricând dorește, fără probleme. Dar apoi, văzu flacăra de dorință din ochii lui. Imediat, el își îndreptă privirea înapoi, spre motor.

Hotărârea ei se întări. „Acolo unde există o scântie, focul poate fi aprins“ își spuse ea în gând. Apoi, răsă de ea însăși. Începea să gândească în felul mătușii Sarah.

Ascultătoare, se depărtă puțin de el.

— Am adus de mâncare.

— Mulțumesc.

El scăpă unealta pe care o ținea în mână și înjură pe înfundate. Ea se strădui să nu zâmbească. „Este mai bine să nu împing prea departe lucrurile“ se avertiză ea.

Hotărându-se să-l lase singur pentru un timp, ea se ridică și ieși afară. Totuși, era sigură că adăugase un plus de legănare soldurilor ei. O senzație de furnicătură la ceafă o făcu să se uite peste umăr. El o urmărea și în ochi îi apăruse din nou acea dorință. Imediat, el își îndreptă atenția spre mașină. „Cu atât mai bine“, își spuse ea în timp ce deschidea portbagajul și scotea piesele de motocicletă.

Îi era greu să stea departe de el. Doar privindu-l și simțea o plăcere. Atingerea lui îi provoca o senzație de excitare. „Sunt ca o albină atrasă de miere, metal atras de magnet“. Se strâmbă, zi-

cându-și că dacă va învinge, recompensa va merita riscul.

— Bună.

Eloise se uită împrejur la auzul salutului prietenesc, ca să-l descopere apropiindu-se pe Tommy.

— A trebuit să împing ca să pornesc mașina maiorului. A uitat farurile aprinse toată noaptea, spuse el... Privirea lui se îndreaptă spre bucățile de motocicletă... Arată ca piesele motocicletei dumneavoastră.

— Chiar și sunt. Le-am adus pentru a fi reparate.

O parte a ei era bucuroasă că băiatul se afla acolo. Prezența lui o forța să fie mai subtilă. Cea-laltă parte, totuși, îl vroia pe Jonah numai pentru ea. „Sunt nebună după acest bărbat“ recunoscuse ea, profunzimea sentimentelor ei făcând-o să se simtă tulburată.

— Lăsați-mă să vă ajut... Luând piesele, Tommy le căra în cel de al doilea atelier... Roata nu merge bine. Îi trebuie un cauciuc nou, spuse el după o examinare rapidă.

Un clopoțel semnaliză că cineva dorea să fie servit.

— Avem un client, spuse Tommy scuzându-se și se grăbi să iasă.

Nefiind în stare să stea mai mult departe de Jonah, Eloise se întoarse încet lângă el ca și cum s-ar fi plimbat aiurea. Din nou se apropie și se lipi de trupul lui, prefăcându-se interesată de munca lui.

— Cum merge ?

— De când se vede că te simți mai bine, nu

crezi c-ar fi un lucru politicos s-o iei pe mătuşa ta la plimbare ? sugera el.

Ea observă că el n-o privea în ochi. De asemenea, vocea i se îngroşase. Era o răguşeală pe care o recunoştea... o răguşeală care n-avea nimic de-a face cu furia. Iarăşi, ea trebui să se stăpânească să nu rădă.

Clopoţelul din interiorul staţiei de benzină suna anunţând un client care-şi pompase benzina şi voia să plătească. Observă că Tommy era încă ocupat.

— Mătuşa Sarah pare perfect fericită când e lăsată de capul ei. O să mă ocup de acel client.

La fel ca înainte, se asigură că şoldurile i se unduiesc mai mult ca de obicei şi, tot ca mai înainte, simţi o senzaţie de furnicătură în ceafă. Uitându-se peste umăr, îl prinse iarăşi uitându-se după ea. De data aceasta, fără nici un fel de îndoială, apăruse acea dorinţă în privirea lui. Imediat, el îşi fixă atenţia asupra motorului. Strecurându-se în spatele casei de bani, ea zâmbi. Acest mic joc al seducţiei era stimulativ şi chiar distractiv.

Dar îi producea şi un sentiment de frustrare, adăugă ea în timp ce scotea coşul cu mâncare, câteva ore mai târziu. Cu clienţii şi cu Tommy în jur, ea fusese forţată să flirteze discret.

Să nu-l muşti de ureche, îşi ordonă ea când dorinţa aproape o copleşise.

Dar acum, speră să-l aibă pe Jonah numai pentru ea, o vreme.

— Jonah mi-a cerut să vin să mănânc cu voi, spuse Tommy venind s-o ajute. I-am spus că am destule în frigider, dar el a insistat.

Eloise își înăbuși un geamăt.

— Am adus mâncare pentru zece oameni, recunosc eu, amintindu-și cum începuse să scoată mâncarea din frigider până când Sarah o întrebase dacă n-are cumva de gând să hrănească întregul oraș. Ești mai mult decât bine-venit, se forță ea să adauge, din politețe.

Nu așa-și închipuise masa cu Jonah, se gândi ea în timp ce stăteau la o masă de picnic sub un copac de lângă stație, mâncându-și sandvișul, iar băiatul și bărbatul discutând despre repararea șocurilor. La stație apărură o mașină și ea se oferă să ia banii clientului.

Părăsind masa, se întrebă dacă Jonah îi remarca absența. Și atunci, din nou simți furnicături în ceafă. Cu coada ochiului îl observă privind-o. În colțul gurii îi apărură un zâmbet, în timp ce-l aștepta pe client.

Puțin mai târziu, ea strângea mâncarea rămasă, insistând ca Tommy s-o ia și hotărî că rămânerea ei în continuare la stație ar fi total nepotrivită.

— Cred c-ar trebui să mă duc să văd ce face Sarah, îi spuse el lui Jonah când Tommy se duse în garsonieră să-și ducă resturile de mâncare.

— Mi se pare o idee bună.

Ar fi trebuit să se simtă ofensată, numai că tindea să creadă că prezența ei îl stingherea la lucru, nefiind în stare să se concentreze. Mai avea două mașini care așteptau să fie reparate și cea la care lucra când venise ea îi luase mai mult timp decât ar fi trebuit.

— Ne vedem la cină.

Se mărgini să-l sărute ușor pe gură. Nu voia să-l sperie. El îi spusese, în mod clar, că inten-

ționează să păstreze distanța și nu era bărbatul care să renunțe atât de ușor la deciziile lui.

*

* *

Întoarsă la fermă, se ocupă să-și repare motocicletă. O parte din componente le lăsase la garaj, cât despre roată, Tommy îi schimbase cauciucul și ea o adusese înapoi. Tocmai o terminase de montat când o ciocănitură în ușa fu urmată de apariția lui Mark Thompson.

— Nu-mi vine să cred că reperi acel... acel lucru, mormăi el. Aproape că te-a omorât.

— Accidentul a fost din vina mea, îl corectă ea.

El dădu din umeri ca și când n-avea importanță din vina cui se produsese accidentul.

— Mama mi-a dat telefon și mi-a spus că lucreai la stația de benzină a lui Jonah. Se presupunea că trebuie să te odihnești.

Felul lui de a-i da sfaturi o călca pe nervi, dar se strădui să fie politicoasă.

— Am stat săptămâni de zile în spital. În afara de asta, nu lucram. Mă oprisem să-i aduc mâncarea de prânz și am ajutat fiindcă era afluență de clienți.

Mark scoase o răsuflare chinuită.

— Te gândești să rămâi cu el, nu-i așa ?

— El este soțul meu.

Traversând camera cu pași mari, el o apucă de braț.

— Eu ar fi trebuit să fiu soțul tău. Toți se așteptau să ne căsătorim. Eram alegerea cea mai logică.

Eliberându-se, ea se dădu înapoi.

— M-am căsătorit cu bărbatul pe care l-am dorit.

Furia se întipări pe fața lui Mark.

— Te vei scula într-o dimineată și vei descoperi că toți banii tăi au dispărut, împreună cu prețiosul tău soț.

Ea-l privi în ochi.

— Te înșeli. Asta nu se va întâmpla.

— Într-o zi, vei regreta alegerea făcută, o avertiză el.

În timp ce pleca, trântind ușa după el, Eloise simți un fior pe șira spinării. Îi reveniră mai multe amintiri.

— A fost răsfățat de mama și tatăl lui, raționă ea cu voce tare. Este ca o oală care clocotește... și aruncă aburi fierbinți.

Îl mai văzuse ieșindu-și din fire și înainte. Era o altă trăsătură a firii lui, care o făcuse să-și pună întrebări în privința căsătoriei cu el. După ce se calmase, regretase că se înfuriase și venise să-și ceară scuze.

Scoțându-și-l pe Mark din minte, își concentră atenția asupra motocicletei. Jonah va fi mândru de ea. Brusc, o apucară îndoielile. Făcea bine încercând să-și continue căsătoria? „Sunt o soție bună pentru el” își spuse ea cu hotărâre. „Și n-o să încerc să-l rețin, dacă va dori cu adevărat să plece”.

Uitându-se la ceas, ea oftă și o luă la fugă spre casă. În drumul de înapoiere din acea după-amiază, cumpărase ingredientele pentru cina favorită a lui Jonah și, când se întorsese acasă, o informase pe Sarah că va pregăti ea masa în acea sea-

ră. Făcuse friptură cu ardei iute, înainte de a ieși să se ocupe de motocicletă, lăsând-o pe Sarah s-o supravegheze și dându-i ordin să nu adauge nimic. După ce dăduse acest ordin, se îngrijorase că i-ar fi rănit sentimentele mătușii sale, dar aceasta zămbi cunoscător.

Acum, mărindu-și pasul, Eloise își făcea socoteala că avea destul timp să se spele și să pună pâinea de seară la cuptor, înainte de venirea lui Jonah acasă.

Toată după-amiaza își cercetase garderoba, în gând. În cele din urmă se hotărâse pentru o rochie albastră de bumbac, cu decolteu adânc și fustă amplă. Rochia avea nasturi în față și ea-și adusese aminte o anumită seară când Jonah îi desfăcuse unul câte unul, părând să-i placă jocul. În timp ce se îmbrăca, își aminti, de asemenea, că și ei îi plăcuse foarte mult.

— Mi-e teamă că am vești proaste, spuse Sarah când Eloise coborî la parter. A dat telefon Jonah când erai sub duș. Are prea mult de lucru și o să-și ia niște mâncare de la un bar, termină mătușa ei.

Sarah dădu din cap.

— I-am spus că tu ai pregătit friptură și m-ai pus pe mine doar s-o păzesc. Pentru o clipă, am avut impresia că o să se răzgândească, apoi a spus că o să guste când va veni acasă și a închis... Se uită la nepoată-sa cu simpatie... Îmi pare rău.

— Ai făcut ce-ai putut, o asigură Eloise... Își îndreptă spatele cu hotărâre... Tind să cred că el încearcă să mă evite fiindcă îi este frică să nu-i distrug zidul acela cu care și-a înconjurat inima,

stabili ea mai mult pentru propriile ei urechi.

Sarah zâmbi.

— Am văzut cum se comporta când erai în pericol. Părerea mea este că zidul stă să se prăbușească.

Eloise o îmbrățișă pe mătușa ei.

— Mulțumesc. Aveam nevoie să aud asta... Se strâmbă scuzându-se. O să te las să mănânci singură. Mă duc să-l fac să afle că nu poate scăpa de mine.

— Te-aș fi împins eu spre ușă, dacă nu te-ai fi hotărât singură, replică Sarah.

Conducând spre garajul lui Jonah, Eloise își desfăcu primul nasture de la corsaj. Efectul îi plăcu. Se întrevedeau sâni și asta îi dădea un plus de farmec, imaginea ei devenind mult mai sexy.

Jonah se afla într-unul din ateliere. Avea o mașină pe rampă și el era băgat dedesubt, lucrând. Pe ușă scria ÎNCHS, iar Tommy nu se vedea. Își aminti că băiatul îi spusese că-și găsisese o prietenă și bănuia că se dusesese să se întâlnească cu ea.

„Cel puțin, Jonah și cu mine vom fi singuri“ gândi ea. Apropiindu-se de soțul ei, aflat sub mașină, văzu surprinderea din ochii lui. Apoi, privirea lui căzu pe decolteu și în ochi îi apărură o undă de căldură. Întorcându-și fața de la ea, spuse încordată :

— Îmi pare rău că n-am putut să vin la timp la cină.

— Ar trebui să-ți pară rău după desertul ratat.

El se uită iar spre ea, cu o față întunecată.

— Credeam, c-am fost de acord amândoi c-ar fi mai înțelept să ne continuăm căsătoria.

Un gând care o chinuia de mai multă vreme o făcu să simtă un ghem în stomac.

— Ai o perspectivă mai bună? Există cineva cu care ai fi preferat să fi fost căsătorit?

— Nu, nu există... Figura i se încrâncenă... Ți-am spus că nu cred în dragoste și alte prostii de genul acesta.

— Mi-ai spus asta, recunosc, ea, ghemul din stomac strângându-i-se și mai tare.

El își concentrează din nou atenția asupra lucrului, făcând-o să înțeleagă că pusese capăt conversației. Ea se încruntă spre el.

— Poți să-i intimidezi pe alții și să-i faci să te lase în pace, dar nu mă poți intimida pe mine, Jonah Tavish.

El o privi din nou, cu o expresie indescifrabilă.

— Îmi făcusem planul să avem această conversație îmbrăcată în cămașa mea roșie de noapte, mărturisi ea cu încăpățănare. Totuși, pentru o apariție în public, nu era atât de potrivită.

— Ești îmbrăcată cum trebuie, o asigură el posomorât.

Din nou ea îi văzu căldura din privire, înaintea ei ca el să și-o poată masca. Cu alt curaj, ea continuă :

— Noi n-am fost de acord că desfacerea căsătoriei ar fi cea mai bună mișcare. Ai dovedit că poți fi încăpățânat, autoritar și o persoană greu de înțeles, uneori, dar asta nu mă deranjează prea tare. Am învățat că mai mult latră decât mușți.

— Ai grijă. Ai început să vorbești cu mătușă ta, Sarah, o avertiză el sec.

Se încruntă și mai tare spre el.

— Sarcasmul tău nu mă poate face să mă răzgândesc. Intuiția îmi spune că ești un om bun, Jonah, și am de gând să mă iau după ea.

Jonah își strânse fălcile ca și cum în el s-ar fi dat o luptă interioară. Sperând ca bătaia să se termine în favoarea ei, ea continuă :

— M-am obișnuit cu tine și vreau să rămâi... Il ținui cu privirea... Și te vreau înapoi în patul meu.

Ea-și imaginase acest mic discurs în dormitorul ei și se văzuse pe sine dezbrăcându-l în timp ce vorbeau. Dar cu ușa de la atelier deschisă și cu mașinile care treceau pe stradă, gândul de a-l seduce îi cam trecuse.

— Gândește-te la ceea ce ți-am spus, termină ea. Mă duc acasă să-mi pun acea cămașă de noapte, roșie.

Îndreptându-se spre mașină, își simțea picioarele ca de cauciuc. Dacă el nu venea acasă ? Uităndu-se în oglinda retrovizoare, pe când intra în trafic, îl văzu stând acolo unde-l lăsase. Nu remarcase că se întorsese să lucreze. Stătea doar și o urmărea.

Părăsind orașul, își luă o mână de pe volan ca să-și șteargă palma udă. Iarăși se întrebă ce va face dacă el nu va veni. Din nou stomacul i se strânse.

— Dacă nu vine de data aceasta, voi încerca din nou, își spuse ea. Unele nuci sunt mai greu de spart decât altele.

Sarah stătea în balansoarul de pe verandă când Eloise se întoarse acasă.

— Până la urmă, vine Jonah la cină ? o întrebă ea pe nepoata sa care urca scările.

— Dacă vine, nu va veni pentru friptură, replică Eloise.

Ochii lui Sarah sclipiră amuzați atunci când se ridică.

— Atunci o s-o pun în frigider. Voi amândoi o s-o încălziți mai târziu, dacă o să aveți nevoie.

— Mulțumesc, spuse Eloise, continuând să urce scările.

De două ori, în drumul spre casă, văzuse faruri în oglinda retrovizoare, dar de fiecare dată acestea o luaseră în altă direcție. Cu fiecare treaptă pe care o urca, teama că el n-o va urma îi creștea. Când se schimbă în cămașa de noapte, roșie, era asaltată de îndoieli.

Stingând luminile, se duse la fereastră și privi în noapte. Își promisese că dacă va rata în seara asta, va încerca din nou, dar nu era sigură că-și va ține promisiunea. La urma-urmei, avea și ea mândria ei.

O lacrimă de frustrare i se prelinse pe obraz. „La naiba cu atitudinea lui de izolare !” înjură ea în gând. Deodată, lumina unor faruri de la distanță îi captă atenția. Un vehicul venea pe șosea. După sunetul motorului, știa că este camioneta lui Jonah, chiar înainte de a fi aproape ca s-o vadă.

Îl urmări cum intră în casă. Auzindu-i pașii pe scări, se întoarse spre ușă. Dar el nu veni în direcția ei. În loc de asta, îl auzi luând-o în josul coridorului. Își încleștă mâinile pe spătarul scaunului de lângă ea ca să nu geamă. Câteva minute mai târziu, auzi apa dușului curgând.

Sarah era încă pe verandă. Eloise știa acest lucru după scârțâitul balanșoarului. Începu să bată camera în lung și în lat. El fusese murdar. Poate că se spăla înainte de a veni în camera ei, își făcu ea socoteala. Sau poate el optase pentru un duș rece, ca să se asigure că zidul din jurul inimii nu va crăpa, adăugă jumătatea ei pesimistă.

Auzi cum apa se oprește. Cu ochii minții îl văzu cât arăta de bine când ieși de sub duș. În ea izbucni un foc. Dar era amintirea modului tandru în care el o mângâia, care permise flăcării să se dezvolte, amenințând s-o ardă. Prima dată când făcuseră dragoste, ea fusese surprinsă cât de blând și prevenitor fusese. Altă dată, el manifestase o dexteritate neașteptată.

Trupul i se încordă încercând să audă pași în coridor. Gura îi tremură de ușurare când, în sfârșit, îi auzi. Totuși, trupul îi rămânea rigid de teama că el s-ar răzgândi brusc.

Îl auzi oprindu-se în dreptul ușii ei. Înghețând, se uită la clanță. Aceasta se mișcă și ușa se deschise. În lumina din coridor, ea-l văzu stând acolo. Purta doar o pereche de jeansi. Ea nu putea face nimic... îl privea doar... Vederea lui, cu pieptul gol și picioarele goale, o ațâțase întotdeauna, dar niciodată mai mult ca acum.

Intrând, el închise ușa. Lumina lunii, filtrându-se prin ferestre, ilumina blând camera. El nu spuse nimic când se apropie de ea. Dar când o cuprinse cu brațele și gura lui o găsi pe a ei, foamea din acest sărut îi spunea că lui îi fusese la fel de dor de ea cât și ei.

— Sper ca atunci când îți va reveni memoria să nu regreti, șopti el lângă buzele ei.

— Te asigur că nu, ripostă ea.

Măinile lui se plimbau acum de-a lungul spatelui ei, apoi coborâra pentru a-i prinde fesele. Picioarele ei se înmuiau. Încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui, își mulă trupul după al lui. Senzația de a fi exact acolo unde îi era locul, îi pătrunse în fiecare fibră a ființei.

El îi părăsi gura pentru a presăra sărutări pe pielea sensibilă a gâtului.

Scoțând un geamăt de plăcere, ea-și frecă fața de pieptul lui păros. Apoi, desfăcându-și strânsoarea, ea se dădu înapoi, suficient de departe ca să-i poată găsi betelia de la jeansi.

Măinile lui i se plimbară pe coapse în timp ce o lăsa să se descurce.

— Ești cea mai sexy contabilă pe care am cunoscut-o vreodată, îi murmură el în ureche.

— Și mie-mi plac atributele tale, replică ea, desfăcând fermoarul.

El îi apucă bretelele cămășii de noapte.

— Îmi place atingerea mătăsii, dar îmi place mai mult atingerea ta, recunosc el răgușit.

— Și mie la fel, murmură ea lângă pielea lui.

Îndepărtându-se ușor de el, îl lăsa să-i coboare cămașa în jos, stând nemișcată până când acea ta căzu pe dușumea.

Odată goală, îl apucă de jeanși și-l ajută să și-i dea jos. Picioarele lui zvelte îi provocară un fior în timp ce-și mișca mâinile în susul lor. Se strecură încă o dată în brațele lui.

— A trecut atâta vreme, șopti ea, simțindu-se atât de sigură pe puterea ei de femeie încât îi venea să scoată un strigăt de triumf.

— Și eu am nevoie de tine, îl asigură ea trăgându-l spre pat.

Când el o pătrunse, ea tremură de plăcere. Acesta era locul ei, gândi ea plină de încredere. Și totuși, nu se liniști până când nu se asigură că el dorea această unire trupească la fel de mult ca și ea. Apoi se lăsă pradă bucuriei de a se uni cu el, consumându-se în focul pasiunii.

*

* *

Mai târziu, când stătea lungită lângă el, Eloise simți o înțepătură de vinovăție. Ar fi trebuit să-i spună că i-a revenit memoria. Dar teama o reținuse. De câteva ori el îi spusese că va pleca imediat după însănătoșirea ei și nu era sigură că seara aceasta îl va face să se răzgândească. Nu voia să-l țină dacă el dorea să plece cu adevărat, dar voia să-și mai acorde câteva zile ca să-l convingă că nu risca să fie rănit dacă rămânea. Și el spusese că n-are alte perspective sau un alt loc unde ar fi preferat să fie.

Plimbându-și mâna alene pe pieptul lui, ea ridică privirea către fața lui. Nu părea ca un bărbat care făcuse ceva contra voinței sale. Cât despre memoria ei, ea nu era încă integrală. Cele mai

multe amintiri îi reveniseră și majoritatea lor erau referitoare la Jonah. Dar mai existau, totuși, goluri. Nu știa de ce încercase acea acrobație. Fiind satisfăcută de acest argument, îl sărută pe umăr și se ridică într-un cot.

— Nu știu ce simți tu, dar eu sunt moartă de foame, îl anunță ea. Ce părere ai de puțină friptură picantă ?

— Din privirea ta, ghicesc că în curând o să am nevoie de mâncare, răspunse el glumeț.

— Mai mult ca sigur, confirmă ea, simțind cum fiori de dorință încep să intre în competiție cu foamea.

El zâmbi, în privirea lui amestecându-se amuzamentul cu încântarea. Inima ei făcu un salt. Îi plăcea să-l vadă fericit.

— Sunt bună pentru tine și în curând o să recunoști că facem o pereche grozavă, îi zise ea, terminând cu un sărut pe vârful nasului.

El îi dădu la o parte o şuviță de păr de pe frunte.

— S-ar putea să ai dreptate.

Ea simți că i se taie respirația. El începuse să fie de acord cu ea.

— Știu că am, spuse ea cu convingere.

Jonah o studie.

— Acea lovitură la cap te-a schimbat. Obişnuiai să-ți fii propriul consilier. Niciodată n-ai spus ceea ce ai în minte.

O pătrunse un sentiment de neliniște.

— Faptul că sunt deschisă te deranjează ?

— Nu, recunosc el după o clipă. Obişnuiam să mă întreb ce gândești. Acum nu mai trebuie. Speranța creștea.

— În prezent, te întrebi de mine și despre ceea ce gândesc ?

În privirea lui se citi o umbră de jenă.

— Îmi place să știu cum stau.

Era tentată să-l întrebe cum stătea, dar cuvintele refuzară să fie rostite. „Lașo“ se categorisi ea, recunoscând că n-ar putea suporta să-l audă zicându-i în mod politicos că a fost o companie plăcută, dar numai atât. Stomacul ei ghiorăi.

— Mâncare. Avem nevoie de mâncare, spuse ea strecurându-se din pat și punându-și halatul.

În hol, auzi zgomotul slab al televizorului din camera lui Sarah. Evident, mătușa ei se retrăsese pentru noapte. Discret, le lăsase calea liberă, gândi Eloise, recunoscătoare lui Sarah pentru a fi fost atât de diplomată.

Tocmai scosese friptura din frigider și pusese două porții într-o cratiță să se încălzească, când Jonah i se alătură. Întârziase doar cât să-și tragă jeansii. Privirea ei se opri pe umerii lați, apoi alunecă peste pântecul plat. O traversă un fior. Își fixă atenția spre față. Deodată, își aduse aminte de fața lui aspră, dimineata, înainte de a se bărbieri. Și-și aminti cât de mult îi plăcea să stea lângă el și să-l observe cum doarme. Gândul că ar putea suferi puternic, o șocă. Și-l alungă din minte. Nu voia să se lase copleșită de teamă.

— Friptura o să se ardă, dacă nu micșorezi flacăra, o avertiză el.

Ea se înroși, și se întoarse spre plită. „Mă face să mă simt ca o puștoaică în călduri“ gândi ea, stăpânindu-și dorința de a alerga în brațele lui.

Apropiindu-se de spatele ei, îi ciufuli părul și o sărută pe ceafă.

— Mi-a fost dor de tine, îi spuse el la ureche.

Inima ei bătu atât de tare încât ea fu sigură că el a auzit. Mai întâi el recunoscuse că se gândise la ea și acum recunoștea că-i fusese dor. Poate că crusta pe care o păstrase în jurul lui era pe cale să se fisureze. Întorcându-se spre el, ea-i zâmbi.

— Această cină este în mare pericol de a se arde.

Râzând ușor, el se aplecă s-o sărute. Tocmai când buzele lor se uneau, stomacul ei se revoltă. Sărutând-o doar ușor, el se dădu înapoi.

— Cred c-ar trebui să băgăm puțină mâncare în noi.

Ea se strâmbă.

— Poate că da.

Brusc, expresia lui deveni serioasă. Luându-i fața în mâini, el o privi fix în ochi.

— Vreau cuvântul tău că n-o să mai încerci din nou acea figură care te-a băgat în spital. M-ai speriat de moarte.

În spatele privirii lui protectoare, ea fu sigură că văzuse teamă. Poate că reușise să străpungă platoșa.

— Promit !

El dădu din cap cu satisfacție. O umbră de neliniște îi apăru brusc în ochi și expresia îi deveni indescifrabilă.

— O să pun masa, spuse el lăsând-o și întorcându-se repede spre dulap să ia farfuriile.

„Poate că i-am străpuns puatoșa, dar nu este încă gata s-o recunoască” gândi ea. Observându-l, ea știa că el încerca să-și refacă zidul protector. „Sper să n-aibă regrete și să-l reconstruiască prea dur” se rugă ea în tăcere.

Din nou o cuprinse o senzație de „déjà vu”. Fuseseră și alte dăți când ea crezuse că-i distrusese acest zid. Stomacul i se strânse când năvăliră și mai multe amintiri. Niciodată nu reușise să mențină fisura deschisă.

Uitându-se peste umăr la el, cum puneă masa, fu forțată să admită că țelul putea fi de ne-
atins. Dar ea nu era gata să renunțe, nu când ajunsese atât de aproape. Simțindu-se și mai hotărâtă, ea-și concentră atenția asupra fripturii.

CAPITOLUL X

— Mă bucur să vă văd atât de înfloritori, spuse Sarah.

Era în dimineața următoare și Eloise stătea la masă în fața lui Jonah, privind-l agale, peste marginea ceștii de cafea.

— Da, așa este, răspunse ea absentă.

Ridicându-se de la locul ei, Sarah se îndreptă spre cafetieră... La jumătatea drumului ea făcu pauză și se uită în spate... Fiindcă tot sunt în picioare, mai vrea vreunul dintre voi să mănânce ceva? Mai am cereale calde, se oferi ea... Bănuiesc că punând merele și curmalele în ovăz am făcut cea mai bună combinație. Bineînțeles, putea să fie și un pic de vanilie.

Eloise se uită în jos ca să descopere că-și terminase bolul cu ovăz. Și Jonah mâncase, în completarea unei omlete cu un amestec de ingrediente despre care nici unul nu vrusese s-o întrebe pe Sarah. Ea zâmbi încet. Amândoi fuseseră prea flămânzi ca să dea importanță gustului mâncării.

— Mulțumesc, dar m-am săturat, replică Eloise. Jonah dădu din cap.

— Și eu la fel.

— Amândoi arătați cam obosiți astăzi, observă Sarah, continuând să-i privească gânditoare. Poate că ar mai fi trebuit să dormiți.

Jonah se strâmbă șmecherește la Eloise.

— Cred că o să mă odihnesc mai bine la muncă, spuse el răgușit.

Sarah râse și-și continuă drumul spre cafetieră ca să-și toarne o altă ceașcă.

Gândul de a încerca să-l convingă pe Jonah de a-și petrece ziua cu ea îi străbătea mintea Eloisei. De când se trezise în acea dimineață, urâse gândul de a se despărți de el. „Nu insista prea tare“ se avertiză ea singură pentru nerăbdarea pe care o simțea. Totuși, se auzi zicând :

— Poate că ar trebui să-ți iei liber în această dimineață.

Brusc, figura lui se încordă.

— Am de încheiat o afacere.

Ea-i văzu mândria din ochi. El îi reamintea că, chiar dacă era însurat cu o femeie bogată, nu era un om al leneviei.

— O să-ți aduc prânzul, sări ea repede, lăsându-l să afle că-i înțelegea și respecta decizia.

Zâmbetul lui reveni.

— M-ai distrage prea tare. Am treabă lăsată de ieri și nu vreau să întârzii la cină. O să-mi iau un sandviș.

„Lasă-l în pace !“ își ordonă ea.

— Atâta timp cât n-o să întârzii... fu ea de acord în timp ce se apucase să-i facă un sandviș,

— Promit, replică el apăsător.

Din modulația vocii lui se subînțelegea că n-o va lăsa, din nou, să doarmă prea mult. Ea se înfioră.

Zgomotul unui automobil care rula pe șosea o făcu pe Eloise să se uite pe geam. Îi scăpă un geamăt.

Jonah privi peste umărul ei și făcu o grimasă.

— Ce face Mark Thompson aici, atât de devreme ?

„Caută scandal“ gândi Eloise, observând că răceala coboară pe fața lui Jonah.

— O să aflu, spuse ea îndreptându-se către ușa din față.

Sperând să se descotorosească repede de Mark, pași pe verandă, în vreme ce el urca scările.

— Vreau să-mi cer scuze pentru ieri după-amiază. Mi-am ieșit din fire și am spus câteva lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spun, zise el punându-i un buchet imens de flori în brațe. L-am sculat pe unchiul meu și l-am pus să deschidă magazinul devreme, ca să-ți pot aduce astea. Mi-amintesc cât de mult îți plăceau orhideele.

Niște înțepături în ceafă o făcură pe Eloise să se uite peste umăr. Jonah stătea în prag, cu o expresie posomorâtă.

— Aș dori să-ți vezi de viața ta și să mă lași pe mine în pace, spuse ea nemulțumită, încercând să-i înapoieze florile.

— Vreau să fim prieteni, insistă Mark, refuzând să ia buchetul înapoi... El se uita peste ea și Eloise realizează că-l văzuse pe Jonah. Întorcându-si atenția spre ea, spuse cu tărie... Dacă o să-ți vii cândva în fire, mă vei găsi așteptându-te.

Apoi, înainte ca ea să-i poată răspunde, plecă:

— Frumoase flori, spuse Jonah, ieșind pe verandă să i se alăture. Și scumpe, adăugă el.

Ea se uită în jos la buchet. El avea dreptate. Printre muguri și frunze se aflau multe orhidee și câțiva trandafiri, pentru varietate.

— L-a obținut cu reducere, spuse ea... Simțind că zidul cu care se înconjurase Jonah se întărea, ea dori să azvârle florile pe verandă și să le calce în picioare. În loc de asta, îl privi în ochi... Știu ce vreau, Jonah, și acel ceva nu este Mark Thompson sau florile lui. Te vreau pe tine.

Căldura se întoarse în ochii lui și zâmbi încântat. Ea învinsese ! Ridicându-se pe vârfuri, îl sărută ușor.

— Să nu întârzii la cină, îi ordonă ea.

— Nu voi întârzia, promise el.

În timp ce el se îndrepta, ea-l urmări de pe verandă până când camioneta lui dispăru din câmpul vizual. O copleși bucuria. Îi câștigase încrederea și spera să-i cucerească și inima. Intrând în bucătărie, aruncă florile la gunoi, înainte de a o ajuta pe Sarah să spele vasele.

*

•

•

— Eloise !

O bătaie pe umăr și numele ei strigat în ureche o făcură pe Eloise să sară în sus. Imediat ce terminase s-o ajute pe Sarah, ea se grăbise în atelier să termine asamblarea motocicletei. Mai era doar puțină treabă de făcut la ea. Acum aceasta era ga-

ta, lipsindu-i doar apărătoarea de la roată. Încercă motorul înainte de a face o plimbare de probă. Oprim motorul, zâmbi spre mătușa ea :

— Imediat ce voi avea pusă apărătoarea, va fi la fel de bună ca înainte, anunță ea cu mândrie... Zâmbetul ei se lăți... N-am răbdare până vine Jonah s-o vadă.

— Din cauza lui Jonah sunt eu aici, spuse Sarah.

Văzând neliniștea din ochii mătușii ei, Eloise fu cuprinsă de panică.

— Ce s-a întâmplat ? A fost accidentat ?

Neliniștea de pe fața lui Sarah creșcu.

— A venit acasă acum câteva minute. Nu l-am auzit când a intrat. Eu eram în bucătărie și tu făceai probe la motor la drăcia asta.

— Este aici ?

Eloise o apucă spre casă, dar își dădu seama că se înșelase.

Sarah o apucă de mână.

— Tocmai a plecat. Și-a luat câteva lucruri. A venit la bucătărie să-mi spună că-l va trimite pe Tommy după restul...

— A plecat ? Eloise nu-și putea crede urechilor... Cred că te înșeli !

Sarah părea ca și cum i-ar fi venit să plângă.

— Aș vrea să mă înșel. L-am întrebat de ce pleacă. Mi-a spus că n-ar fi trebuit să se însoare niciodată cu tine.

Eloise simți că i se frânge inima. O năpădi un val de amintiri. Ziua accidentului îi apăru dintr-o dată extrem de clară.

— Nu mă poate părăsi fără o explicație mai bună decât asta !

Urcându-se pe motocicletă porni motorul, apăsă pe accelerație și o luă pe după casă.

Ajungând la drumul principal, văzu camioneta lui Jonah la o mică distanță în fața ei. Uitând orice precauție, ea mări viteza. Vântul îi zburlea părul și lacrimile îi întunecau vederea atunci când îl ajunsese din urmă și merse în rând cu el, apoi îl depăși. În oglinda retrovizoare, îl văzu încetinind. Ea-i făcu semn cu mâna să oprească.

Cum el își îndrepta camioneta spre o pantă înverzită, ea încetini și se opri în fața lui.

— Ce dracu' crezi că faci ? întrebă el, cu furia întipărită pe față când coborî din cabină trântind portiera cu putere. Conduci ca un maniac ! Un maniac fără cască de protecție !... Îndreptă un deget acuzator spre motocicletă... Acest lucru nu este nici măcar complet.

— Îi lipsește doar o apărătoare, spuse ea apărându-se.

Nu-l văzuse niciodată atât de furios și ea făcu un pas înapoi când el se apropie.

Observând retragerea ei, el se opri brusc. El o privi, apoi tună :

— Ar trebui să ți se interzică să mergi pe două roți !

Ei îi tremură bărbia. Probabil că lui nu-i va place ce avea ea de gând să-i spună.

— Vreau să știu de ce pleci.

Expresia lui deveni și mai întunecată.

— Am descoperit adevărul.

— Ce adevăr ?

— Thompson a venit la stația mea. M-a 'acuzat c-am profitat de lipsa ta de memorie, spuse el rece.

— Să profiți de mine ? repetă ea, dorind să-i fi azvârlit florile înapoi lui Mark chiar în acea dimineață.

— Nu am înțeles niciodată de ce ai făcut un târg cu mine să te măriți, fiindcă aveam nevoie de bani, în schimb n-ai vrut să-l iei pe el fiindcă voia banii tăi. Acum înțeleg. Mi-a spus despre aventura pe care a avut-o.

Eloise își dori să-l fi putut strânge pe Mark de gât.

— Ți-a spus despre acea aventură ?

Ea văzu durerea din ochii lui.

— Ești gelos, spuse ea cu voce întretăiată, frica de a-l pierde fiind înlocuită de un sentiment de exaltare.

— Fiecare bărbat are măcar un moment de nebunie în viața lui, îi aruncă el peste umăr, în timp ce se îndrepta spre camionetă.

Fugind după el, ea-l prinse de braț.

— Nu sunt și nici n-am fost vreodată îndrăgostită de Mark Thompson.

El o privi cu cinism.

— Nu crezi c-ar trebui să aștepti să-ți revină memoria, în loc de a face astfel de constatări ?

— Mi-a revenit memoria, mărturisi ea. A început acum câteva zile, dar mai existau goluri. Când Sarah mi-a spus că ai plecat, totul mi-a revenit în minte.

El continua s-o privească cu răceală. „Din nou își construiește zidul în jurul lui“ gândi ea la re-pezeală.

— Hotărâsem să nu mă mărit cu Mark cu mult înainte de a afla despre legătura lui. Încercasem să mă conving că el este alegerea cea mai realistă.

Jonah nu părea convins.

„Trebuie să-i spun totul“ își impuse ea.

— Nu-mi puteam scoate din cap acel sărut dintre noi doi, continuă ea cu nervozitate. Am încercat să-mi spun că tu și cu mine n-avem nimic în comun. Dar ai început să-mi bântui visele. În viața mea, n-am făcut nimic pripit și nerațional. Dar nu mă puteam opri să mă gândesc la tine.

Furia de pe fața lui dispăru. Expresia îi era încă indescifrabilă, dar cel puțin asculta ce-i spunea Eloise.

— Te voiam de soț. Când mi-a apărut această dorință, am înlăturat-o, dar ea a revenit. De fiecare dată când te vedeam, devenea și mai puternică. Știam că nu ești genul care să te însori. Și nu erai ceea ce-mi doream eu ca bărbat. Și totuși, nu mi te puteam scoate din minte. Atunci, garajul tău a ars și eu am venit cu propunerea de căsătorie. Mi-am spus că sunt nebună, dar nu m-am putut opri. Mi-am închipuit că o să mă trimiți la plimbare și astfel, eu voi căuta pe altcineva mai convenabil.

El se înfurie din nou.

— Ar fi fost mai bine să fi căutat pe cineva mai convenabil, de la început.

Ea se pălmui în gând.

— Nu asta am vrut să spun.

El ridică sceptic dintr-o sprânceană.

— Poate că așa a fost, recunosc eu ea. Așa gândeam la început. Tot ceea ce aveam în comun atunci când te-am cerut în căsătorie era o atracție fizică. Dar apoi, totul s-a schimbat. Se uită în sus, spre el, în ochi citindu-i-se rugămintea de a fi crezută... Cel puțin pentru mine. Nu erai așa cum mă așteptam. Pe măsură ce te cunoșteam, învățam să-mi pese de tine.

Îi cuprinse fața în mâini.

— În ziua accidentului, încercam să-ți demonstrez că mă potriveam cu lumea ta. Știu că a fost o copilărie prostească! Dar încercam să-ți arăt... să-ți atrag atenția.

— Aveai atenția mea de luni de zile, admise el bosumflat.

Căldura din ochii lui o încălzi. Ușor, îl mângâie pe cicatrice.

— Știu acum că motivul blocării memoriei mele a fost spaima mea că te-ai plictisit de căsătoria noastră și voiai să renunți. În ultimele luni simțeam o stinghereală la tine ca și cum nu te-ai fi simțit bine cu mine. Nu voiam să te pierd, așa că am încercat să te șterg din sentimentele mele; nereamintindu-mi nimic.

— Eram neliniștit, mărturisi el. Mă făceai să mă simt ca o plantă care prinde rădăcini și eu îmi jurasem să nu ajung niciodată astfel. În afară de asta, ești mult prea doamnă pentru mine.

Ea zâmbi.

— Sunt o doamnă perfectă pentru tine, îl corectă ea, ridicându-se pe vârfuri și sărutându-l ușor. Și tu ești singurul bărbat pentru mine. Chiar

când mă chinuiam să-mi amintesc, știam că ești important pentru mine. Te voiam aproape.

El răsuflă chinuit și o înconjură cu brațele.

— Eram sigur că motivul pentru care-ți pierduseși memoria era că știai că măritișul tău a fost o greșală și nu voiai să admiți c-ai putut face o astfel de gafă.

Căldura care creștea în ochii lui îi făcu sângele să-i fiarbă.

— Gafa pentru care eram îngrijorată era că mă îndrăgostisem de tine. Rămâi cu mine, Jonah.

— Ghicește că așa am de gând, spuse el răgușit. Trebuie ca cineva să aibă grijă de tine să nu hoinărești prin împrejurimi fără cască... O strânse lângă el și o sărută pe vârful nasului... În afară de asta, bănuiesc că... m-am obișnuit să te am prin preajmă.

— Mergem acasă ? întrebă ea.

— Da, acasă, răspunse el.

*

* *

Eloise stătea pe balansoarul de pe verandă. Trecuseră șase luni de la accident.

Mătușa Sarah plecase la fel de brusc precum venise. O zi după ce Eloise avusese confruntarea cu Jonah, de pe drum, Sarah anunțase că simțea că este vremea să se ducă acasă.

— Nu mai aveți nevoie de mine, spuse ea, și trebuie să-mi văd și de treburile mele. A trecut o bucată bună de timp de când n-am mai fost în propria mea casă... În ochi îi apăruse o strălucire... Sunt datoare să-i fac o vizită și verișoarei Irene. Mă gândesc la fata asta de câțeva vreme.

Și Eloise și Jonah încercaseră s-o convingă pe Sarah să mai stea câteva zile, dar mătușa fusese de neînduplecat.

— Aveți nevoie să vă vedeți de propriile voastre vieți. Dar nu vă faceți probleme, mă voi întoarce, promise ea.

În dimineața următoare, Eloise o condusesese pe Sarah la aeroport.

— Este așa cum mi-am închipuit, spuse mătușa ei când se pregătea să se îmbarce în avion. Cu cât sunt mai mari, cu atât cad mai tare. Și Jonah este un bărbat foarte mare. Știindu-vă că aveți grijă unul de altul, voi sta liniștită.

La acea vreme, Eloise fusese plină de speranță. Și în ultimele luni, simțise cum se întărește legătura dintre ea și Jonah. Credea că și el simte la fel. Dar în cele din urmă, când viața intrase în făgașul normal, trebui să înfrunte adevărul.

— Cred că m-am înșelat, murmură ea. Este evident că Jonah n-a căzut atât de tare cum credea mătușa Sarah.

Aplecându-se spre coșul de lucru, descoperi cuvertura de copilaș, tricotată parțial, împreună cu un pulovăraș și o pereche de botoșei. Înainte de accident se gândise să aibă copii.

Modul în care Jonah avea grijă de Tommy și-și asumase rolul de tată în viața băiatului, o convinsese că el ar fi un părinte bun. Dar înainte de accident, era prea nesigură de căsătoria lor ca să atace subiectul cu el.

Și chiar și după accident, felul ei de a fi, deschis, nu-i dăduse curajul să-i sugereze să aibă copii. În această dimineață, totuși, ea-l întrebase despre a-

cest lucru. Răspunsul lui fusese mai puțin decât entuziast.

— Nu sunt sigur că sunt pregătit pentru a fi tată, spusese el. Dar dacă tu vrei copii, eu sunt de acord.

Apoi spusese ceva despre treburile care-l așteptau la garaj și plecase.

Ea-și încleștă maxilarele. Pulovărașul micuț îi jucă în fața ochilor în timp ce ochii i se împăienjeniră de lacrimi.

— Vreau ca atunci când vom avea copii, aceștia să fie doriți de amândoi.

Punând pulovărașul la loc în coș, își spuse că trebuie să-i mai dea încă timp lui Jonah. În același timp, își aminti că trebuie să se îmbrace și să se ducă la birou. Avea o mapă plină de lucrări care o așteptau.

Dar dezamăgirea pe care o simțea, creștea pe măsură ce urca scările. Poate că Jonah, când spusese că se obișnuise s-o aibă în preajmă, chiar așa și înțelesese. Nu făcuse nici o altă referire la sentimentele lui, de la acea zi. Poate că ea se amăgea. Poate că nu ajunsese la inima lui.

Ajunsese în dormitor când auzi zgomotul unui vehicul care se apropia. Uitându-se pe geam, îi văzu camioneta venind în viteză spre casă. Conducea atât de repede, încât pneurile scrâșniră când opri.

— Trebuie să fi uitat ceva, mormăi ea, alergând să se ascundă în camera lor până când el ar fi plecat iarăși.

Nu putea să-l privească în față acum. Dezamăgirea ei era încă prea puternică.

Chiar și de la această distanță, văzu înnegura-

rea de pe fața lui când coborî din camionetă și trânti ușa după el. Intrând în casă, el strigă :

— Eloise, unde ești ?

Nerăbdarea din vocea lui o făcu să simtă un junghi în inimă. O apucă groaza.

— Sunt în dormitor, răspunse ea și se minună că părea atât de calmă și stăpână pe sine.

Era clar că ideea de a avea copii îl făcuse să se gândească dacă mai era cazul să rămână căsătoriți sau nu, decise ea. A fi tată era mai mult decât voia el. „Probabil că se simte sufocat și-și dorește libertatea“ își spuse ea forțându-se să înfrunte faptele.

Ii întâlni privirea piezișă când el făcu o pauză în prag. Pe figura lui se citea nehotărârea.

— Se pare că gândul de a avea copii a fost prea mult pentru tine, spuse ea încordată.

— M-a speriat, recunosc eu.

— Eu vreau copii, spuse ea cu încăpățănare! Dar nu vreau să-i am cu un bărbat care nu-i dorește la fel de mult ca mine... Vocea păru să i se înăbușe în gât. Se forță să continue... Bănuiesc că, la urma-urmei, această căsătorie nu merge atât de bine.

El o țintui cu privirea.

— Ne-am căsătorit din motive greșite, Ellie.

Stomacul ei se strânse. Evident, el încerca să facă despărțirea mai ușoară, dar ea nu voia decât ca el să plece și atât.

— Dar am rămas căsătoriți pentru cele bune, termină el răgușit.

Ea-l privi nevenindu-i să creadă. Nu se aștepta ca el să spună acest lucru. El se mișcă spre ea.

— Te iubesc, Ellie.

— Mă iubești ? reuși ea să îngâne, temându-se că n-a auzit bine și că acele cuvinte erau produsul imaginației sale.

Ajungând lângă ea, el o mângâie pe obraz :

— Te iubesc și așa iubi orice copil pe care l-am putea avea. Adevărul este că m-am gândit și eu să avem copii, dar gândul de a fi tată m-a înspăimântat puțin.

— Am să te iau de mână și am să te conduc eu, promise ea cu lacrimi de bucurie în ochi.

Atrăgând-o spre el, o strânse puternic.

— Cu tine de mână așa putea merge oriunde.

Eloise fu cuprinsă de fericire. Știa, fără nici un fel de dubiu, că bariera dintre ei se dusesese... până la ultima bucată.

— Te iubesc așa de mult, Jonah Tavish, spuse ea.

— Am putea să ne apucăm să punem bazele unei familii chiar acum, sugeră el răgușit.

— Mi se pare a fi un moment foarte potrivit, îi șopti ea lângă buze, în timp ce gura lui o găsea pe a ei.

— SFÂRȘIT —

Dat la cules 17.11.1995, Bun de tipar 20.11.1995

Coli tipo 12. Format 16/54x84

Hârtie tipar de 50 g/m²

Apărut 1995

Tiparul executat sub cd. nr. 40296 la
Societatea Comercială — Editură și Imprimerie
„Porto-Franco” S.A. Galați
B-dul George Coșbuc nr. 223 A
ROMÂNIA